mgyoe.com
SAMPLE BOOK

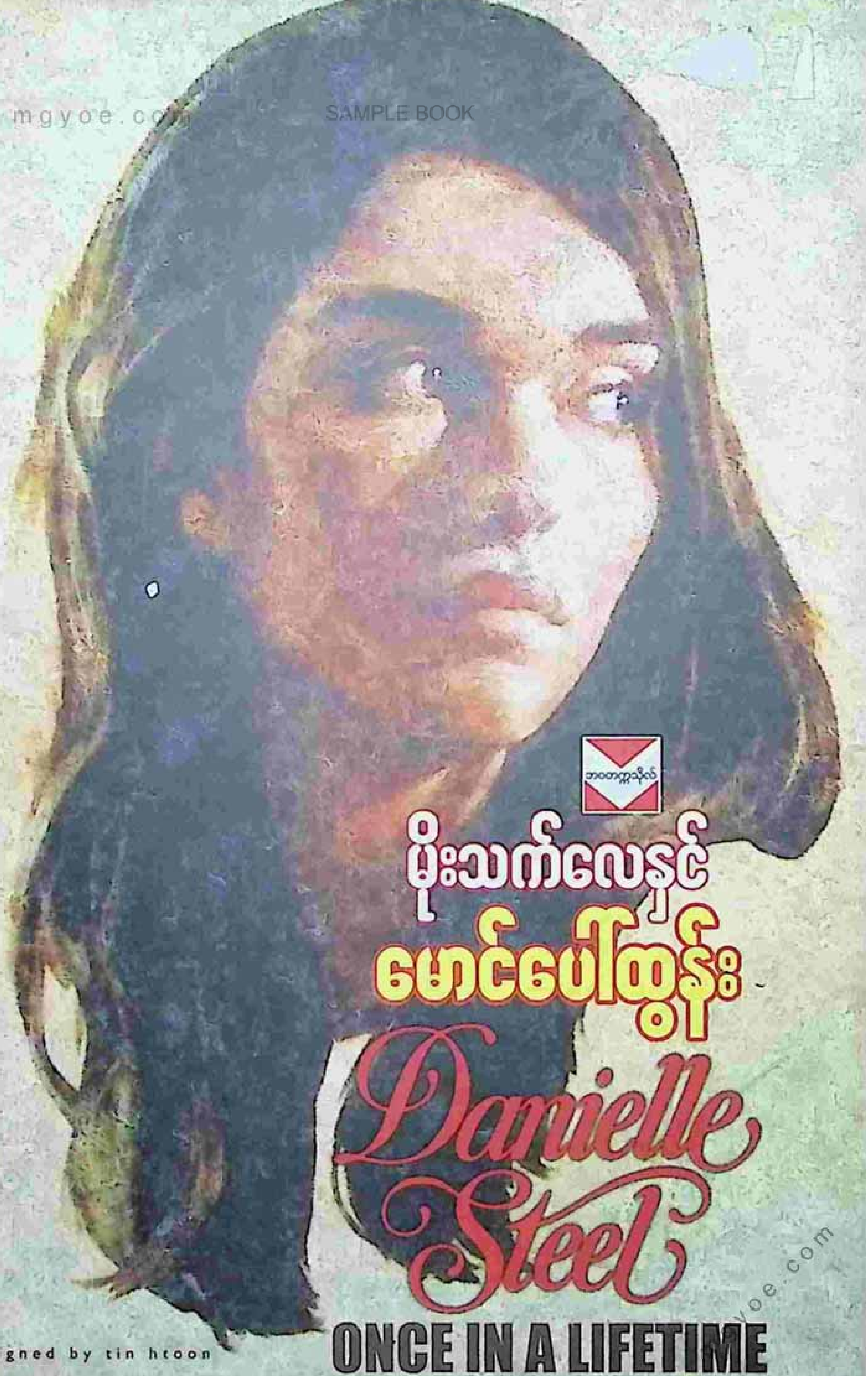

ဘဝတက္ကသိုလ်

မိုးသက်လေနှင်
မောင်ပေါ်ထွန်း

Danielle Steel

ONCE IN A LIFETIME

designed by tin htoon

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မိုးသက်လေနှင်

မောင်ပေါ်ထွန်း

Danielle Steel

ONCE IN A LIFETIME

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ နိုဝင်ဘာ
[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
[ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ရည်မွန်ဦး စာပေ]

မျက်နှာဖုံး	ပန်းချီ တင်ထွဏ်း
အုပ်ရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး	၅၀၀၀ ကျပ်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်ခင်စီ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘော ပုံနှိပ်တိုက် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (၀၀၃၇၂)၊ သင်း စာပေ ၁၉၊ ယောသကလမ်း၊ သာယာကုန်း ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မောင်ပေါ်ထွန်း

မိုးသက်လေနှင်

ONCE IN A LIFETIME

Danielle Steel

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၁

ခရစ္စမတ် ပွဲတော် အကြိုညတွင် နယူးယောက် တစ်မြို့လုံးကို တောက်ပသော အရောင်အသွေး မျိုးစုံနှင့် ဆီးနှင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ဗဟို ပန်းခြံကြီးထဲသို့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲ ကျကာ မြင်ကွင်း တစ်ခုလုံးမှာ အဖြူရောင် ကမ္ဗလာကြီး ခြုံလွှမ်းထားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

သို့သော် လမ်းမကြီးများဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင်ကား မြင်ကွင်းမှာ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားသည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် အသံဗလံများ ဆူညံနေသည်။ ကားဟွန်းသံတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ လူတွေ အော်ဟစ် မြူးထူးနေကြသည်။ ဖိနပ်သံများ တဒေါက်ဒေါက် ကြားနေရသည်။ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှရှ ဖြစ်နေကြသည်။ မြူးရွှင် တက်ကြွနေကြသည်။

လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ တစ်ပွေ့ကြီး ပိုက်ကာ မိမိတို့ အိမ်ဂေဟာဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လျှောက်သွားနေကြသည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် ခရစ္စမတ် သီချင်းသံများ၊ အော်ဟစ် မြူးထူးသံများနှင့် ရယ်မောသံများ မိုးမွှန်နေသည်။ ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုးများမှာ အအေးဒဏ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေ မျက်နှာ နီရဲရဲဖြင့် ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ကို ပျော်ပျော်ကြီး ဆင်နွှဲနေကြသည်။ အမျိုးသမီးများက သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့၏ လက်များကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် သတိနှင့် လျှောက်သွားနေကြသည်။ သူတို့ အားလုံး အလွန် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေကြသည်။ ဤနေ့ ဤရက်တွင် သူတို့ အားလုံး တစ်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်တွေ အလွန် တက်ကြွနေကြသည်။ ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ။ နှစ်သစ်ကူးမှာ ရွှင်မြူးပါစေ။ တိုက်ခန်း တံခါးစောင့်များမှာ ခရစ္စမတ် ဘောက်ဆူးတွေ ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများအား လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

ခရစ္စမတ် အကြို ညသည် အားလုံး အဖို့ အပျော်ဆုံး ညဖြစ်သည်။ ကလေးတွေ အဖို့ လပေါင်း များစွာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော ညဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေ အဖို့ ဝေးလံသော ကလေး ဘဝနှင့် အတိတ် ကာလမှ မေ့နေသော ပျော်စရာ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် သတိရသော ညဖြစ်သည်။

ဤနေ့ ဤရက်ကား လူတိုင်း လူတိုင်း အဖို့ အတိတ် ကာလကို ပြန်ပြောင်း သတိရသော နေ့၊ မျှော်လင့်ချက်များ ပြန်လည် ရှင်သန်လာသော နေ့၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာ စေတနာ ပွားများရသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ညဥ့်အတန် နက်ခဲ့ပြီ။ ဆီးနှင်းများကား တဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲ။ သို့သော် လမ်းမများပေါ်တွင် ကားသွား ကားလာကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပါးသွားခဲ့ပြီ။ ညဥ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးဒဏ်ကလည်း အရိုးကွဲလုမတတ် ပြင်းထန်လာသည်။ သတ္တိ ကောင်းသူ တစ်ယောက်တလေကတော့ ဆီးနှင်းဖုံး လမ်းမများပေါ်တွင် စွန့်စွန့်စားစား လျှောက်သွားနေဆဲပင်။ ခြောက်လက်မခန့် ထူသော ဆီးနှင်းလွှာ အောက်မှ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်သွားရသည်မှာ အလွန် ခက်ခဲပြီး အန္တရာယ် များလှသည်။

ည ၁၁ နာရီလောက်ကျတော့ ကားသွား ကားလာတွေ လုံးဝ ရပ်စဲသွားကြသည်။ နယူးယောက်မြို့ တစ်မြို့လုံး သိသိသာသာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှသာလျှင် အဝေးဆီမှ ကားဟွန်းသံနှင့် အငှားကား အော်ခေါ်သံများကို ကြားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ပိုင်း ၆၉ လမ်း၊ တိုက်အမှတ် ၁၂ ၌ ပြုလုပ်သော ခရစ္စမတ် ပါတီပွဲမှ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှသော ဧည့်သည်တွေ ပြန်လည် ထွက်ခွာစပြုနေကြပြီ။ သူတို့သည် ရယ်ကာမောကာ သီချင်း ဆိုကာဖြင့် အလွန် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ကြီး ဘေးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ ရှန်ပိန်အရက်တွေ၊ ဝိုင်အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ကြသည်။ ဧည့်သည်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တွေ အပြန်တွင် အိမ်ရှင် လင်မယားက ရေမွှေး ပုလင်း၊ ချောကလက်ထုပ်၊ လည်စည်း ပဝါနှင့် စာအုပ် စသည့် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ကလေးတွေ ပေးသည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသားသည် နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးတွင် စာအုပ် ဝေဖန်သူ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကတော့ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ ဖြစ်သည်။ ပါတီပွဲလာ ပရိသတ်များတွင် စာပေ ပညာရှင်များ၊ စာရေးဆရာများ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများ၊ အဆိုကျော်များ စသည်ဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ် ပေါင်းစုံ ပါဝင်သည်။ အရက်ခွက်တွေ၊ အမြည်းပွဲတွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ ကုန်သွားကြသည်။ စားပွဲထိုးမှူး တစ်ယောက်နှင့် စားပွဲထိုးမယ် နှစ်ယောက်တို့မှာ လက်မလည်နိုင် အောင် အလုပ် များနေကြသည်။ ဤညေ့ခံပွဲကို နှစ်စဉ် အမြဲတမ်း ကျင်းပသည်။ ညေ့သည်များ နံနက် သုံးနာရီ လေးနာရီ အထိ စားသောက် ပျော်မြူးကြမည် ဖြစ်သည်။

ည ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးတော့ ဧည့်သည် တချို့ ပြန်ဖို့ လုပ်ကြသည်။ ထို အထဲတွင် ရွှေဝါရောင် ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ သူသည် သားမွေး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ သားမွေး အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထား သည်။ သူ၏ သေးသေးသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးကလေးမှာ သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီ ကြီးထဲ မြုပ်နေသည်။ အချမ်းလုံအောင် ကော်လာကို ထောင်ထားသောကြောင့် မျက်နှာ တစ်ဝက် ဖုံးနေသည်။ သူသည် အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံနှင့် မိတ်ဆွေများ အား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်သို့ လမ်းလျှောက် ပြန်ခဲ့သည်။ သူက တခြား အဖော် များနှင့် အငှားကား အတူ စီး၍ မပြန်ချင်။ သည်နေ့ တစ်ညနေလုံး လူတွေနှင့် ရောနှောပြီး အကြာကြီး နေခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု အချိန်တွင် ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ချင် တော့။ တစ်ယောက်တည်းသာ နေချင်သည်။ နှစ်စဉ် ခရစ္စမတ် အကြိုည ရောက် တိုင်း သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့သော ခရစ္စမတ် ပါတီပွဲများကို လုံးဝ မတက်ဘဲ အိမ်ထဲတွင်သာ တစ်ယောက်တည်း ကုပ်နေခဲ့ သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုနှစ် ယခုည ခရစ္စမတ် ပါတီပွဲကိုတော့ သူ တမင်တကာ တက်ဖြစ်အောင် တက်ခဲ့သည်။ သူသည် လူတွေနှင့် အဆက် ပြတ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုတော့ သူ လူတောသူတောထဲ ပြန်ဝင်ချင်လာ သည်။ ခဏကလေး ဖြစ်ဖြစ် လူတွေနှင့် တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နှစ်ပေါင်း များစွာ အိမ်တွင်း အောင်းနေခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ အပြင် ထွက် လာသော အခါ အသိမိတ်ဆွေတွေက အံ့သြနေကြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ့ကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းလည်း သာကြသည်။

'အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ဒက်ဖနီ၊ ဒက်ဖနီ ပြန်လာပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါနှင့် အခု ဘာစာအုပ် ရေးနေသလဲ'

'နောက်တစ်အုပ် စရုံကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်'

အပြာရောင် သူ့မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေက တည်ငြိမ်ပြီး ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ မျက်နှာ အမူအရာကလည်း ကြည်စင် သိမ်မွေ့လှသဖြင့် အသက်ကိုပင် မခန့်မှန်းတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

'ဒါဆို အခု ရေးနေတဲ့ စာအုပ်က နောက်အပတ် ပြီးမယ် ဆိုပါတော့၊ ဟင်း ဟင်း'

သူက အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် စာရေး မြန်သူမို့ ယခုလို အမေးခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကတော့ သူ့ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ရုပ်ရှင် သွားရိုက်နေ၍ ဝတ္ထု တစ်အုပ်မှ မရေးဖြစ်ခဲ့။

သူသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးက အရင်တုန်းကလို မဲ့ပြုံး မဟုတ်၊ ပို၍ ရွှင်မြူး လန်းဆန်းသော အပြုံး။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက စတာ နောက်တာကို သူက အရေ ထူနေပြီ။ သူ့ကို လူတွေက အားကျကြသည်။ အံ့သြကြသည်။ လေးစားကြသည်။ ဤအရည် အချင်း သုံးရပ်သည် သူ့အတွက် သက်သက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အထိုက်တန် ဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်သည် အနေအထိုင် အလွန် လျှို့ဝှက်သည်။ လူတောသူတော ဝင်လေ့ မရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ အလုပ်လည်း အလွန် လုပ်သည်။ ရည်မှန်းချက်လည်း အလွန် ကြီးသည်။ ဆုံး ဖြတ်ချက်လည်း ပြတ်သားသည်။ သူ့ကို စာပေ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ကြရသော်လည်း သူက လူတွေနှင့် သိပ်မရော။ စကား သိပ်မပြော။ သူ့ ကိုယ်သူ လူမြင်အောင် မပြတတ်။ သာမန် လူတစ်ယောက်လိုသာ ရိုးရိုး မှန်မှန် နေတတ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် တစ်ခါ မြင်ရုံနှင့် စွဲသွား သည်။ သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်သည်။ ထက်မြက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက အရာခပ်သိမ်းကို ထိုးဖောက် မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသလို ထင်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်း တွင် သူက မမြင်ယောင် ဆောင်နေသလိုလည်း ထင်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကမူ သူ့အမူအရာသည် ယခုနှင့် မတူဘဲ တစ်မူ ကွဲပြားနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ်က

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူသည် အပေါင်းအသင်းကို ခုံမင်သည်။ ပျော်ပျော် နေတတ်သည်။ စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း ပြုမူတတ်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသည်။ ပျော်လည်း ပျော်ရွှင်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ ထိုအမူအရာတွေ မရှိတော့။ ယခု အချိန်တွင် သူသည် တည်ငြိမ်လာသည်။ နှုတ်ထိန်းလာသည်။ ဟိုတုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ခဲ့သော သူ့အမူအရာကို သူ့မျက်လုံးများတွင် အရိပ်အငွေ့မျှသာ တွေ့ရတော့သည်။ အတိတ်က ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်များသည် သူ၏ အသည်းနှလုံး တစ်နေရာတွင် မီးခဲပြာဖုံး ကိန်းဝပ်နေသယောင် ထင်ရသည်။

'ဒက်ဖနီ'

မက်ဒီဆင် ရိပ်သာ လမ်းထောင့် အရောက်တွင် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆီးနှင်းတွေ ကြားက လျှောက်လာသံ ကြားရသည်။

'ဩော် ဂျက်၊ ကျွန်မက ဘယ်သူပါလိမ့်လို့'

ဂျက် ဟောကင်းမှာ ဒက်ဖနီ၏ ဝတ္ထု စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေသော ဟားဘားနှင့် ဂျုန်းစ် စာအုပ်တိုက်မှ စာတည်း ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်သည်။ ဆီးနှင်း ပက်ထား၍ သူ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းလုံး နီရဲနေသည်။

'လမ်းလျှောက်နေတာ မချမ်းဘူးလား၊ အငှားကား ငှားစီးသွားကြမလား'

ဒက်ဖနီက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

'နေပါစေ ဂျက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တမင် လျှောက်လာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မ နေတာကလည်း ဒီလမ်း အောက်ဘက်လေးတင်ပါ'

'အချိန်က နှောင်းနေပြီ ဒက်ဖ်၊ ၁၂ နာရီတောင် ထိုးနေပြီ'

ဂျက်က ညအချိန်မတော်ကြီး မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်းမို့ တကယ့်စေတနာဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ဒက်ဖနီကို သူ တော်တော် သဘောကျနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အခြား လူတွေကလည်း သူ့လိုပင် သဘောကျကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဒက်ဖနီက ယခု အသက် ၃၃ နှစ် အရွယ်တွင် ၂၅ နှစ်လောက်သာ ထင်ရသည်။ တစ်ခါတလေများ ၁၂ နှစ်သမီး အရွယ် ကလေးလောက်တောင် ထင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ရုပ်သွင်က အမြဲတမ်း နုပျိုနေသည်။ လန်းဆန်းနေသည်။ သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်လျှင်တော့ အထီးကျန် ဝေဒနာကို အတွင်းကြိတ် ခံစားနေရကြောင်း သူ့မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။ ဒက်ဖနီမှာ အဖော်မဲ့နေသည်။ အထီးကျန် ဖြစ်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ့လို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အနေဖြင့် သည်လို မဖြစ်သင့်ဟု ဂျက်က ယူဆသည်။

'ခရစ္စမတ် အကြို ညပဲ ဂျက်၊ ဒီလောက် ချမ်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှတော့ မကောင်းကြံမယ် မထင်ပါဘူး'

ဒက်ဖနီက ရင်းနှီးစွာဖြင့် ရယ်စရာ ပြောလိုက်သည်။

ဂျက် ဟောကင်းက ပြုံးကာ 'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရေခဲပြင်ပေါ် မတော်တဆ ချော်လဲမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါ'

'အဟား၊ ကျွန်မ ချော်လဲပြီး လက်ကျိုးသွားရင် စာမရေးနိုင်မှာ စိုးတာလား၊ မစိုးရိမ်ပါနှင့်ရှင်၊ ကျွန်မ အခု စရေးနေတဲ့ စာအုပ်က ဧပြီလကုန်မှ အပြီးသတ်မှာပါ'

'လာသာ လာစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ်လိုက်ပြီး အချမ်းပြေသွားအောင် အရက်ကလေး ဘာလေး လိုက်သောက်ပါဦး'

ဒက်ဖနီက ခြေစုံ ရပ်ကာ ဂျက် ဟောကင်း၏ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပခုံးကို လက်နှင့် အသာ ပုတ်ရင်း 'ကဲ ရှင်တို့သာ သွားကြပါ ဂျက်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ လျှောက်သွားပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ထို့နောက်တော့ ဂျက်အား လက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လာ နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆွဲစေ့ရင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာသည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာရှိ ဈေးဆိုင်များ၏ အလှပြမှန်ပြတင်းများကိုလည်း မကြည့်။ ဘေးနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူများ၏ မျက်နှာကိုလည်း မော်၍ မကြည့်။ မျက်နှာကို လေစိမ်း လာဟပ်တော့ ထူးခြားသော အတွေ့အထိ တစ်ခုကို ခံစားရသလို ထင်မိသည်။ ညဦးပိုင်းက ပါတီပွဲတွင် စားသောက်ခဲ့ရသည်ထက် ယခု လမ်းလျှောက်လာရသည်က ပို၍ စိတ်ချမ်းသာသလို ခံစားရသည်။ ပါတီပွဲများသို့ သွားလျှင် အမြဲတမ်း စိတ်ပန်း လူနွမ်းဖြစ်ရသည်ချည်းပင်။ ပါတီပွဲက ဘယ်လောက်ပင် ခမ်းနား ခမ်းနား၊ ဘယ်သူတွေနှင့်ပင် တွေ့ရ တွေ့ရ သူ့အဖို့တော့ ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိ။ ငြီးငွေ့စရာချည်းသာ ကြုံရသည်။

သို့သော်လည်း ဒက်ဖနီသည် ယနေ့ည ပွဲကိုတော့ တမင်တကာ တက်ချင်၍ တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မနေချင်၍ တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလျှင် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကို သတိရလာမည်။ သူက အတိတ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သတိ မရချင်။ လုံး၀ မေ့ထားချင်သည်။ ယခု လျှောက်လာရင်းပင် အတိတ်မှ အရိပ်များ ဝိုးတဝါး ပေါ်လာကြသေးသည်။ ခေါင်းထဲသို့ အတိတ် ဖြစ်ရပ်များ ၀င်မလာနိုင်အောင် ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကား အသွားအလာကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကားမှ မတွေ့ရ။ လမ်းထောင့်သို့ အပြေးကလေး လျှောက်လာသည်။ အချက်ပြမီး စိမ်းနေသည်။ မေဒီဆင် ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် ဖြတ်အကူးတွင် ရုတ်တရက် ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်ကာ ကမန်းကတန်း ပြန်ထသည်။ လမ်းကို ဖြတ်ကူးရန် လက်ဝဲဘက်သို့ အလှည့်လိုက်တွင် လမ်းထောင့်မှ အရှိန်နှင့် ကွေ့မောင်းလာသော အနီရောင် စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကားရှည်က သူ့ကို ဝင်တိုက်တော့သည်။ ဒရိုင်ဘာ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသော မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အလန့်တကြား အော်သံ၊ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိသံ၊ ကားထဲမှ အော်ညည်းသံနှင့် ရေခဲပြင်နှင့် ကားဘီး ပွတ်တိုက်သံများ ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ကားရပ်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ အားလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာတော့မှ ကားတံခါးများ ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး ကားပေါ်မှ လူဒါဇင်ဝက်ခန့် ပျာပျာသလဲ ဆင်းလာကြသည်။ ဘာအသံမှ မကြားရ၊ ဘာစကားမှ မပြောကြ၊ အော်ညည်းသံလည်း မကြားရ။ ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီ လဲနေသည့် နေရာသို့ ပြေးလာသည်။ ဒက်ဖနီသည် ကျိုးပျက်နေသော ကစားစရာ အရုပ်ကလေးပမာ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် မျက်နှာ အပ်ကာ လဲနေသည်။

'ဘုရားရေ၊ အသက်မှ ရှိပါသေးရဲ့လား'

ဒရိုင်ဘာက မှင်တက်မိသလို ခဏ္ဍ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးအား သွေးရူးသွေးတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ဒေါသ ဖြစ်ခြင်းတို့ ရောနေသည်။ ယခုလို ကားတိုက်မှု ဖြစ်ရသည်မှာ သူ့အပြစ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်သည် ဟူသော သဘောသည် သူ့အကြည့်တွင် ပေါ်လွင်နေသည်။ သို့သော် သူက မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်တင်မနေတော့ဘဲ 'ကဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရဲကို အကြောင်းကြားဖို့လည်း လုပ်ကြပါဦး' ဟု သူ့အဖော်များအား ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဒက်ဖနီ၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ဒက်ဖနီအား မတို့ရဲ မထိရဲ ဖြစ်နေသည်။ သေများ သေနေပြီလား ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ အလွန် ကြောက်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'သူ.. သူ အသက် ရှင်နေတုန်းပဲလား'

တခြား လူတစ်ယောက်က ဒရိုင်ဘာ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။

'ငါ မသိဘူး'

ဒက်ဖနီသည် အသက်လည်း မရှူ၊ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြု။ ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီအား လက်နှင့် စမ်းကြည့်ကာ ငိုသံကြီးနှင့် တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ 'ငါ သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီ ဟယ်ရီ၊ ငါ သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီ' သူက သူ့မိတ်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဒူးထောက် ထိုင်ရင်း ဖက်ထားကြသည်။

ထိုအခိုက် အငှားကား နှစ်စီးနှင့် ခရီးသည် မပါသော ဘတ်စ်ကား တစ်စီး သူတို့ အနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားဒရိုင်ဘာများ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

'ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ'

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ စကား ပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ '... သူက ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးတာ၊ ကားကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘူး၊ ကားကလည်း သူ့ကို လုံးဝ မမြင်ဘူး၊ ရေခဲပြင်ကလည်း သိပ်ချောနေတယ်၊ ဘရိတ်အုပ်လို့ လုံးဝ မရဘူး'

'အရေးထဲ ရဲတွေကလည်း ဘယ်ချောင် သွားအိပ်နေကြလဲ မသိဘူး'

ကားဒရိုင်ဘာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆီးနှင်းတွေကို ပွတ်ချရင်း ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်က သူတို့တစ်တွေ သီချင်း တကြော်ကြော်နှင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့ကြသည်။ ယခု အချိန်တွင်မူ သူ့ရှေ့မှ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မှောက်လျက်ကြီး လဲနေပြီ။ သေများ သေသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် သေတော့မည်လား။ ဘယ်လိုမှ မသိရသေး။ အရေးထဲ အနီးအနားတွင် ယာဉ်ထိန်းရဲတွေကိုလည်း အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။

'ဒီမှာ ဒီမှာ ကလေးမ၊ ကလေးမ၊ သတိရပြီလား၊ သတိရပြီလား'

ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာ လူမည်း အဘိုးကြီးက ဒက်ဖနီ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး မေးနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာနားသို့ ကပ်ကာ အသက် ရှူသံကို နားထောင်ကြည့်သည်။ 'တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ မသေသေးဘူး' သူက တခြားလူများကို မော့ကြည့်ကာ 'ကဲ အင်္ကျီ တစ်ထည်လောက် မရှိကြဘူးလား၊ အင်္ကျီ တစ်ထည်လောက် မြန်မြန် လုပ်ပါ' တစ်ယောက်မှ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တုတ်တုတ် မလှုပ်။ သူက ဒေါသသံဖြင့် 'ပေးစမ်းပါ၊ မင်း ကုတ်အင်္ကျီ ပေးစမ်းပါ' စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကားဒရိုင်ဘာက ကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေသည်။ 'ဟေ့လူ၊ ဒီမှာ ကလေးမက သေတော့မယ်၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ချွတ်စမ်းပါ၊ အင်္ကျီ မြန်မြန် ချွတ်စမ်းပါ' သည်တော့မှ စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကားဒရိုင်ဘာနှင့် တခြားလူနှစ်ယောက်တို့က သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီများကို ကမန်းကတန်း ချွတ်ပေးလိုက်ကြသည်။ 'လူနာကို ဘာမှ မလုပ်နှင့်၊ သူ့အတိုင်း နေပါစေ' ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာက ကုတ်အင်္ကျီများကို ဒက်ဖနီ တစ်ကိုယ်လုံးလုံအောင် ပြန်ခြုံပေးသည်။ မျက်နှာကို အအေးမပတ်နိုင်အောင်လည်း အောက်က အသာအယာ အဝတ် ခုပေးသည်။

ခဏ ကြာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးနီတန်းကြီး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အရေးပေါ် လူနာတင်ကား ဖြစ်သည်။ ယခုလို ခရစ္စမတ် ညမျိုးတွင် သူတို့သည် မအိပ်မနေ အလုပ် များနေကြသည်။ လူနာတင်ကား နောက်မှ ရဲကား တစ်စီးလည်း လိုက်လာသည်။ အရေးပေါ် ဥသြဆွဲသံက တစ်လမ်းလုံး ညံသွားသည်။

လူနာတင်ကားမှ သူနာပြုများက ဒက်ဖနီထံသို့ အလျင်အမြန် ပြေးလာကြသည်။ ရဲတွေက ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး လုပ်နေကြသည်။ စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ဒရိုင်ဘာက ရဲတွေ အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ ယခုတော့ သူ တော်တော် စိတ်ငြိမ်သွားပြီ။ သို့သော် အပေါ် အင်္ကျီ မရှိ၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ သူနာပြုများက ဒက်ဖနီအား လူနာတင် ကပ်ပေါ်သို့ ညင်ညင်သာသာ ချီပွေ့ တင်ကြသည်။ ဒက်ဖနီ့ထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ ဒဏ်ရာကြောင့် သူ မေ့မြောနေတုန်း ရှိသေးသည်။ လူမည်း ဒရိုင်ဘာကြီးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဒက်ဖနီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ မြင်ရသည်။ သို့သော် ရေခဲပြင်နှင့် ထိနေခဲ့သောကြောင့် သွေးစသွေးနတော့ လုံးဝ မရှိ။

ရဲအရာရှိက မှတ်စု စာအုပ် ထုတ်ကာ ဒရိုင်ဘာထံမှ စစ်ချက် ယူသည်။ ဒရိုင်ဘာအား အရက် သောက်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးမှ အာမခံပေးနိုင်မည်ဟု ပြောသည်။ သူ့အဖော်များက ဒရိုင်ဘာဘက်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် လုံးဝ မူးယစ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အရက်ကို စတီလောက်သာ သောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒက်ဖနီသည် ကားလာသည်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားရှေ့မှ အတင်း ဖြတ်ပြေးကြောင်း။

'ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊ လုပ်ငန်း တာဝန် အရ စစ်ကို စစ်ဆေးရမှာပဲ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ရဲအရာရှိက ဒရိုင်ဘာအား ထောက်ထား ညှာတာလိုစိတ် လုံးဝ မပြ။ အလားတူပင် ကားတိုက်ခံရသော အမျိုးသမီး အပေါ်တွင်လည်း ထူးထူးခြားခြား သနား ကြင်နာစိတ် လုံးဝ မပြ။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်များသည် အဆန်း မဟုတ်တော့။ နေ့စဉ် မြင်နေကျ ဖြစ်ရပ်များသာ။ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်မှု။ သူ့အဖို့ ဒါလောက်ပဲ သဘောထားသည်။ သည့်ထက် ဆိုးရွားသည့် အမှုများကို နေ့တိုင်း မမြင်ချင် အဆုံး။ လုယက်မှုများ၊ ရိုက်နှက်မှုများ၊ လူသတ်မှုများ၊ ပြီးတော့ မုဒိမ်းမှုများ။

'လူနာ အသက် ရှိသေးသလား' ရဲအရာရှိက မေးသည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိတော့ ရှိပါသေးတယ်' လူနာတင်ကား ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် လူနာအား အောက်စီဂျင် သွင်းပေးကြသည်။ နှလုံးခုန်ခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးရန် သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ် ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကြသည်။ 'ကျုပ်တို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်'

'သူ့ကို ဘယ်ပို့မလဲ'

ရဲအရာရှိက သူ့စာအုပ်ထဲတွင် 'အဖြူရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်ခန့် အမျိုးသမီး' ဟု မှတ်ချက် ရေးနေရာမှ မေးလိုက်သည်။

လူနာတင်ကား ဒရိုင်ဘာက ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် 'သူ့ကို လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံကို ယူသွားမယ်၊ အဲဒါ အနီးဆုံး ဆေးရုံပဲ၊ ဒီထက် ဝေးဝေး ယူသွားရင် လမ်းမှာတင် သေသွားနိုင်တယ်'

'လုယက်ခံရတဲ့ အမှုများ ဖြစ်နေမလား'

ယနေ့ ညနေတွင်ပင် မည်သူမည်ဝါ မသိသော လူသေ အလောင်း နှစ်လောင်းကို ဆေးရုံသို့ သူတို့ ပို့ခဲ့ကြပြီးပြီ။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း ရှိနေတယ်'

'ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ အရင် သွားနှင့်၊ ကျုပ်တို့ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်'

လူနာတင်ကား ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြပြီးနောက် ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ ရဲအရာရှိက စတေးရှင် ဝက်ဂွန်း ဒရိုင်ဘာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကားဆရာသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပြန်ဝတ်နေသည်။ သူ တော်တော် ကြောက်နေပုံ ရသည်။ ပျော်စရာ ခရစ္စမတ်ညတွင် ဤစရာ ကြုံရ၍ သူ အလွန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိသည်။

'ဆရာတို့က ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာလား ဟင်'

သူက မျက်နှာသေကလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား အရက် မမူးရင် ဖမ်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံရောက်တော့မှ စမ်းသပ်ကြည့်မယ်၊ ကဲ ကားကို ခင်ဗျား မမောင်းနှင့်၊ နောက်တစ်ယောက် မောင်းခိုင်းပြီး ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့'

ကားဒရိုင်ဘာက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်ကာ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူက ဒရိုင်ဘာခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့။ အားလုံးပင် မျက်နှာ ညှိုးနေကြသည်။

သူတို့သည် လူနာတင်ကားနှင့် ရဲကားတို့၏ ဥသြဆွဲသံကို နားထောင်ရင်း လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံသို့ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြတော့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၂

လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံ အရေးပေါ် လူနာ ဌာနတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ အဖြူရောင် ဆေးရုံ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် အလုပ် များနေကြသည်။

လူနာတင်ကားမှ သူနာပြုများက ဒက်ဖနီအား လူနာတင်ကပ်ဖြင့် သယ်ယူလာကြသည်။ သူနာပြုဆရာမ သုံးဦးနှင့် တာဝန်ခံ ဆရာဝန်တို့က လူနာကို လွှဲပြောင်းယူပြီး အချိန်မဆိုင်း ချက်ချင်းပင် အလုပ် စကြသည်။ နောက်ထပ် လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေး တစ်ဦးကိုလည်း ထပ်မံ ခေါ်လိုက်ကြသည်။

ဒက်ဖနီ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အတွင်း ဝတ်စုံကို အလျင်အမြန် ဆွဲဖွင့်ဖြတ်ညှပ်ကြသည်။ သည်ဝတ်စုံမှာ ယခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ကမှ ဘီဗာလီကုန်းမြင့် ဂျီယိုဂျီယို ကုန်တိုက်က ဝယ်ယူခဲ့သော ကြယ်ပြာရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံသစ် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ယင်းဝတ်စုံမှာ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိတော့။ အရေးပေါ် ဌာန ကြမ်းပြင်တွင် စုပုံကာ အပိုင်းအစတွေ ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ။

'ဆီးခုံရိုး အက်ကွဲသွားတယ်၊ လက်တစ်ဖက် ကျိုးတယ်၊ ခြေထောက်ရိုးတွေလည်း အက်သွားတယ်' ပေါင်တွင်လည်း ဟက်တက်ကွဲ ဒဏ်ရာကြီးနှင့်။ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးကျနေသည်။ 'ဒီဘက်က ပေါင်ရိုး သွေးလွှတ်ကြောပြတ်မသွားတာ တော်ပါသေးရဲ့' တာဝန်ခံ ဆရာဝန်သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ သွေးတိုးနှုန်း စစ်ဆေးခြင်း၊ အသက်ရှူသံကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် အလုပ် များနေသည်။ လူနာမှာ လုံးဝ မေ့မြောနေတုန်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ရှိသေးသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း သူ လဲနေခဲ့သော ရေခဲပြင်လိုပင် ဖြူဖွေးနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သက်ရှိ လူသား တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မတူ။ အဝိဉာဏက ရုပ်ဝတ္ထု တစ်ခုလိုသာ ထင်ရသည်။ တကယ်တော့လည်း သူသည် ဆေးရုံပေါ်မှ အခြား လူနာများလိုပင် အခြား ရုပ်ခန္ဓာ တစ်ခု၊ အခြား လူနာ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်သည်။ အရေးကြီးသော အတွင်း လူနာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အသက်ကို ကယ်လိုလျှင် မြန်လည်း မြန်ဖို့ လိုသည်။ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိဖို့ လိုသည်။ ပခုံး တစ်ဖက် အဆစ် လွဲသွားသည်။ ခြေထောက် ကျိုး မကျိုးတော့ ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်မှသာ သိရလိမ့်မည်။

'ခေါင်းမှာရော ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ရသွားသေးသလား'

လက်ထောက် ဆရာဝန်က မေးသည်။

'ခေါင်းက ဒဏ်ရာလည်း ပြင်းတယ်' တာဝန်ခံ ဆရာဝန်က ခေါင်း တစ်ချက် ညိတ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။ သူက လူနာ၏ မျက်လုံးများကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကလေးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ 'ဘုရားရေ၊ သူကြည့်ရတာ အင်ပိုင်ယာ စတိတ် အဆောက်အအုံကြီးပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ လူလောက်တောင် ဆိုးနေပါလား' ယခု အချိန်တွင် လူနာသည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးတွင် သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတွေက အနှံ့အပြား။ အနည်းဆုံး ခြောက်နေရာလောက် အထိ ချုပ်ရလိမ့်မည်။ 'ကဲ ဂါရစ်ဆင်ကို သွားခေါ်ကြပါဦး၊ ဒီဒဏ်ရာတွေက သူနှင့်မှ ဖြစ်မယ်'

မကြာမီတွင် အသားတု ခွဲစိတ် ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။

'ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံး'

'ကားတိုက်တာ'

'တိုက်ပြီး ပြေးသွားတာလား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ကားသမားက တိုက်ပြီး ကားရပ်လိုက်တယ်၊ ရဲအရာရှိကတော့ ကားသမား ကြည့်ရတာ လေဖြတ်တော့မယ့် လူလိုပဲလို့ ပြောတာပဲ'

ဆရာဝန်များက လူနာကို ပြုစုပေးနေစဉ်တွင် သူနာပြုဆရာမများက ဘေးမှ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် လူနာအား လက်တွန်းခုတင်ပေါ်တွင် တင်ကာ ဓာတ်မှန် ရိုက်ရန် နောက်တစ်ခန်းသို့ တွန်းယူလာခဲ့ကြသည်။ လူနာသည် မလှုပ်မယှက် မေ့မြောနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ခုတ်မှန် ရိုက်ကြည့်သော အခါ လက်မောင်းနှင့် ဆီးခုံရိုးများ ကျိုးသွားပြီး ပေါင်ရိုး အက်သွားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာမှာမူ ဆရာဝန်များ မျှော်လင့်ထားသလောက် မပြင်းထန်၍ တော်ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းကြေ ကြေသွားသောကြောင့် စိုးတော့ စိုးရိမ်ရသည်။ လူတိုင်းသည် လူနာ လှုပ်များ လှုပ်ရှားလာမည်လားဟု စောင့်ကြည့်နေကြသေးသည်။

နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် လူနာအား ခွဲစိတ် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ အရိုးများ ဆက်ကြသည်။ မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများကို ချုပ်ကြသည်။ လူနာ၏ အသက်ကို လု၍ ရနိုင်မည့် အလုပ် ဟူသမျှ အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်ကြသည်။

လူနာသည် အတွင်း သွေးလျှံနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သို့သော်လည်း လူနာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အရွယ်အစားနှင့် စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကား၏ တိုက်အား အရှိန်တို့ကို တွေးကြည့်လျှင် တော်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ တော်တော် ကံကောင်းသည်သာမက အလွန် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

လူနာ၏ ဆေးမှတ်တမ်း အရ ယခု အချိန်တွင် လူနာသည် အန္တရာယ် အခြေအနေထဲတွင်ပင် ရှိနေသေးသည်။

နံနက် သုံးနာရီခွဲသော အခါ လူနာအား ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထုတ်ကာ အရေးကြီး လူနာခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ယူလာခဲ့ကြသည်။

ညတာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်းသည် ဆေးမှတ်တမ်းကို ယူပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လူနာ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမ၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩရိပ်များ ပေါ်လာသည်။

'ဆရာမက ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ'

လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးက ဆရာမ၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မကျေနပ်သလို ပြောလိုက်သည်။

ဆရာမက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာများတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ မြင်ရသည်။

'ဒီလူနာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါက်တာ သိသလား'

'သိပါတယ်ဗျ၊ ဒီည သန်းခေါင်လောက်က မေဒီဆင် ရိပ်သာ လမ်းပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့၊ ဆီးခုံရိုး ကျိုးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ပေါင်ရိုးလည်း အက်သွားတယ်'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'အင်း ဆရာက ဒီလောက်ပဲ သိတာပေါ့နော်၊ ဒီထက် ပိုပြီး သိအောင် မကြိုးစားရင် ဆရာ့ အနေနှင့် ဒီလုပ်ငန်းမှာ လုပ်နေတာ အလကားပဲ သိလား'

ဆရာဝန်ကလေးသည် ဤဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်လတိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလ အတွင်း သူသည် သူ့လုပ်ငန်းကို ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ဝါရင့် သူနာပြုဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်း အသိပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ကလေးသည် ဆရာဝန် ပညာတွင် တော်သော်လည်း လူသား တစ်ယောက် အနေဖြင့် ရှိအပ်သော သနားကြင်နာမှုတွင်မူ အတော်ကလေး ခေါင်းပါးသည်ဟု ဆရာမက ယူဆသည်။ သူ့မှာ ပညာတော့ ရှိပါ၏။ သို့သော် နှလုံးသား မရှိ။ ပြီးတော့ သူက သူနာပြု ဆရာမတွေနှင့်လည်း သိပ်ပြီး အစေးမကပ်။ ရေလိုက်ငါးလိုက် သင့်တင့်အောင် မနေတတ်။ သို့သော် ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူနာပြု ဆရာမများနှင့် ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံ နေထိုင်ရန် လိုအပ်သည် ဟူသော အချက်ကိုတော့ သူက သဘောပေါက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဆရာမ ဝတ်ကင်းအား အလိုက်သင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

'အေးလေ ထားပါတော့၊ ဒါနှင့် ဒီလူနာက ဘယ်သူမို့လဲ'

'ဘယ်သူရမှာလဲ၊ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဆိုတာပေါ့'

'ဩော် ဟုတ်လား'

'ဆရာ စာတွေ ဘာတွေ ဖတ်ရဲ့လား'

'ဘယ့်နှယ် ဖတ်တာပေါ့၊ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေ၊ ဆေးပညာ ဂျာနယ်တွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့တာပေါ့' ဆရာဝန်ကလေးက ပညာမာန်ဖြင့် အားကျမခံ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူ့အမေလည်း စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ စာဖတ် ပရိသတ် တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဘာမှ မပြောဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးတော့မှ မေးလိုက်သည်။ 'ဒီစာရေးဆရာမက တော်တော် နာမည် ကြီးသလား'

'ဒီနိုင်ငံက အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမတွေ အထဲမှာ နာမည် အကြီးဆုံး စာရေးဆရာမပဲ'

'အင်း သူ့ခမျာ ဒီလို နေ့ကြီးရက်ကြီးမှာမှ ဒီအဖြစ်မျိုးနှင့် လာကြုံတာ သိပ်ကံဆိုးရှာတာပဲနော်' အောက်စီဂျင်ပိုက်နှင့် အဝတ်ဖြူ အောက်မှ လူနာအမျိုးသမီးကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကလေးက ကြင်နာသံဖြင့် ပြောလိုက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သည်။ 'ပျော်စရာ ခရစ္စမတ် မဖြစ်တော့ဘဲ ကြေကွဲစရာ ခရစ္စမတ် ဖြစ်နေပါ ရောလား ဆရာမရယ်'

သူတို့ နှစ်ယောက် လူနာ ဘေးတွင် ရပ်ကာ အတန်ကြာမျှ စောင့်ကြည့် နေကြသည်။ ထို့နောက် သူနာပြုဆရာမ၏ အခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခန်းတွင် အရေးကြီး လူနာခန်းမှ လူနာများ၏ အခြေအနေကို မိနစ်တိုင်း ပြနေသော ကွန်ပျူတာ သင်္ကေတများ ရှိသည်။ ဤနေရာတွင် နေ့နှင့် ည ခြားနားခြင်း မရှိ။ မီးရောင် ထိန်ထိန် လင်းကာ နေ့နှင့် ည အတူတူ ဖြစ် နေသည်။ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ပုံမှန် လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ၂၄ နာရီလုံးလုံး လည် ပတ်နေကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် မီးရောင် စူးရှမှုကို မခံနိုင်သော လူနာ များ၏ သွေးရူးသွေးတန်း ညည်းတွားသံများကို ကြားရသည်။ သို့သော် လူနာ အများစုကတော့ ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် မလှုပ်နိုင် မညည်းနိုင်ဘဲ မေ့မြောလျက် ရှိကြသည်။

'သူ့ပစ္စည်းတွေ သေသေချာချာ ကြည့်ကြသေးသလား မသိဘူး၊ တစ် ယောက်ယောက် နာမည် တွေ့ရင် ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားနိုင်တာပေါ့'

ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်လို နာမည်ကျော် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဆေးရုံပေါ်တွင် ယခုကဲ့သို့ လာကြည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်မနေသင့်။ သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်စေ၊ သားသမီးများ ဖြစ်စေ၊ သူ့စာပေ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်စေ၊ ထုတ်ဝေသူ ဖြစ်စေ၊ အခြား မိတ်ဆွေများ ဖြစ်စေ သူ့ဘေးတွင် တစ်ယောက် ယောက်တော့ ရှိနေသင့်သည်ဟု သူနာပြုဆရာမ ဝတ်ကင်းက ယူဆသည်။ သို့သော် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍ တော်တော် လျှို့ဝှက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို သိသူ အလွန် ရှားသည်။ သူနာပြုဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် သည်အကြောင်းတွေကို စာနယ်ဇင်းများတွင် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။

'သူ့ပစ္စည်းတွေ ရှာကြည့်တော့လည်း ကားမောင်း လိုင်စင်ရယ်၊ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါးရယ်၊ အကြွေး ဝယ်ခွင့် လက်မှတ် သုံးလေးစောင်ရယ်နှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်ရယ်ပဲ တွေ့ရတယ်'

'ကျွန်မ တစ်ခါ ထပ်ရှာကြည့်ဦးမယ်'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဆေးရုံ မီးခံသေတ္တာထဲ သိမ်းထားသည့် အညိုရောင် မနီလာ စာအိတ်ကြီးကို ယူထုတ်လာပြီး အထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ စေ့စေ့ စပ်စပ် ထုတ်ကြည့်သည်။ သူ လုပ်နေပုံသည် တစ်နည်းအားဖြင့် အရေးကြီးသလို တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ရိုင်းစိုင်းရာ ကျနေမလားဟု သူက တွေးမိသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူသည် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး ဒက်ဖနီကိုလည်း သူနှင့် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နေခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ၏ လက်ပွေ့အိတ်ကို သူ နေ့စဉ် လုပ်နေကျ တာဝန် တစ်ရပ်လိုပင် မွှေနှောက် ရှာဖွေနေမိပြီ။ စာဖတ် ပရိသတ်များသည် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ လက်ရေးဖြင့် အမှတ်တရ စာကြောင်းကလေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ရရန်၊ သူ့ထံမှ အပြုံး လက်ဆောင် ရရန်နှင့် မိမိတို့ ဝယ်ယူသော ဝတ္ထု စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာမ၏ ထိုးမြဲလက်မှတ် တစ်ကြောင်း ရရန် အတွက် စာအုပ်ဆိုင်များတွင် နှစ်နာရီ သုံးနာရီအထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြရသည်။

ဤသည်ကို ဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်း ကောင်းကောင်း သိသည်။ ယခုတော့ သူက သူခိုး တစ်ယောက်ပမာ စာရေးဆရာမ ကိုယ်တိုင် လုံးဝ မသိဘဲ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို သဘောရှိ မွှေနှောက် ရှာဖွေနေပါရောလား။

'ဆရာမက သူ့ကို တော်တော် လေးစားတယ် ဟုတ်လား'

လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးက ဝေခွဲမရသည့် အမူအရာဖြင့် မေးသည်။

'မလေးစားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား ဒေါက်တာရယ်၊ သူက သိပ်ပြီး စိတ်ထားပြည့်ဝတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး လူပေါင်းများစွာ ပျော်ရွှင်ကြရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာကြရတယ်၊ ကျွန်မ အနေနှင့် ပြောရရင် သူ့ဝတ္ထုတွေကြောင့် ဘဝတစ်ဖြစ်လဲ ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရတယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင် သူဟာ ကျွန်မ ဘဝကို ရှင်သန်စေတဲ့ စာရေးဆရာမပဲ၊ ကျွန်မ ဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး ဒေါက်တာ'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ရင်ထဲမှ တကယ့် ခံစားချက်ဖြင့် တော်တော်ရှည်ရှည် ဝေးဝေးကလေး ဖွင့်အန်လိုက်မိသည်။

ဖွင့်အန်မည် ဆိုလျှင်လည်း ဖွင့်အန်စရာပင်။

သူ့ခင်ပွန်းသည် လေယာဉ် ပျက်ကျ၍ ကွယ်လွန်သွားတော့ သူမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ခံစားခဲ့ရသည်။ ပရိဒေဝ သောကမီး လောင်ကျွမ်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန်ပင် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သူသည် ဆေးရုံမှ ခွင့်ရက်ရှည် တစ်နှစ်တိတိ ယူကာ အိမ်တွင်း အောင်းပြီး နေ့ရှိသရွေ့ ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည် ဘော့ဘ်၏ မဖြစ်စလောက် ပင်စင် လစာငွေကလေးဖြင့် မဝတ်ရုံတမည် စားသောက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သည်ကြားထဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စိတ်ဓာတ်တွေ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျလာပြီး အသက် ရှင်နေလို့ကော ဘာထူးဦးမှာလဲ ဟူသော အတွေး ဝင်လာချိန်တွင် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်မိရာမှ သူ့ဘဝသည် အသစ် တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုများတွင် လူတွေ တွေ့ကြုံနေရသည့် ဒုက္ခ အထွေထွေကိုလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် ဖော်ပြသည်။ ယင်းဒုက္ခများမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖော်ညွှန်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် ဆေးရုံသို့ ပြန်လာပြီး အလုပ် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူသည် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည့် ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလှပေစွ။

'သူဟာ သိပ်ပြီး ပညာဉာဏ် ကြီးမားတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက် ဖြစ်သလို မေတ္တာတရားလည်း ကြီးမားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးဟာ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူသာ အသက် ရှင်မယ် ဆိုရင် ကျွန်မ အနေနှင့် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ဆရာမ ခံစားရသလို ကျွန်တော်လည်း ခံစားရပါတယ်' ဆရာဝန်ကလေးက သက်မ တစ်ချက် ချရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တခြား လူနာ မှတ်တမ်း တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကလေး လှည့်ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်တော့ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

'ဒေါက်တာ ဂျက်ကော့ဆင်'

'ဆိုပါ ဆရာမ'

'သူ့အခြေအနေ မျှော်လင့်ချက်များ ရှိသေးရဲ့လား ဟင်'

ဆရာဝန်ကလေးက ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ပခုံး တစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး 'လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်သေးဘူး ဆရာမ၊ အချိန်က စောနေသေးတယ်၊ ဆရာမ သိတဲ့ အတိုင်း ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး အသက် လုရမှာပဲ၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကလည်း တော်တော်ကလေး ပြင်းတယ်'

ဆရာဝန်ကလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ အလားတူ လူနာတွေ တစ်ပုံကြီး ကျန်သေးသည်။ ဒက်ဖနီ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဂရုစိုက်နေ၍ မရ။ ခေတ်

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

လေ့ကား စောင့်ရင်း သူ တွေးကြည့်သည်။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်က တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါလား။ သူ့ကို မမြင်ဖူးတဲ့ ဆရာမ ဝတ်ကင်းလို လူတွေကတောင် သိပ်ပြီး လေးစား ချစ်ခင်နေကြပါလား။ သူ့ဝတ္ထုတွေက ဒီလောက်တောင်ပဲ တန်ခိုး သတ္တိ ရှိကြသလား။

ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်ကိုတော့ အစွမ်းကုန် ကယ်တင်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လူနာကို ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ မသေစေချင်ပါ။ သို့သော် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်လို တန်ဖိုး ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျတော့ ပို၍ပင် မသေစေချင်ပါ။

ဆရာဝန်ကလေး ဂျက်ကော့ဆင်သည် ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ကာ သံတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် ဒက်ဖနီ၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ကာ စစ်ဆေး ရှာဖွေနေမိပြန်သည်။ အရေးပေါ် သတင်း ပို့ရန် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နာမည်ကိုမှ မတွေ့ရ။ သို့ဖြင့် အင်္ကျီအိတ်တွေကို နှိုက်ရှာပြန်သည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ကလေးငယ် တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံက အနားတွေ ကျိုးနေသည်။ သို့သော် ဓာတ်ပုံ စာရွက်က သစ်နေဆဲ။ ရိုက်ထားသည်မှာ သိပ်ကြာပုံ မရသေး။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကလေးငယ်မှာ ရွှေရောင် ဆံပင်၊ အပြာရောင် မျက်လုံးများနှင့် ချစ်စရာ ကလေး။

ကားမောင်း လိုင်စင်၊ အကြွေးဝယ် စာရင်း၊ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက်နှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်တို့ အပြင် အဆိုပါ ကလေး ဓာတ်ပုံ ကလေးကိုသာ တွေ့ရသည်။

သူ့ အိမ်လိပ်စာမှာ ပတ် ရိပ်သာလမ်းနှင့် လက်ဇင်တန် ရိပ်သာလမ်း ကြားရှိ ၆၉ လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ သူ နေသော တိုက်ခန်းသည် တော်တော် လှလိမ့်မည်ဟု သူနာပြုဆရာမက တွေးထင်မိသည်။ သို့သော် သူ့ကို အိမ်တွင် မည်သူတွေက စောင့်မျှော်နေကြပါလိမ့်မည်နည်း။

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ တစ်ဦး အကြောင်း ဘာမှ မသိရသည်မှာ တော်တော်လည်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။

ဖုန်းဆက်ကြည့်ရန် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ရှာမတွေ့။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက သည်အကြောင်း တွေးတွေးပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်နေတုန်း ကွန်ပျူတာစက် တစ်ခုတွင် အရေးပေါ် သင်္ကေတ တစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ အခန်း နံပါတ် ၅၁၄ မှ လူနာသည် ရောဂါ ဖောက်လာကြောင်း ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူနာသည် ယမန်နေ့ မနက်ကပင် နှလုံး ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံ တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာမ ဝတ်ကင်းနှင့် အခြား ဆရာမ တစ်ယောက်တို့ လူနာဆီသို့ အပြေးကလေး လာခဲ့ကြသည်။

လူနာ အခြေအနေက အားရစရာ လုံးဝ မရှိ။ ဆရာမ နှစ်ယောက်သည် ထိုလူနာအား တစ်နာရီခန့် ပြုစုကြသည်။

ထို့နောက် ဒက်ဖနီ ရှိရာ ငါးထပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက် ခုနစ်နာရီ ထိုးလျှင် ဆရာမ ဝတ်ကင်း တာဝန် ပြောင်းရမည်။ အခြား တာဝန်ကျ ဆရာမများက ဒက်ဖနီအား ၁၅ မိနစ်တိုင်း တစ်ကြိမ်ကျစီ သွားကြည့်နေကြလိမ့်မည်။

'ဘယ်လို နေသေးသလဲ'

'ဘယ်လိုမှ မထူးခြားဘူး'

'အဓိက အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေ ပုံမှန် အနေအထားမှာ ရှိနေရဲ့လား'

'မနေ့ညကတည်းက ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက လူနာ မှတ်တမ်းကတ်ကို စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပတ်တီး စည်းထားသော မျက်နှာမှာ သွေးရောင် တစ်စက်မျှ မရှိ။ ပကတိ ဖြူရော်နေသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေသလို ထင်ရသည်။ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတော့မလို ထင်ရသည်။ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဒက်ဖနီ၏ လက်ပေါ်တွင် သူ့လက်ကို ညင်သာစွာ တင်လိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်တောင်တွေ ခတ်လာကြသည်။

ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။

ဒက်ဖနီ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာကြသည်။ အဝေးကြီးသို့ လှမ်းကြည့်နေသလို တွေနေသည်။ မျက်တောင်တွေကို အားယူပြီး ဖွင့်နေရသည်။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း လုံးဝ သိပုံ မရသေး။

'ဂျက်ဖ်' ဒက်ဖနီက လေတိုးသံကလေးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

'မစ္စက် ဖီးလ်ဒ် နေကောင်းလာပြီနော်'

ဆရာမက သူ့ပါးစပ်ကို ဒက်ဖနီ၏ နားဝသို့ ကပ်ကာ လေသံကလေးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သို့သော် ဒက်ဖနီသည် ကြောက်လန့်နေပုံ ရသည်။ သူက ဆရာမ၏ မျက်နှာကို အားယူပြီး ကြည့်ရင်း မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်နေသည်။

'ကျွန်မ ခင်ပွန်း' သူ့ပါးစပ်မှ သည်မျှသာ ထွက်လာသည်။

'သူ နေကောင်းပါတယ် မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ သူ နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မပူပါနှင့်'

'သူ·· သူ ကလေးကို ရှာ·· ရှာဖို့ သွား·· သွားတယ်၊ ကျွန်မ·· ကျွန်မ'

ဆက်ပြောရန် အားအင် မရှိတော့။

ဆရာမက သူ့လက်ကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြောသည်။

'ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့် မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ အားလုံး နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ပြောသာ ပြောလိုက်ရပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ဒက်ဖနီ၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကို သနားနေမိသည်။ သူ့ခမျာ မိန်းမ ပျောက်၍ စိတ်ပူပြီး ဒေါင်းတောက်နေရှာလိမ့်မည်။ ဒက်ဖနီသည် ခရုစ္စမတ် အကြိုညတွင် မေဒီဆင်ရိပ်သာ လမ်းပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့် ရောက်နေရပါသနည်း။ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ယင်းသို့ တွေးမိပြီး ဒက်ဖနီ အကြောင်းကိုရော၊ သူနှင့် အတူ နေသူများ အကြောင်းကိုရော အလွန် သိချင်လာသည်။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီနှင့် သူ့မိသားစုတွေဟာ သူ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက လူတွေလိုများ ဖြစ်နေကြသလား။

ဒက်ဖနီသည် ပြန်လည်၍ မေ့မြောသွားသည်။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက တာဝန်ပြောင်း လက်မှတ် ထိုးရန် စားပွဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ဒက်ဖနီ အပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် သူနှင့် တာဝန် ပြောင်းမည့် ဆရာမ မာဂရက် မက်ဂိုဝန်အား မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။

'အခု လူနာ ဘယ်သူ ဆိုတာ သိရဲ့လား'

'ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး'

'တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်'

'တကယ်လား ဟင်၊ ဘာရောဂါများပါလိမ့်'

ဆရာမ မာဂရက်က အံ့ဩသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သူလည်း ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ စာဖတ် ပရိသတ်ပင် မဟုတ်လား။

'ရောဂါကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ကားတိုက်ခံရလို့'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ဘုရား ဘုရား၊ သူ အခု ဘယ်လို နေသေးသလဲ ဟင်'

'လူနာ မှတ်တမ်းမှာ ကြည့်' လူနာ မှတ်တမ်းတွင် အနီရောင် တိပ်ပြား ကြီး တစ်ခု ကပ်ထားသည်။ စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေတွင် ရှိကြောင်း ပြသည့် အမှတ်အသား ဖြစ်သည်။ 'လေးနာရီခွဲလောက်မှာမှ သူ့ကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ထုတ်လာတာ၊ သူ တစ်ချိန်လုံး သတိ လုံးဝ မရဘူး၊ ခုနကမှ တစ်ချက် သတိ ပြန်လည်လာပြီး အခု ပြန်မြောသွားပြန်ပြီ'

'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကံဆိုးလိုက်တာနော်၊ ကျွန်မက သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး သိပ်လေးစားနေတာ'

'ကျွန်မလည်း အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ'

'ဒါနှင့် သူ့မှာ ယောကျ်ားများ ရှိသလား'

'ရှိမယ် ထင်တာပဲ၊ သူ သတိရလာတော့ သူ့ယောကျ်ား နာမည်ကို ခေါ်ပြီး မေးတယ်'

'သူ့ယောကျ်ား ရောက်နေပြီလား'

'မရောက်သေးဘူး၊ သူ့ယောကျ်ားဆီ ဘယ်သူမှ အကြောင်း မကြားရ သေးဘူး၊ ဘယ်ကို လှမ်း အကြောင်းကြားရမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ကျွန်မ အောက်ထပ် ရောက်တော့ သူ့ယောကျ်ား လိပ်စာ ရှာပြီး ဖုန်းဆက် အကြောင်း ကြားဖို့ သူတို့ကို ပြောပြလိုက်မယ်၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် စိတ် ပူနေရှာမယ် မသိဘူး'

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခရစ္စမတ် မနက်ခင်းမှာမှ အမင်္ဂလာ သတင်းကြီး ကြား ရရင် ယောကျ်ား ခမျာ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်လိုက်မလဲ'

ဆရာမ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် တော့ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက တာဝန်ပြောင်း လက်မှတ် ထိုးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ဆေးရုံ အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်မလာ ခင် ဗဟို မှတ်ပုံတင် ဌာနသို့ ဝင်ပြီး ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်မှာ ဂျက်ဖ်ဟု ခေါ်သော ယောကျ်ား ရှိကြောင်း သတင်း ပို့သည်။

'ဒီနာမည်ကလေး သိရရုံလောက်နှင့်တော့ ဘာမှ အလုပ် မဖြစ်ပါဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ'

'တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန် စာအုပ်ထဲမှာ သူတို့ ဖုန်းနံပါတ် မပါဘူး၊ ဒက် ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လည်း ဘာနံပါတ်မှ မရှိဘူး၊ မနေ့ညက ကျွန်မတို့ ရှာကြည့်ပြီးပြီ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ဒါဆို ဂျက်ဖ် ဖီးလ်ဒ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရှာကြည့်ပါဦး'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက နေရာမှ ထွက်မသွားသေးဘဲ ရပ်စောင့်နေသည်။ စားပွဲမှ မိန်းကလေးက စုံစမ်းရေး နံပါတ် လှည့်ပြီး မေးသည်။ သို့သော် ဂျက်ဖ် ဖီးလ်ဒ် နာမည်ဖြင့် ဖုန်းနံပါတ် လုံးဝ မရှိကြောင်း တစ်ဖက်မှ ပြန်ကြားသည်။ 'ဖီးလ်ဒ် ဆိုတာ ကလောင် နာမည် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်'

'ဒါနှင့်လည်း ဘာမှ အလုပ် မဖြစ်ပါဘူး'

'ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ'

'စောင့်ကြည့်နေရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒီလောက် ဆိုရင် သူ့အိမ်က လူတွေ လူပျောက် ရှာနေကြရော့မယ်၊ သူတို့က ရဲစခန်း ဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံတွေ ဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းမှာ ကျိန်းသေပဲ၊ အဲဒါ ဆိုရင် အနေးနှင့် အမြန် သတင်း ရမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာရင်လည်း တနင်္လာနေ့ ကျတော့ ကျွန်မတို့က သူ့ထုတ်ဝေသူကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်' စာရေးမကလေးကလည်း ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ နာမည်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ 'ဒါနှင့် ဆရာမ၊ အခု သူ ဘယ်လို နေသေးသလဲ ဟင်'

'အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး'

'အသက် အန္တရာယ်တော့ မထိခိုက်နိုင်ပါဘူးနော်'

'အင်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ ဘုရား သိကြား မလို့ တို့အချစ်တော် စာရေးဆရာမ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲကွယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ဆုတောင်းပါတယ်၊ သူက ကျွန်မ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာမပါ၊ တကယ်လို့သာ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း သူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်မတော့ တခြား ဘယ်သူ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုမှ ဖတ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

စာရေးမကလေး၏ စကားက စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသော်လည်း ဆရာမ ဝတ်ကင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့်ပင် ဗဟို မှတ်ပုံတင် ဌာနမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဆီးနှင်းထဲတွင် လျှောက်လာရင်း ဒက်ဖနီ အကြောင်းကိုသာ တွေးလာသည်။ တကယ်တော့ သူသည် အလုပ် တာဝန် ပြီး၍ အိမ်သို့ ပြန်လာလျှင် ဆေးရုံမှ လူနာတွေ အကြောင်း လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်တတ်သည်။ သို့သော် ယခု လူနာမှာ တခြားလူ မဟုတ်၊ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဖြစ်သည်။ ဤနာမည်ကျော်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

စာရေးဆရာမကို လွှန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်ကပင် သူ့စာအုပ်များမှ တစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဒက်ဖနီအား ရင်းနှီးသော အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်လို ခင်မင်နေမိပြီ။

၇၇ လမ်းထိပ်မှ လက်ဇင်တန် ရိပ်သာ မြေအောက် လမ်းသို့ ရောက်လာသော အခါ ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြို့လယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ အကြွေးဝယ် ကတ်ပြားများပေါ်မှာ တွေ့ရသော လိပ်စာမှာ ယခု သူ ရပ်နေသော နေရာနှင့် ရှစ်လမ်းလောက်သာ ခြားသည်။ ဂျက်ဖ် ဖီးလ်ဒ်ဆီကို သွားပြီး အကြောင်းကြားရ ကောင်းမလား။ အခု အချိန် ဆိုရင် သူ့ခမျာ မိန်းမကို ရှာမတွေ့လို့ အရူး တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရှာရော့မယ်။ ငါ့အနေနှင့် သွားပြောစရာတော့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာ တရားတော့ ရှိရမယ်။ သူ့မှာ လင်တစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီအကြောင်း သိပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ငါ သွားပြောလိုက်ရင် အချိန်ကုန် သက်သာမယ်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာမယ်။ ငါ သွားပြောလို့ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။

သူ့ခြေလှမ်းများသည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အလိုအလျောက် လျှောက်သွားနေကြသည်။ လက်ယာဘက်ကို ကွေ့ပြီး ပတ် ရိပ်သာ လမ်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၆၉ လမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မကြာမီတွင် လိပ်စာပါ တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သူ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် တိုက်က ကြီးလည်း ကြီးသည်။ လှလည်း လှသည်။ ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော သူတစ်ယောက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ထိုသူက ဆရာမ ဝတ်ကင်းအား စူးစမ်း အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးသည်။

'ဘာကိစ္စလဲ'

'ဒါ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ရဲ့ အခန်းပါလားရှင်'

'မစ္စ ဖီးလ်ဒ် မရှိဘူးဗျ' သူ့အသံက အင်္ဂလိပ် အသံ ပေါက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မက သူ့ယောကျ်ားနှင့် စကား ပြောချင်လို့ပါ'

တံခါးစောင့်က မျက်ခုံး တစ်ချက် ချီလိုက်ပြီး 'မစ္စ ဖီးလ်ဒ်မှာ ယောကျ်ား မရှိပါဘူး'

တံခါးစောင့် ပြောပုံက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှသည်။ သူ တကယ် ပြောတာလား။ သူက လူသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဂျက်ဖ်ကို

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မသိတာ နေမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဂျက်ဖ်ဟာ ဒက်ဖနီရဲ့ ရည်းစားလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဖနီက သူ သတိရလာတော့ 'ကျွန်မ ခင်ပွန်း' လို့လည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် မေးတယ်။ ဘာသဘောပါလိမ့်။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ထပ်မေးလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ တခြား တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိသလားရှင်'

တံခါးစောင့်က ဆရာမအား ကြောင်ကြည့်နေသည်။

ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆရာမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်မ လာတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်ဟာ မနေ့ညက ကားတိုက်ခံရလို့ပါ' သူက အတွင်းက အဖြူရောင် ဆေးရုံ ဝတ်စုံ ပေါ်အောင် ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းထဲမှ သူနာပြုဆရာမဆောင်း ဦးထုပ်ပြားကလေးကိုပါ ထုတ်ပြသည်။ 'ကျွန်မက လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမပါ၊ မစ္စ ဖီးလ်ဒ် ဆေးရုံ ရောက်လာတော့ သူ့ဆီ တစ်ယောက်မှ လာမကြည့်ကြပါဘူး၊ ကျွန်မ တို့က ဘယ်သူ့ကို အကြောင်းကြားရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အဲဒါနှင့် ကျွန်မ ဒီ ကို..'

'သူ ဘယ်လို နေသေးသလဲ၊ အခြေအနေ ကောင်းပါရဲ့လား ဆရာမ'

တံခါးစောင့်က စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

'အဲဒါတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက တော်တော် ပြင်းတော့ စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေမှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါနှင့် ဒီမှာ သူနှင့် အတူ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ မရှိဘူးလားရှင်'

တံခါးစောင့်က ခေါင်းခါပြသည်။

'လောလောဆယ်တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ နေ့တိုင်း လာတဲ့ အိမ်ဖော် တစ်ယောက် ရှိပေမဲ့ အခုလို စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ မလာဘူး၊ သူ့ အတွင်း ရေးမှူး လုပ်တဲ့ ဘာဘရာ ဂျာဗစ် ဆိုတာကလည်း နောက်အပတ်မှ ပြန်လာမှာ'

ဒက်ဖနီထံမှ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ကို ဘာဘရာက တံခါးစောင့်အား လာပေးရင်း ပြုံးပြုံးကလေး မှာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ဆက်သွယ်ရပါ့မလဲ ဟင်'

တံခါးစောင့်က ခေါင်းခါပြပြန်သည်။ ဝတ်ကင်း ခေတ်ပုံကို ရုတ်တရက် သတိရမိပြီး 'ဒါနှင့် သူ့သားကလေးကရောရှင်၊ သူ ဘယ်မှာများ ရှိပါသလဲ'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

တံခါးစောင့်က ဆရာမအား ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က ဒီဆရာမ စိတ်မှ မှန်ပါရဲ့လားဟု တွေးနေပုံမျိုး။

'သူ့မှာ ဘယ်ကလေးမှ မရှိပါဘူး ဆရာမ' သူ ညာပြောနေတာများလားဟု ဆရာမက တွေးလိုက်သည်။ တံခါးစောင့်က ဆက်ပြောသည်။ 'မစ္စဖီးလ်ဒ်က မုဆိုးမပါ၊ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး'

ထိုစကားကြောင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ ရင်ထဲတွင် ပြင်းစွာသော နာကျင်မှု တစ်ရပ်ကို နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခေတ္တ ရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လှည့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ချမ်းအေးလှသော ခရစ္စမတ် ပွဲတော် နံနက်ခင်းတွင် ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် လမ်းမပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေသည်။ သူ့မျက်ဝန်း အစုံတွင်လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက်။ ချမ်းအေးလွန်း၍ မျက်ရည် လည်ခြင်းကား မဟုတ်။ မျှဝေ ခံစားခြင်း ဝေဒနာ၊ ဆုံးရှုံးခြင်း ဝေဒနာကို နှလုံးသားထဲတွင် မျက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် မျက်ရည် ဝိုင်းလာမိခြင်းပါ။

စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်သည် အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပျက် မုဆိုးမ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ အတိတ် ဖြစ်ရပ်သည် အသစ် ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့ခင်ပွန်း လေယာဉ် ပျက်ကျ၍ ဆုံးခဲ့ရသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့နင့်လာသည်။ လင်သေ၍ တစ်နှစ်လုံးလုံး ပူဆွေးခဲ့ရသော ဒုက္ခကို အသစ် တစ်ဖန် ပြန်လည် ခံစားရသလို ထင်မှတ်မိသည်။

အခုတော့ သူ အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရပါပြီ။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုတွေထဲမှ လူတွေဟာ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော သက်မဲ့လူသားတွေ မဟုတ်၊ သူ့ဘဝထဲမှ သူ့အသည်းနှလုံးထဲမှ ပေါက်ဖွားလာသော တကယ့် လူသားတွေပါကလား။

ဟုတ်ပါပြီ။ သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိရပါပြီ။

တကယ်တော့ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်ဟာ သူ့ဝတ္ထုတွေက တစ်ဆင့် သူ့ဘဝကို တင်ပြနေတာပါကလား။

မိန်းမသား နှစ်ယောက်၏ ဘဝသည် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ကိုယ် တစ်ဘဝ ဖြစ်သွားသည်။ သံယောဇဉ် ရစ်နှောင်မှုလည်း ပို၍ ခိုင်မာသွားသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် ဖြေ လမ်းနှင့် လက်ဇင်တန် ရိပ်သာ လမ်းဆုံမှ မြေအောက် ရထားလမ်းဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

ဩော် သူ့ခမျာလည်း ငါ့လိုပဲ မုဆိုးမ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကလား။ အထီးကျန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကလား။ အခုလို အထီးကျန် တစ်ယောက်မို့လို့လည်း စာဖတ်သူတွေ တသိမ့်သိမ့် ခံစားရတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရေးနိုင်တာထင်ပါရဲ့။ သူ့ဝတ္ထုတွေက ဘဝ ပါတယ်။ စေတနာ ပါတယ်။ မေတ္တာ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း သူ့ကို ငါ သိပ်ပြီး လေးစား ခင်မင်မိတာပေါ့။

ဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်းသည် အတွေး တန်းလန်းဖြင့်ပင် နယူးယောက် မြို့တော် လမ်းမကျယ်ကြီးများ အောက်ရှိ မြေအောက်လမ်း လှေကားထစ်များကို ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နင်း၍ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၄

ဒက်ဖနီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း မြူနှင်းထဲတွင် လွင့်မြောနေသည်။ မြူနှင်းထုကို ဖောက်ကာ အဝေးမှ စူးရှ တောက်ပသော အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ စိတ်ကို တင်းပြီး အစွမ်းကုန် စူးစိုက် ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်တန်းသည် တစ်ခါ တစ်ခါတွင် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် ပြန်ဝေးသွားသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ မြူတွေ ပြန်ဆိုင်းသွားသည်။ သူသည် သောင်ကမ်းမှ ခွာကာ အဝေးဆီသို့ ရွက်လွင့် မျောပါသွားပြန်သည်။ ဟိုအဝေးဆီတွင် မီးပြတိုက်မှ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် တလက်လက် လင်းနေသော မီးရောင် တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသည်။ အတိတ်ကို သတိရလာသည်။ အသံတွေ ကြားယောင်လာသည်။ အနံ့တွေ နံယောင်လာသည်။ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည် ဆိုတာကိုတော့ မသိ။ သို့သော် သည်နေရာသို့ သူ ရောက်ခဲ့ဖူးသလို ထင်မိသည်။ မီးရောင်က တော်တော် အလှမ်း ဝေးသည်။ ဝေးပေမဲ့ တူတော့ တော်တော်တူသည်။ အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် တူနေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တူနေသည်။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းမှပင် မျက်စိ ရှေ့တွင် မီးတောက် မီးလျှံကြီး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် တအား အော်ညည်းလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ့အသံက တိုးတိုးသာ ထွက်လာသည်။

နံနက်ပိုင်း တာဝန်ကျသော သူနာပြုဆရာမ သူ့အနားသို့ ပြေးလာပြီး အိပ်ဆေး တစ်လုံး ထပ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ပျောက်သွားသည်။ မီးတောက်မီးလျှံကြီးကိုလည်း မမြင်ရတော့။ နာကျင်မှုလည်း မရှိတော့။

နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော တိမ်လွှာပေါ်တွင် မျောပါသွားပြန်သည်။ လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသော တိမ်လွှာများနှင့် တူလှသည်။ တအိအိ လွင့်

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

မျောနေသော တိမ်လွှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင် မြူးထူးစွာဖြင့် ကခုန်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ အဝေးမှ ရယ်သံလိုလို ကြားရသည်။ သူ့အနားသို့ ဂျက်ဖ် ရောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် ရပ်ကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

'ဟိုအဝေးက သဲသောင်ကုန်းဆီကို အပြေး ပြိုင်ကြရအောင် အချစ်ရယ်'

အချစ်ရယ်၊ အသက်ရယ်၊ ဘယက်ရယ်။

ဂျက်ဖ်က သူ့ကို နာမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါ်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဂျက်ဖ်၏ မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြုံးရယ်နေတတ်သည်။

နှစ်ယောက်သား သဲသောင်ကုန်းဆီသို့ ပြေးကြသည်။ ဂျက်ဖ်၏ ခြေထောက်တွေက သန်မာသည်။ လုံးကြွနေသော ကြွက်သားတွေကလည်း အလွန်လှသည်။ ဂျက်ဖ်နှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ သူက ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ လေထဲတွင် လွင့်ပါနေသော ရွှေဦး ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လို ဖြစ်နေသည်။ နေပူလောင်ထားသော မျက်နှာပေါ်က အပြာရောင် မျက်လုံးရွဲကြီးများက ရှုမဝနိုင်စရာ။ ရွှေရောင် ဆံပင်တွေက လေထဲတွင် ဝဲပျံလျက်။

'တော်ပါတော့ ဂျက်ဖ်ရယ်၊ ကျွန်မ အရှုံး ပေးပါပြီကွယ်'

သူက သဲသောင်ပေါ်တွင် ဂျက်ဖ် နောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း ရယ်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်သည်။ သူက မြန်တော့ အမြန်သား။ သို့ပေမဲ့ ဂျက်ဖ်ကိုတော့ ဘယ်မီနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့အသက်က ၂၂ နှစ်။ သို့ပေမဲ့ ၁၂ နှစ် သမီး အရွယ်လောက်သာ ထင်ရသည်။

'လုပ်ပါ၊ ပြေးစမ်းပါ၊ လိုက်စမ်းပါ၊ အချစ် ပြေးနိုင်ပါတယ်'

သို့ပေမဲ့ သဲသောင်ကုန်းသို့ မရောက်ခင် ဂျက်ဖ်က ရုတ်တရက် အပြေးရပ်ကာ ဒက်ဖနီ၏ ခြေထောက်ကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် လိုက်ကလန့်ပြီး ဒက်ဖနီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရမ္မက် ပြင်းစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်နမ်းနေတော့သည်။ ဂျက်ဖ်၏ အတွေ့အထိကို ခံရတိုင်း သူ့မှာ အသက်ပင် မရှူနိုင်အောင် တရှိုက်မက်မက် ခံစားရစမြဲ။ ၁၉ နှစ် သမီး အရွယ်က ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားခဲ့ရသည့် ရင်လှိုက်သည်းဖို အရသာမျိုးကို ခံစားရစမြဲ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေ့နေများ အသင်းတိုက်တွင် စတင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဒက်ဖနီသည် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေသော ဒေးလီး စပက်တေတာ သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေသည်။ သူက သတင်းစာပညာ အဓိက ကျောင်းသူ။ သတင်းစာပညာကို အလွန် စိတ်

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဝင်စားသည်။ အလွန် မြတ်နိုးသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် သတင်းစာပညာဖြင့် အသက်မွေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သင်သဘောဖြင့် အောင်မြင်သော လူငယ် ရှေ့နေများ အကြောင်းကို ပင်တိုင်ဆောင်းပါးတွေ ရေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဒက်ဖနီအား တခြား ရှေ့နေ လူငယ်များထံမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆွဲထုတ်ပြီး နေ့လယ်စာစား ဖိတ်သည်။

'မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်မက ဆောင်းပါး ရေးဖို့ အတွက် ရှင့်ကို အင်တာဗျူး လုပ်ရဦးမယ်' ဒက်ဖနီသည် ဆံပင်ကို အင်္ဂလိပ် ရှစ်ဂဏန်း ပုံစံ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်၍ လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ချထားသည်။ ဆံပင်တွင် ခဲတံ တစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ လက်ထဲတွင်တော့ မှတ်စု စာအုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လို့။

အပြာရောင် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေက ဂျက်ဖ်အား ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေသည်။ သူ့ပုံက ရယ်ပဲ ရယ်တော့မလိုလို။ 'ပြီးတော့ ရှင်လည်း အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား'

'တို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ် လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ နေ့လယ်စာ စားရင်းမင်းက ငါ့ကို အင်တာဗျူး လုပ်ပေါ့'

နောက်နှစ်လ သုံးလလောက်ကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်တွဲတည်း တွဲကာ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည်ကြသည်။ ပိုင်အရက်ဖြူ တစ်ပုလင်းနှင့် သစ်တော်သီးတွေ၊ လိမ္မော်သီးတွေ ဝယ်သည်။ ပြင်သစ် ပေါင်မုန့် တစ်လုံးနှင့် ဒိန်ခဲလည်း ဝယ်သည်။ ထို့နောက် ဗဟို ပန်းခြံ အတွင်းပိုင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ လှေတစ်စီး ငှားပြီး ရေကန်ထဲ လှေစီးကြသည်။

လှေလှော်ရင်း ဂျက်ဖ်က သူ့အလုပ် အကြောင်းတွေ ပြောသည်။

ဒက်ဖနီက သူ့ပညာရေး အကြောင်း၊ ဥရောပ ခရီး အကြောင်းနှင့် ကာလီဖိုးနီးယား တောင်ပိုင်း တင်းနက်ဆီးနှင့် မိန်းပြည်နယ်များတွင် ငယ်စဉ်က နေခဲ့ရသော ကလေး ဘဝ အကြောင်းတွေကို ပြောပြသည်။ ဒက်ဖနီ၏ မိခင်သည် တင်းနက်ဆီး ပြည်နယ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒက်ဖနီမှာ တောင်ပိုင်းသူပီပီ စကားပြော ကောင်းပြီး ပြတ်သားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်ကတော့ ဘော့စတွန်သား။ ဒက်ဖနီ ၁၂ နှစ် သမီး အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်ပြောင်းလာ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ခဲ့ကြသည်။ ဒက်ဖနီက တောင်ပိုင်းမှာ မနေချင်။ သို့ပေမဲ့ အထက်တန်း အောင်သည် အထိတော့ အောင့်အည်း နေခဲ့ရသည်။ အထက်တန်း အောင်တော့ နယူးယောက်သို့ လာခဲ့ပြီး ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့သည်။

'နယူးယောက် ပြောင်းလာတော့ မင်းအမေက ဘာပြောသလဲ'

ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီ အကြောင်း ဆိုလျှင် ဘာမဆို စိတ်ဝင်စားသည်။ ဒက်ဖနီ ဘာပဲ ပြောပြော သူက သိပြီးရင်း သိချင်ရင်း ဖြစ်နေသည်။

'သူက ဘယ် သဘောတူပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမရတော့ နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရတာပေါ့'

သူက ပြုံးစစနှင့် ပြောသည်။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပနေသည်။

ဂျက်ဖ်က သူ့အသည်းထဲ စူးဝင်သွားသလို ထင်မိသည်။ ဒက်ဖနီ၏ ရုပ်သွင်က ညို့စာတ် အပြည့် ပါသည်။ အလွန် မြူးကြွ သွက်လက်သည်။ ပြီးတော့ ပွင့်လည်း ပွင့်လင်းသည်။

'ကျွန်မက ဖေဖေနှင့် တူလို့ မြောက်ပိုင်း စိတ်ဓာတ် ရှိတယ်၊ သိပ်ပြီး ခေါင်းမာတယ်'

'မင်းအမေက ခေါင်းမာတာကို မကြိုက်ဘူးလား'

'မေမေက ပွင့်လင်းတာကို မကြိုက်ဘူး၊ တောင်ပိုင်းသူတွေက သိပ်ပြီး ပါးနပ်ကြတယ်၊ ဉာဏ်များတယ် ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်၊ သူတို့က တော်တော့ တော်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်ကြောင်း မပြကြဘူး၊ မေမေဟာ အလယ် ခေတ် သမိုင်း အဓိကနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ယူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပညာကို ဘယ်တော့မှ အသုံးမချဘူး၊ မေမေက တော်တော် အပျင်းကြီးတဲ့ တောင်ပိုင်း သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်မလည်း ရှေ့နေ လုပ်ရ ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးခဲ့ ဖူးတယ်၊ ရှေ့နေ အလုပ်က ဘယ်လို နေသလဲ'

'သိပ်ပြီး အလုပ် များတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ရှေ့နေ အလုပ်ကို သဘော ကျတယ်' သူ ဝါသနာ အပါဆုံးက စာအုပ် ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း။ ဤအချက် ကို ဒက်ဖနီက အလွန် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ 'မင်းက ရှေ့နေကျောင်း တက်ဖို့ စိတ်ကူးသလား'

'ဆိုပါတော့' ထို့နောက် သူက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး 'မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ် ဘူး၊ ကျွန်မ အဲဒီ အကြောင်း စိတ်မကူးတော့ဘူး၊ စာရေးဆရာ လုပ်ရင် ပို ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိတယ်'

'ဘယ်လို စာတွေ ရေးမလဲ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'အဲဒါတော့ အတိအကျ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဝတ္ထုတိုတွေ ဆောင်းပါးတွေ ရေးချင်တယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် စာအုပ် တစ်အုပ်လောက် ရေးကြည့်မလို့လည်း စိတ်ကူးတယ်၊ ဝတ္ထု စာအုပ် ပြောတာ'

'ဒါဆို ဘာလို့ မရေးတာလဲ'

ဒက်ဖနီက ခက်ကျယ်ကျယ်ကလေး ရယ်လိုက်သည်။

'ဒီအလုပ်က ဒီလောက်တောင် လွယ်လို့လား'

'ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ၊ မင်း ဆန္ဒ ရှိရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်ပါတယ်'

'ကျွန်မလည်း အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ် ရေးနေတုန်း ဘာနှင့် စားမလဲ'

ဒက်ဖနီသည် ဖခင် စုထားခဲ့သော ပိုက်ဆံဖြင့် တက္ကသိုလ် တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်တွင် ပိုက်ဆံက သိပ်မကျန်တော့။ ကျောင်းပြီးအောင် ခံပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေရသည်။ သူ့မေမေဆီကလည်း တစ်ပြားမှ မထောက်ပံ့နိုင်။ မေမေသည် အတ္တလန္တာမြို့မှ အပ်ချုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် လုပ်ကိုင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ ရသည့် လခမှာ သူ့ဝမ်း ဝဖို့တောင် အနိုင်နိုင်။

'သူဌေး တစ်ယောက် ယူလိုက်ပါလား'

ဂျက်ဖ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။ သို့သော် ဒက်ဖနီကတော့ ဂျက်ဖ်၏ စကားကို ရယ်စရာဟု မထင်။

'ရှင့်လေသံကလည်း မေမေ့လေသံ အတိုင်းပါလား'

'မင်းမေမေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသလား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါနှင့် ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ'

'သိက္ခာရှိရှိ အလုပ် တစ်ခုခုပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သတင်းစာတိုက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်တယ်'

'နယူးယောက်မှာလား'

'ဟုတ်တယ်'

'နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်မပြန်ဘူးလား'

'မပြန်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာပဲ နေမယ်၊ စာပဲ ဖိကြိုးစားနေမယ်၊ ဒါမှ မြန်မြန် ကျောင်းထွက်ရမယ်'

တကယ်တော့ သူ့မှာ အိမ်ပြန်ရန် ပိုက်ဆံ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'၁၉ နှစ်၊ လာမယ့် စက်တင်ဘာ ဆိုရင် နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီ၊ အဲဒါ ဆိုရင် ဘီအေ အထက်တန်း ရောက်ပြီ'

'မင်း တော်တော် တော်သားပဲ' သူက ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ဒက်ဖနီ မျက်နှာ နီသွားသည်။ 'ငါ တကယ် ပြောတာပါ၊ ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်က မလွယ်ဘူး၊ မင်းအနေနှင့် အတော့်ကို ကြိုးစားရမှာပဲ'

သူ့လေသံကို ထောက်ပြီး သူ တကယ် ပြောနေကြောင်း ဒက်ဖနီက တွေးမိသည်။ တော်တော် ဝမ်းသာမိသည်။ သူ့ကိုလည်း သဘောကျသွားသည်။ တကယ်တော့ လောလောဆယ်တွင် ဒက်ဖနီ အလွန် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ နေရောင်ခြည်နှင့် ဝိုင်အရက် တန်ခိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သည်မျှသာမကကြောင်းကိုလည်း သူ သဘောပေါက်မိသည်။ စင်စစ် သူက ဂျက်ဖ်ကို ပို၍ သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျက်ဖ်၏ အချိုးအစား ကျနသော ပါးစပ်၊ သိမ်မွေ့သော မျက်လုံးများ၊ ကျက်သရေ ရှိပြီး သန်မာသော လက်များ၊ ပြီးတော့ သူ၏ အသိဉာဏ်၊ သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် အရာရာကို ခံစားတတ်သော နှလုံးသားများ။

ထိုအရာတွေ အားလုံးကို ဒက်ဖနီက အလွန် သဘောကျသည်။

'အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ဒက်ဖနီက ဆည်းလည်းသံ လွင်လွင်ဖြင့် ညင်ညင်သာသာကလေး ပြောလိုက်သည်။

'မင်း တခြား အချိန်မှာ ဘာလုပ်သလဲ'

ဒက်ဖနီက သူ့မေးခွန်းကြောင့် တွေသွားသည်။

'ရှင် ဘာမေးတာလဲ'

'ဩော် အားလပ်ချိန်မှာ ဘာလုပ်နေသလဲလို့ မေးတာပါ၊ အခုလို ဗဟိုပန်းခြံထဲမှာ အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေ ယစ်နေတဲ့ ရေ့နေ တစ်ယောက်ကို အင်တာဗျူး လုပ်တဲ့ အလုပ် အပြင် တခြား ဘာများ လုပ်သေးသလဲလို့ မေးတာပါ'

ဒက်ဖနီက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ တံတားကလေး တစ်ခုအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဒက်ဖနီ၏ ချစ်စရာ ရယ်သံကလေးက ပဲ့တင်သံ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

'ရှင် မူးနေပြီလား ဟင်၊ အရက်ကြောင့်ရော နေပူရှိန်ကြောင့်ပါ ဖြစ်နိုင်တယ်'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ငါ မမူးပါဘူး' သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ 'မူးနေတာက မင်းပါ' သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး ဒက်ဖနီအား နမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ နှစ်ယောက်သား ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး ပျော်ကြီ ကစားကြသည်။ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ လျှောက်လည်ကြသည်။ ရေမြင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ ဆင်ကို မြေပဲ ကျွေးကြသည်။ နှာခေါင်းတွေ လက်နှင့် ပိတ်ပြီး မျောက်ရုံ ရှေ့မှ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဖြတ်ပြေးကြသည်။ ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား မြင်းပုကလေးပေါ် တက်ပြီး ကလေး တစ်ယောက်လို စီးစေချင်သည်။ ဒက်ဖနီက ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့ မစီးချင်ဘူးဟု ငြင်းသည်။ အငှားကား လှလှလေး တစ်စီး ငှားပြီး ဗဟို ပန်းခြံကြီး အနှံ့ လျှောက်မောင်းကြသည်။ နောက်ဆုံး ပဉ္စမ ရိပ်သာလမ်း သစ်ပင်တွေ အောက်မှ လမ်းလျှောက်ကာ ဒက်ဖနီ နေသော ၉၄ လမ်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

'အိမ်ပေါ် ခဏ တက်ဦးမှာလား'

ဒက်ဖနီက တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ဂျက်ဖ် ဝယ်ပေးသော ဘောလုံး နီနီကလေးကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ ပွတ်ပြီး မေးသည်။

'လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေက သဘောတူပါ့မလား'

ယခု သူ့အသက် ၂၇ နှစ် ရှိပြီ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေဘွဲ့ ယူခဲ့ပြီး ကတည်းက သုံးနှစ် အတွင်း ဘယ်သူ့ အမေ အကြောင်းမှ မတွေးခဲ့။ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးနောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ကြိမ်သာ တွဲခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်သာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။

ဒက်ဖနီက ခြေဖျားထောက် ရပ်ကာ ရယ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဂျက်ဖ်၏ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း 'ဟုတ်တယ် မစ္စတာ ဂျက်ဖရီ ဖီးလ်ဒ်၊ မေမေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါက မြောက်ပိုင်းသားမို့လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က အသက် သိပ်ကြီးနေလို့၊ ပြီးတော့ သိပ်ချောနေလို့၊ နောက်ပြီး ရှင်က မြို့ထဲက ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေ အနက် တစ်ဝက်လောက်ကို နမ်းဖူးပြီး ဖြစ်မှာမို့လို့၊ ကျွန်မလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ပေါ့'

'မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါ့မေမေ ဆိုရင်လည်း လန့်သွားမိမှာပဲ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ကဲ လာပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်သွားပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မ မေမေ အကြောင်း မပြောရင် ကျွန်မကလည်း ရှင့်မေမေ အကြောင်း မပြောပါဘူး'

ဒက်ဖနီနှင့် တစ်ခန်းတည်းနေ ကျောင်းသူကလေးမှာ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့ အခန်းကလေးက ကျဉ်းပေမဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ အမြင် မဆိုး။

ဒက်ဖနီက ဂျက်ဖ်အား ရေခဲစိမ် လက်ဖက်ရည် ဖျော်တိုက်သည်။

ရှောက်သီး ကိတ်မုန့်တွေ ကျွေးသည်။

ဂျက်ဖ်က ဆိုဖာပေါ်တွင် ဒက်ဖနီနှင့် ဘေးချင်း ကပ်ထိုင်သည်။ အချိန်က ရှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ။ သူ မပြန်ချင်သေး။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ တစ်လက်မမှ မရွေ့။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှ မိန်းကလေးကို တွေ့ရပြီမို့ သူ အလွန် ပျော်နေမိသည်။

'တစ်နေရာရာမှာ ညစာ သွားစားကြရင် မကောင်းဘူးလား'

'ရှင်က ကျွန်မကို မငြီးငွေ့သေးဘူးလား'

'ကိုယ်က အချစ်ကလေးကို ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့ပါဘူး ဒက်ဖ်၊ ဒါနှင့် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မှာလား အချစ်ရယ်'

ဒက်ဖနီက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂျက်ဖ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် လေးနက်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုမိသည်။

'ဘာလဲ၊ ရှင်က ညစာ ကျွေးပြီးတော့ အပိုဆု တောင်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ညစာ အစား တောင်းတာလား'

'ကိုယ် လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာပါကွယ်'

'ရှင် အရူးပဲ'

'မရူးပါဘူး' သူက ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က လူတော် တစ်ယောက်ပါ၊ အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံးလူတွေ အနက် အဆင့် ငါး ရခဲ့တယ်၊ အခု ဆိုရင် အလုပ် ကောင်းကောင်းလည်း ရနေပြီ၊ တစ်နေ့မှာ နိုင်ငံကျော် အောင်မြင်တဲ့ ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်၊ မင်းကလည်း ရောင်းမလောက်တဲ့ ဝတ္ထု စာအုပ်တွေရေးထုတ်နိုင်မယ်၊ ပြီးတော့' သူက မျက်လုံးတွေ မှေးပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီးမှ 'တို့မှာ ကလေး သုံးယောက် မွေးကောင်း မွေးနိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နှစ်ယောက်လောက်ပဲ ယူသင့်တယ်၊ မင်းက သိပ်ငယ်သေးတော့ အသက် သုံးဆယ် မပြည့်ခင် သုံးယောက်လောက်တော့ မွေးနိုင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ'

ဒက်ဖနီက တဟားဟားနှင့် ပေါက်ပြီး ရယ်နေသည်။

'ဘယ့်နှယ်လဲဆို ရှင် ရူးနေပြီလို့ပဲ ထပ်ပြောချင်တယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ် အလျှော့ ပေးပါတယ်၊ ကလေး နှစ်ယောက်ပဲ ယူမယ်၊ ပြီးတော့ ခွေးတစ်ကောင် မွေးမယ်၊ ရွှေရောင် အမွေးနှင့် လာဘရေဒါ ခွေးကလေး မွေးမယ်' ဒက်ဖနီက ရယ်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။ 'ကောင်းပြီလေ၊ ပြင်သစ် ခွေးကလေး ဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် မဂ္ဂဆီကို ခွေးကလေး ဖြစ်ဖြစ် မွေးရင်လည်း ရပါတယ်'

'တော်ပါတော့ရှင်'

'ဘာလို့ တော်ရမှာလဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ကို မကြိုက်လို့လား'

'ရှင်က သိပ်တော်တာပဲ၊ အရူးအမူးကို တော်တယ်၊ ရှင်က ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ကျွန်မလို တခြား ကျောင်းသူလေးတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူးလား'

ဂျက်ဖ်က မျက်နှာ တည်တည်ဖြင့် 'ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းခဲ့ဖူးပါဘူး ဒက်ဖနီ၊ တကယ်ပါ' သူက ဆိုဖာပေါ်တွင် ကျောမှီလိုက်ပြီး 'အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲ'

'ကျွန်မ အသက် သုံးဆယ် ပြည့်တော့မှ လက်ထပ်မယ်'

ဒက်ဖနီက လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ ဂျက်ဖ်အား ပြုံးကြည့်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာ အစွန် တစ်ဖက်စီတွင် ထိုင်ကာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ဂျက်ဖ်က ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် ခါယမ်းရင်း 'မင်း အသက် သုံးဆယ် ရှိတဲ့ အခါ ငါက ၃၈ နှစ် ရှိပြီ၊ အဲဒါ ဆိုရင် ငါ့အနေနှင့် သိပ်အိုသွားလိမ့်မယ်'

'ကျွန်မလည်း အခု သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ နောက်ဆယ်နှစ် ကြာမှ ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ပါ'

'ကိုယ် အခု ပြန်ထွက်သွားပြီး နောက်ဆယ်မိနစ် အကြာမှာ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်ပါတယ်၊ ဆယ်နှစ်ထိအောင် စောင့်ရမယ် ဆိုတာ တမေ့တမော ကြီးပဲ၊ ကဲ ဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာလား'

'ဟင့်အင်း'

ဂျက်ဖ်က အနားသို့ တိုးလာသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'မင်းကို ကိုယ် သိပ်ပြီး ချစ်နေမိပြီ ဒက်ဖနီ၊ မင်းက ရူးတယ်လို့ ထင်ချင်ရင် ထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မရူးပါဘူး၊ မင်း ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ကိုယ်တော့ မင်းကို လက်ထပ်ကို ထပ်တော့မှာပဲ'

'ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး'

'ကိုယ့်မှာလည်း တစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး ဒက်ဖ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ တစ်နေ့ကျရင် ပိုက်ဆံ ရှိလာကြမှာပါ၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ တို့လင်မယား နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်နှင့် ကိတ်မုန့် စားနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား'

'ရှင် တကယ် ပြောနေတာလား ဂျက်ဖ်'

ဒက်ဖနီက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ နောက်ပြောနေတာများလားဟု တွေးမိသည်။ နောက်ပြောတာ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိသည်။

ဂျက်ဖရီက ဒက်ဖနီ၏ ပါးကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် တကယ် အလေးအနက် ပြောနေတာပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ရင် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်နိုင်မှာပါ၊ ဒါကိုတော့ ကိုယ် တကယ် ယုံတယ် ဒက်ဖ်၊ မင်းကို ကိုယ် ဒီနေ့ည လက်ထပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ၊ ဒီလို အဖြစ်မျိုး ဆိုတာက တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ကြုံရတတ်တာပါ၊ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို ကိုယ်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းက ငြင်းရင်လည်း မင်း စိတ်ညွတ်လာတဲ့ အထိ ကိုယ်က စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စည်းရုံးမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်က မှန်တယ်လေ၊ ဒါကိုတော့ ကိုယ် တကယ် ပြောရဲပါတယ်' အတန်ကြာမျှ စကား ပြတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ 'ဒီအချက်ကို မင်းလည်း သဘော ပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်'

ဒက်ဖနီက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်ရင်း ဂျက်ဖရီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်လုံး အစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

'ကျွန်မ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားချင်ပါသေးတယ် ရှင်ရယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးလို့ပါ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ကိုယ်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီ၊ အဲဒါ ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အချိန် ဆွဲနေလို့ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး အချစ်ရယ်' သူက ဒက်ဖနီအား ဖွဖွကလေး နမ်းကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒက်ဖနီ၏ လက်ကလေးကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ 'ကဲ ကိုယ် ပြန်ဦးမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ကိုယ့်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ မင်းကို ဖုန်းဆက်မယ်'

'ကျွန်မ ကျောင်းမှာ ရှိမယ်'

'ဘယ်အချိန် ကျောင်းသွားမှာလဲ'

'ရှစ်နာရီ'

'ကောင်းပြီ၊ ရှစ်နာရီ မထိုးခင် ဆက်မယ်၊ နေ့လယ်စာ အတူ စားလို့ ဖြစ်မလား'

ဒက်ဖနီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဒါဆို တကယ် အလုပ် ဖြစ်ပြီပေါ့နော်'

'တကယ် ဖြစ်ပါပြီ'

တံခါးဝ ရောက်တော့ ဂျက်ဖရီက တစ်ခါ ထပ်၍ နမ်းပြန်သည်။

ဒက်ဖနီ၏ ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့် ခံစားရသည်။ သည်လို ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ဂျက်ဖရီ အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ သူ့အတွေးများကို စိတ်ဖြာ သုံးသပ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသော တောင့်တမှု တစ်ခုသည် သူ့နှလုံးသားထဲတွင် ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ခုနစ်နာရီတွင် ဂျက်ဖ် ဖုန်းဆက်သည်။

မွန်းတည့် ၁၂ နာရီတိတိတွင် သူ ချိန်းထားသည့် အတိုင်း သတင်းစာပညာ အတတ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ ဂျက်ကက် အင်္ကျီကို ပခုံးပေါ် တင်ထားသည်။ လည်စည်းကို ဖြုတ်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင်က နေရောင် အောက်တွင် တောက်ပနေသည်။

ဒက်ဖနီက လှေကားမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာသည်။ သူသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ရှက်စိတ် ဝင်မိသည်။ ယနေ့သည် မနေ့ကနှင့် မတူတော့။ ရှေ့နေများ အသင်းတိုက်ထဲက ဆူဆူညံညံ စကား ပြောသံများ မကြားရ။ ဝိုင်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
အရက် မရှိ။ အပျော် လှေစီး မထွက်။ ယနေ့ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသူမှာ ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် လူချော လူလှ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုလူချောက နေပူထဲတွင် ရပ်ကာ သူ့ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးက ပိုင်ဆိုင်ပြုံး၊ နှလုံးသား အပြုံး။ သူ့အပြုံးကို ကြည့်ပြီး သူ တကယ် အလေးအနက် ခံစား နေရပြီဟု သိလိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ကားတစ်စီး ငှားပြီး နေ့လယ်စာ စားရန် မက်ထရိုပိုလီတန် ပြတိုက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

ရေကန် ဘေးတွင် ထိုင်ကာ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ သူက ဒက်ဖနီအား ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။ ဒက်ဖနီ အလွန် ပျော်နေသည်။ ဂျက်ဖ်က သိပ်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ချစ်စရာကောင်းရုံသာ မဟုတ်၊ တစ်သက်လုံး အားကိုးလောက်တဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အနားမှာ နေရတော့ ဒက်ဖနီက ပျော်လည်းပျော်သည်၊ အားလည်း တက်သည်၊ လုံခြုံမှုလည်း ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုညက ဒက်ဖနီက ဂျက်ဖ်အား သူ့တိုက်ခန်းသို့ ခေါ်လာပြီး ကိုယ်တိုင် ညစာ ချက်ကျွေးသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ မနေ့ကလိုပင် ဂျက်ဖ် အစောကြီး ပြန်သွားသည်။

ထိုအပတ် ရက်အားတွင် ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား ကွန်နက်တီကတ် ပြည်နယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး အပေါင်းအသင်းများထံ သွားလည်ကြသည်။ တင်းနစ်ကစားကြသည်။ ရွက်လှေ စီးကြသည်။

အပြန်ကျတော့ ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား အရှေ့ပိုင်း လမ်း ၅၀ ရှိ သူ့တိုက်ခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။ သူကိုယ်တိုင် ညစာ ချက်ကျွေးသည်။

ထိုနေ့ညတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ပထမဆုံး အကြိမ် ချစ်ပန်းက် စိုက်ထူကြသည်။ ချစ်သစ္စာ နှံကြသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်လိုက်ကြသည့် ဖြစ်ခြင်း။ ကြားလေသွေးတောင် ဝေးသည် ထင်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့် တစ်ကိုယ် ပွေ့ဖက်ထားကြသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက် နွေရာသီ ရက်အားတွေမှာ တတွဲတွဲတည်း တွဲကာ အခန်းထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းလိုက် အပြင် လျှောက်လည်လိုက်ဖြင့် ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေကြတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အချိန်တွေ ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွားခဲ့သည်။ အီစတာ ပွဲတော် ရက်အား ရောက်လာသော အခါ ဂျက်ဖ်မှာ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဒက်ဖနီ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အား တင်းနက်ဆီး ပြည်နယ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး လက်ထပ်လိုက်တော့သည်။ မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲက ကျိုက်ဝိုင်းကလေးသာ။ ဒက်ဖနီ၏ မိခင်ကြီး အပါအဝင် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်သာ ဖိတ်သည်။ ဒက်ဖနီက အဖြူရောင် အော်ဂန်ဒီ မင်္ဂလာ ဝတ်စုံရှည်ကြီးနှင့်၊ မင်္ဂလာ ဦးထုပ်ကြီးနှင့်၊ လက်ထဲတွင်လည်း ဒေစီပန်းတွေ တစ်ပွေ့ကြီး ပိုက်လို့။ မိခင်ကြီးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး လင်ကောင်းသားကောင်း ရလို့ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျရှာသည်။

ဒက်ဖနီ၏ မိခင်ကြီးသည် သွေးကင်ဆာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ သမီးဖြစ်သူအား လုံးဝ မပြော။ ဝေဒနာကို ကြိတ်ခံနေရရှာသည်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ပြန်ခါနီးတော့ မိခင်ကြီးအား ကန်တော့ကြသည်။ ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ မခွဲစတမ်း ပေါင်းသင်းပါမည်ဟု အလေးအနက် ကတိ ပေးသည်။

နောက်သုံးလ ကြာတော့ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒက်ဖနီမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ။ သူတို့ လင်မယား အတ္တလန္တာ မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့ပြီး မိခင်ကြီး အသုဘကို တင့်တောင့်တင့်တယ် သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ ဒက်ဖနီ ခမျာ မိခင်ကြီး အလောင်းကို ဖက်၍ ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးရှာသည်။ ဂျက်ဖ်က ဇနီးကလေးအား ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ရှာသည်။ ယခုတော့ ဒက်ဖနီမှာ အားကိုးစရာ ဆို၍ လင်တော်မောင်နှင့် မတ်လတွင် မွေးဖွားမည့် ရင်သွေးငယ် တို့သာ ရှိတော့သည်။

ထိုနှစ် တစ်နွေလုံး ဒက်ဖနီမှာ မိခင်ကြီး အတွက် သောကကို ဖြေဖျောက် မရနိုင်သေးဘဲ တငွေ့ငွေ့ဖြင့် ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ ပူရင်း ဆွေးရင်းမှပင် လင်မယား နှစ်ယောက် အိမ်ခန်းသစ်ကို မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ကြသည်။ အတ္တလန္တာ မြို့မှ သင်္ဘောနှင့် တင်လာသော အိမ်ထောင် ပရိဘောဂနှင့် ပန်းချီကား အနည်းငယ်ဖြင့် အလှ ဆင်ကြသည်။

ဇွန်လ ရောက်တော့ ဒက်ဖနီသည် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်မှ သတင်းစာပညာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရသည်။ စက်တင်ဘာလကျတော့ ကောလင်း မဂ္ဂဇင်းတွင် ယခင် လုပ်ခဲ့သော အလုပ်ကို ပြန်လုပ်သည်။ ကောလင်း မဂ္ဂဇင်းမှာ နာမည်ကြီး အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ဖြစ်သည်။ ဒက်ဖနီမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် မလွတ်မလပ်မို့ အလုပ် ဝင်လုပ်တာကို လင်တော်မောင် ဂျက်ဖ်က သဘော မတူချင်။ သို့သော်လည်း ဒက်ဖနီက မလုပ်ရ မနေနိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နောက်ဆုံးတော့ သဘော မတူချင်ဘဲနှင့် တူလိုက်ရတော့သည်။ တကယ်တော့လည်း ဒက်ဖနီ အနေဖြင့် အလကား အိမ်မှာ ထိုင်ပြီး အချိန် ဖြုန်းနေခြင်းထက် အလုပ် တစ်ခု ရှိတော့ ပို၍ ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ အကောင်းဆုံးကတော့ မိခင်ကြီးကို သတိရပြီး ပူဆွေးနေဖို့ အချိန် မရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခရစ္စမတ် ပွဲတော် ပြီးသော အခါ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ခွင့်ရက်ရှည် ယူလိုက်သည်။ နောက်နှစ်လ ဆိုလျှင် ကလေး မီးဖွားတော့မည်။ ယခု အချိန်တွင် သူသည် တစ်နေ့တခြား ပျော်ရွှင်လာခဲ့ပြီ။ မကြာမီ မွေးလာတော့မည့် ကလေးကို စောင့်မျှော်ရင်း စိတ်ရော ကိုယ်ရော လန်းဆန်း တက်ကြွနေသည်။ ဟိုတုန်းကလို သူ့မျက်နှာတွင် ဆွေးရိပ်တွေ မမြင်ရတော့။

သားကလေး မွေးလျှင် ဖခင် နာမည် အတိုင်း 'ဂျက်ဖရီ' ဟူ၍ နာမည်မှည့်မည်ဟု သူက တဖွဖွ ပြောနေသည်။ သို့သော် ဂျက်ဖ်ကတော့ ဒက်ဖနီနှင့်တူသော သမီးကလေးသာ လိုချင်သည်။ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရာ ဝင်လျှင် ဇနီးသည်၏ ဗိုက်ဖောင်းဖောင်းကလေးကို သူက တယုတယ ပွတ်ကြည့်နေတတ်သည်။ ဗိုက်ထဲမှ ကလေး လှုပ်တာကို စမ်းတွေ့ရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့မှာ မိဘမေတ္တာ စိတ်တွေ ယိုဖိတ်ပြီး ဝမ်းသာ ကြည်နူး၍မဆုံး ဖြစ်မိသည်။

'ကလေး လှုပ်တော့ မနာဘူးလား အချစ်ရယ်' သူက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးသည်။ ဒက်ဖနီမှာ အသက် ၂၁ နှစ် အရွယ်တွင် ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်အောင် ကောင်းသည်။ လင်တော်မောင်၏ စိုးရိမ်မှုကို မြင်ရတော့ သူသဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။

'မနာပါဘူး မောင်ရယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ယားကျိကျိနှင့် နည်းနည်းလေး မရိုးမရွ ဖြစ်တာကလေးပဲ ရှိပါတယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ ဗိုက်ထဲမှာ သားကလေး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရှာလို့ ကစားနေတာ ဝမ်းသာစရာတောင် ကောင်းပါတယ်'

သားဦးကလေး မွေးခါနီးလာလေ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ အချစ်က ပိုလို့ လန်းဆန်းလာလေပင်။

'ကျွန်မကို အရင်ကလို ချစ်သေးရဲ့လား မောင်ရယ်'

'အို ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့် အချစ်ရယ်၊ အချစ်က ကိုယ်ဝန် ရှိလာတော့ အရင်ကထက်တောင် ပိုလှလာသေးတယ် သိလား၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း အရင်ကထက် ပိုလို့ ပိုလို့ ချစ်ရတာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား ဟင်'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နှစ်ယောက်သား ချစ်ကြည်နူးစွာဖြင့် တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်ထားကြသည်။

ဒက်ဖနီ၏ မျက်ဝန်းများတွင် အရောင်တွေ လက်နေသလို ထင်ရသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင်အုပ်ကြီးကို ပခုံး နှစ်ဖက်ပေါ် ဖွဖွကလေး ဖြန့်ချထားတော့ အလွန် ကျက်သရေ ရှိသည်။ သူ သိပ်ပြီး ပျော်နေသည်။ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေသည်။ ဒါကို မြင်ရတော့ ဂျက်ဖ်မှာလည်း ပျော်မဆုံးတော့။ ဝမ်းသာ မဆုံးတော့။

တစ်နေ့တွင် ဗိုက်နာလာသဖြင့် ဒက်ဖနီက လင်တော်မောင်အား အလုပ်ဌာနသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သူ့အသံက အားမာန် အပြည့်။ သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေသည်။

ဂျက်ဖ်က အလုပ် ကိစ္စဖြင့် ရောက်နေသော အမှုသည်ကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ အိမ်သို့ ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကိုလည်း ရုံးခန်းထဲတွင် သည်အတိုင်း ချိတ်ထားခဲ့သည်။ အိမ်သို့ ရောက်လာတော့ သူ့လက်ထဲတွင် ဥပဒေ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်နှင့်။ ဇနီးသည် အတွက် စိုးတထင့်ထင့်ဖြင့် ကမန်းကတန်း ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်ရောက်တော့ သူ့ဇနီးကလေးအား ကုလားထိုင်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သူ စိုးရိမ်သလို ဘာမှ မဖြစ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ သည်တော့မှ ရင်ထဲ အေးသွားမိသည်။

လင်မယား နှစ်ယောက် ဝမ်းသာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ရှန်ပိန် အရက်ခွက် ကိုယ်စီ ကိုင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

'ကဲ ကိုယ်တို့ သမီးကလေး အတွက်'

'မောင့်သားဦးကလေး အတွက်'

ဒက်ဖနီ၏ မျက်လုံးများက ရွှန်းလက် တောက်ပနေသည်။ ရယ်မောနေသည်။

ထိုအခိုက် ဗိုက်ထဲက ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်တက်ပြီး နာကျင်လှသဖြင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာ ရှုံ့တွန့်သွားသည်။ ဂျက်ဖ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဇနီးကလေး လက်ကို ကပျာကယာ လှမ်းကိုင်ထားလိုက်သည်။

သည့်နောက်တွင် ကျောင်းတုန်းက နှစ်လ သင်တန်း တက်ခဲ့ရသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် ပြုစုနည်းကို ရုတ်တရက် သတိရမိကာ ဂျက်ဖ်သည် ဇနီးသည်အား တတ်သမျှ မှတ်သမျှ တယုတယ ပြုစုရှာသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ ကြိုတင် ဝယ်ထားသော အချိန်မှတ် နာရီကို ဘေးတွင် ချပြီး ရင်တဖိုဖိုနှင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။

မနက် လေးနာရီလောက်ကျတော့ ဗိုက်က မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာသည်။ သည်တော့မှ အချိန်ကျပြီဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆေးရုံသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်က အရေးတယူ စမ်းသပ် စစ်ဆေးသည်။

ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာက ပြုံးရွှင် လန်းဆန်းနေသည်။ သူ အလွန် စိတ်ခတ်တက်ကြွနေသည်။ ဂုဏ်လည်း ယူမိသည်။ ခင်ပွန်းသည်အား ခေါင်းနှင့် မှီထားရင်း အသက်ကို မျှင်းမျှင်းကလေး ရှူနေသည်။ သို့သော် သူ ပျော်နေသည်။ နာကျင်မှုကို သတိမရ။

'မောင်က သိပ်ပြီး တော်တာပဲ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုလေ ကျွန်မ ဘယ်လို ချစ်မှန်း မသိဘူး သိလား'

ဂျက်ဖ်က ချစ်ဇနီးကလေးအား ဖေးမပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ ဇနီးသည် ဘေးတွင် ရပ်ကာ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဇနီးသည်အား မျက်နှာဖုံး တပ်ပေးသည်။ လူနာ ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ပေးသည်။ ထိုညကိုးနာရီတိတိတွင် သားဖွားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဒက်ဖနီသည် နာကျင်မှုကို ကြိတ်ခံနေရှာသည်။ ဇနီးကလေး၏ ဒုက္ခကို ကြည့်ပြီး ဂျက်ဖ်မှာ မျက်ရည်များပင် ကျမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒက်ဖနီ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ချီးကျူးမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒက်ဖနီသည် အာဝေဏိက ဒုက္ခကို အလူးအလိမ့် ခံစားရင်း ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်တွင် သမီးဦးကလေးကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကလေးငယ်သည် အသံကျယ်စွာ အော်ငိုရင်း ခေါင်းကလေး ထောင်ကာ လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မိခင် ဖြစ်သူက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသံထွက်၍ပင် အော်လိုက်မိသည်။

ဆရာဝန်က ကလေးငယ်ကို ခြေထောက် နှစ်ဖက် မြှောက်ကိုင်ကာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျက်ဖ်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဇနီးသည်၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်နေပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သမီးကလေး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို အသာအယာ ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းများ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြုံးလျက်။

'သမီးကလေးက ချောသလား မောင်ရယ်'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဒက်ဖနီက ငိုလည်း ငိုရင်း ပြုံးလည်း ပြုံးနေသည်။ လင်တော်မောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အဖြေကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေသည်။ ဂျက်ဖ်က ဇနီးသည်အား ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်သည်။

'အချစ်က သိပ်ပြီး လှတာပဲကွယ်၊ ဒီလို လှလာတာ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး'

'ကျွန်မကလည်း မောင့်ကို အသက်လောက် ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်'

ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမတွေက အလိုက်သိစွာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့က အမြဲတမ်း အလိုက်သိတတ်ကြသည်။ သည်မြင်ကွင်းမျိုးတွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်နေကြရသည်။ သားမိသားဖ သုံးယောက် သားဖွားခန်းထဲတွင် အတန်ကြာကြာ နေပြီးတော့မှ ဒက်ဖနီအား သူ့အခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒက်ဖနီ အိပ်ပျော်သွားတော့ သန်းခေါင်လောက် ရှိနေပြီ။

ဂျက်ဖရီ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် အိပ်နေသော ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် လှဲရင်း သမီးကလေး အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ ဇနီးကလေး အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် ကာလအတွင်း သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဒုက္ခသုက္ခတွေ အကြောင်း ပြန်တွေးရင်း တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူး ဝမ်းသာနေမိသည်။

ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာတွေကို တွေးရင်း မကြာမီ သူလည်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သုံးနှစ်တာ ကာလက ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဒက်ဖနီသည် သမီးငယ် တစ်နှစ်ပြည့် ကတည်းကပင် ကောလင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ အလုပ် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် ကလေး မွေးပြီးကတည်းက ခွင့်ရက်ရှည် ယူကာ ကလေးကို ပြုစုနေခဲ့သည်။ သူက အလုပ် ပြန်ဝင်ချင်စိတ်မရှိ။ သို့ပေမဲ့ သမီးငယ်ကို ချစ်လျှင် အလုပ် လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ အလုပ် လုပ်ခြင်းသည် မိမိ အတွက်ရော သမီးလေး အတွက်ပါ အကျိုး ရှိသည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း အလုပ် လုပ်တာကို သဘောကျသည်။ ဒက်ဖနီ အနေနှင့် သားသည်မိခင် တစ်ယောက်၊ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် ဖြစ်နေရုံနှင့် မပြီးသေး၊ မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရန်လည်း လိုသေးသည်။ ဤအချက် အရေးကြီးကြောင်း ဂျက်ဖရီ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဂျက်ဖရီကား ချစ်ဇနီးကလေး အပေါ်တွင် အမြဲတမ်း ချစ်ကြင်နာ နားလည်တတ်သော ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ဒက်ဖနီ အလုပ် ဝင်လုပ်တော့ ကလေးထိန်း တစ်ယောက် ငှားရသည်။ ကလေးထိန်းက အဘွား အရွယ်လောက် ရှိပြီး အလွန် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသည်။ နေ့ဘက်တွင် ကလေးကို အဘွားကြီးက လုံးဝ တာဝန်ယူထိန်းပေးပြီး ညကျတော့ ဂျက်ဖရီက ကူထိန်းပေးသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်အားများတွင် သူတို့ မိသားစု ပန်းခြံသို့ သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားမောင်းပြီး မြို့ပြင်က မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေဆီ သွားလည်ကြသည်။ သူတို့ ဘဝကား ပျော်စရာအတိ ပြီးနေတော့သည်။ သူတို့ ဘဝကို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက အားကျကြသည်။

'ခင်ဗျားတို့ လင်မယား တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ကြဘူးလားဗျ'

တစ်နေ့တွင် ကွန်နတီကတ် ပြည်နယ်ကို သွားလည်တော့ ဂျက်ဖရီ၏ အလုပ်မှ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က မေးသည်။

'ဘယ့်နှယ် လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွားပဲဗျ၊ မဖြစ်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား တစ်ပတ်မှာ အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်လောက် ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရန်ဖြစ်တာ ရိုးရိုး မဖြစ်ဘူး၊ ချိန်းပြီးမှ ဖြစ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ယယ်ကျူးယယ်နာ ဖော်ပြီး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲတယ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေက မနေနိုင်တော့ ရဲကို လှမ်းခေါ်တယ်၊ ရဲတွေ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး တယ်လီဗီးရှင်း ကြည့်ကြတယ်'

ဒက်ဖနီက သမီးလေးကို ရင်ခွင် ပိုက်ချီထားရာမှ ရယ်ကာမောကာဖြင့် လင်တော်မောင်အား တစ်ချက် လှမ်း၍ နမ်းလိုက်သည်။

ဂျက်ဖရီက ဘယ်တော့မှ မူမပြောင်း။ အိမ်ထောင် မကျခင်ကလည်း သည်ပုံ အတိုင်း၊ အိမ်ထောင် ကျပြီးတော့လည်း သည်ပုံ အတိုင်းပင်။ သူနှင့် စကား ပြောနေရလျှင် အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ သူက စေတနာလည်း အလွန် ကောင်းသည်။ အားလည်း အားကိုးရသည်။

ခင်ပွန်းလင် တစ်ယောက်တွင် ရှိအပ်သော အရည်အချင်း အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်ပင်တည်း။

'ရှင်တို့ နှစ်ယောက် မြင်ရတော့ ကျွန်မ အနေနှင့် မနာလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်' မိတ်ဆွေ၏ ဇနီးက ပြောသည်။ 'ရှင်တို့ လင်မယားလောက် စိတ်ချမ်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သာတဲ့ လင်မယားမျိုး ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ် နေကြသလဲ ဟင်'

'ဘယ်လိုလုပ်မှ မနေပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ နေကြတာပဲ' ဂျက်ဖရီက ဇနီးသည်၏ ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သမီးငယ် အေမီက မိခင် ရင်ခွင်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကြောင်ကလေးနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက လင်မယားလိုပဲ နေကြတာပါ'

မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက သူတို့ လင်မယားကို စံပြ လင်မယားဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ လူတွေ အထင်ကြီးလွန်းတော့ ဒက်ဖနီက တစ်ခါတလေ စိုးရိမ်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိသည်။ အချစ် ကြီးတော့ အမျက် ကြီးလာမည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ပေမဲ့ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ် ရှိလာသည့်တိုင်အောင် သူတို့ လင်မယား၏ အချစ်မှာ နည်းနည်းကလေးမှ လျော့မသွား။ လျော့မသွားသည့်ပြင် ပို၍ပင် တိုးလာခဲ့သေးသည်။ တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် လင်မယားဟု ခေါ်ရမလောက်ပင်။

တစ်ခါ တစ်ခါ သူတို့ လင်မယား ကြုံရသော ပြဿနာမှာ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ စိတ်မညစ်ကြ။ ရှိတာနှင့် ရောင့်ရဲကြသည်။ ခြိုးခြံ ချွေတာ သုံးစွဲကြသည်။

တကယ် ဆိုလျှင် ဂျက်ဖရီ၏ ရေ့နေ လုပ်ငန်းမှ လစဉ် ဝင်ငွေမှာ နည်းလှသည် မဟုတ်။ ဒက်ဖနီ၏ ဝင်ငွေနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် သူတို့ မိသားစုအတွက် ကောင်းစွာ လုံလောက်သည်။ သို့သော် ယခု အချိန်တွင် သူတို့ လင်မယားက ဒုတိယမြောက် ကလေး လိုချင်နေကြပြီ။ သမီးကြီး အေမီက သုံးနှစ်ခွဲပင် ရှိနေပြီ။

နောက်ထပ် ကလေး တစ်ယောက် ရဖို့ အရေးကို နှစ်ယောက်စလုံးက အလွန် တောင့်တနေကြသည်။ သို့သော် ယနေ့ အထိတော့ ကလေး ရဖို့ အရိပ်အယောင် ဘာမှ ပေါ်မလာသေး။

ယခု အခါ ဂျက်ဖရီက ၃၂ နှစ်၊ ဒက်ဖနီက ၂၄ နှစ် အသီးသီး ရှိကြပြီ။ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကျန်းမာရေး ကောင်းကြသည်။ နောက်ထပ် သားသမီး မရနိုင်သည့် ချွတ်ယွင်းချက်လည်း လုံးဝ မရှိကြ။

ခရစ္စမတ်နေ့ ညတွင် သမီးငယ် အေမီ အိပ်ရာ ဝင်သွားပြီးနောက် သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ မီးဖို ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ဆန်းဒေးတိုင်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သတင်းစာကို ဖတ်နေကြသည်။ ချောကလက် ပူပူနွေးနွေး ဖျော်သောက်ကြသည်။ သူတို့ အနားတွင် ခရစ္စမတ် သစ်ပင်လည်း ရှိသည်။

ဒက်ဖနီသည် ဂျက်ဖရီ၏ ပေါင်ကို ခေါင်းအုံးရင်း ဆိုဖာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လှဲနေသည်။

'ဒါနှင့် မောင်၊ ဟို ပီရူး နိုင်ငံက တောင်တန်း နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ ဟင်'

'ကိုယ် ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က ဥပဒေပညာပဲ သိတယ်၊ အဲဒီ အထဲက သုံးလုံးတောင် မှန်အောင် မထည့်နိုင်ဘူး၊ ဒါနှင့် ဘီသိုဘင်ရဲ့ ညီမ နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲလို့ ထပ်မေးဦးမှာလား ဒက်ဖ်၊ အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က မင်းကို ဟောဒီ ချောကလက်ရည် ပူပူနှင့် လောင်းလိုက်မှာပဲ၊ သိလား'

ဒက်ဖနီက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းတွင် သတင်းစာမှ အက္ခရာ ပဟေဠိများကို အမြဲတမ်း ဖြေလေ့ ရှိသည်။ ယခုလည်း ခရစ္စမတ်နေ့တွင်ပင် ပဟေဠိ ဖြေနေသည်။

ဒက်ဖနီသည် လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီးနောက် 'စုစုပေါင်း ၂၆ လုံး ဖြေရမှာ မောင်ရဲ့၊ ကျွန်မ မဖြေနိုင်တာ ဒီတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်'

'အဲဒါ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ လာပါ၊ တို့ အိပ်ရာ ဝင်ကြပါစို့'

ဂျက်ဖရီက မတ်တတ် ရပ်ကာ ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်သည်။

'မီးငြိမ်းတဲ့ အထိ စောင့်လိုက်ပါဦး မောင်ရယ်'

'လာစမ်းပါ၊ သူ့ဘာသာ ငြိမ်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ ငြိမ်းခါနီးနေပါပြီ'

'ဒါဆို ကျွန်မ သမီးလေးကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

'သွားမနေနှင့်၊ သမီးလေးက ခုလောက်ဆို တခေါခေါနှင့် ဟောက်တောင် ဟောက်နေပြီ'

ဒက်ဖနီသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ လှေကား အတိုင်း အပြေးကလေး တက်လာခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း ကျီစယ်ကာဖြင့် နောက်မှ ခါးကို လိုက်ဆွဲရင်း ပြေးတက်လာခဲ့လေ၏။

ဒက်ဖနီသည် လင်တော်မောင်၏ ရင်ငွေ့ကို နွေးထွေးစွာ လှုံရင်း အိပ်မောကျနေသည်။ သူသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အကြာကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထို့နောက် မသိမသာ လူးလွန့်လာသည်။ သူ အိပ်မက် မက်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

သူတို့ သားမိသားဖ သုံးယောက်သည် ရေတံခွန် တစ်ခု ဘေးတွင် ရပ်နေကြသည်။ ရေတွေ တဝေါဝေါ စီးဆင်းသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ရေဆင်းသံကိုသာမက စူးပြင်းသော အနံ့ တစ်ခုကိုလည်း ရှူရှိုက်နေရသလို ထင်မိသည်။ နောက်ဆုံး အနံ့ဆိုးကြောင့် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးကာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးများကို အားတင်း ဖွင့်ကာ အိပ်ခန်း တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လားလား၊ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ ကြားခဲ့ရသော အသံမှာ ရေဆင်းသံ မဟုတ်၊ မီးတောက်မီးလျှံများ၏ အော်ညည်းသံပါကလား။ သူတို့ အိပ်ခန်း တံခါးဝကို မီးနံရံကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာ လာဟပ်နေလေပြီ။

'ဘုရားရေ၊ မောင် မောင်၊ မြန်မြန်ထ မြန်မြန်ထ'

ဒက်ဖနီသည် အလန့်တကြား အော်ပြောရင်း အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထကာ ဂျက်ဖရီအား ကမန်းကတန်း လှုပ်နှိုးနေသည်။

ဂျက်ဖရီ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။

'မောင် လုပ်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး၊ မီးတွေ မီးတွေ၊ သမီးလေး သမီးလေး'

ဂျက်ဖရီသည် ချက်ချင်းပင် အခြေအနေကို သိလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ တံခါးဝသို့ အတင်း ပြေးသွားသည်။

ဒက်ဖနီက ပြေးလိုက်သွားပြီး ဂျက်ဖရီ နောက်မှ ရပ်ကာ ခါးကို ဖက်ထားသည်။

'မောင်၊ ကျွန်မ သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး၊ သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး' ဒက်ဖနီက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်နေသည်။

ဂျက်ဖရီသည် မီးရှိန် မဟပ်အောင် နောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ဆုတ်ကာ ဒက်ဖနီအား ဖက်ထားလိုက်သည်။

'ဒက်ဖ်၊ မကြောက်နှင့်၊ မကြောက်နှင့်၊ မီးက အပေါ် မရောက်သေးဘူး၊ တို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် သမီးလေးကို သွားယူမယ်၊ သူ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို စောင်နှင့် ပတ်ပေးမယ်၊ အောက်ထပ်ကို အတင်း ပြေးဆင်း၊ ကိုယ် သမီးလေးကို ယူပြီး အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့မယ်'

ဂျက်ဖရီက ပြောရင်းဆိုရင်း စောင်တစ်ထည်ကို ဆွဲကာ ဒက်ဖနီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အလျင်အမြန် ပတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဒက်ဖနီအား တံခါးဝသို့ အတင်း တွန်းလိုက်ပြီးနောက် သမီးငယ်၏ အခန်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒက်ဖနီသည် လှေကားမှ သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးဆင်းလာသည်။ မီးခိုးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေ၍ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ မီးခိုး မွန်ပြီး အသက်လည်း မရှူနိုင်။

ထိုခဏတွင် သူ့နောက်မှ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဝေးမှ လာသော အသံဟု ထင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူသည် အိပ်မက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။

ရေတံခွန်ကြီး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကမ်းပါးစောက်မှ ရေတွေ တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေကြသည်။ သူတို့ သားမိသားဖ သုံးယောက်စလုံး ရေတံခွန် ဘေးတွင် ရပ်နေကြသည်။

ငါ တကယ် အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ မီးလောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ အိပ်မက် ဖြစ်ပါစေ။ အိပ်မက် ဖြစ်ပါစေ။

ယင်းသို့ တွေးနေတုန်း စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မျက်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ မြူတွေ ဆိုင်းနေသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ထို့နောက် အလင်းရောင်တွေ ပေါ်လာသည်။ မြင်ကွင်း အားလုံး လင်းထိန်နေသည်။ အလင်းရောင် အားကြီးလွန်း၍ မည်သည့် အရာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ အားလုံး မှုန်ဝါးနေသည်။

'မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ သတိရပြီလား၊ သတိရပြီလား'

မေးနေသံတွေ ကြားနေရသည်။ သို့သော် လူကို မမြင်ရ။ အားလုံး ထိန်ထိန် လင်းနေသည်။

ဂျက်ဖ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဂျက်ဖ်၊ ဂျက်ဖ်။ သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ။

အမြင် အာရုံနှင့် မှတ်ဉာဏ်တို့မှာ မကြည်လင်သေး။ အိပ်မက်နှင့် အဖြစ်မှန်တို့ ရောထွေးနေတုန်း ရှိသေးသည်။ စိတ်ကို တင်းပြီး မျက်လုံးများကို အားယူ စိုက်ကြည့်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်ကွင်း ကြည်လင်လာသည်။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသည်။ သူ့ခြေထောက်နှင့် လက်များကို ပတ်တီးတွေ တင်းကျပ်စွာ စည်းထားသည်။ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးလည်း သရိုးကိုင်ထားသလို မာတင်းနေသည်။

ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူ့ဘေးတွင် မတ်တတ် ရပ်ကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူက အလန့်တကြားဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး‥ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သမီးလေး‥ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်ဖ်‥ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဟူး‥ ဟူး'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်သည် ခရစ္စမတ်နေ့ နံနက်တွင် လုံးဝ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။ အရေးကြီး လူနာခန်းတွင် နံနက်ပိုင်း တာဝန်ကျသော သူနာပြုဆရာမသည် ဒက်ဖနီ၏ အခန်းထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒက်ဖနီသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက် လှဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် မဲ့ရှုံ့နေသည်။

ယခုတော့ သူ ကောင်းကောင်းကြီး သတိရပြီ။ သူ့အဖြစ်မှန်ကို သူ မှတ်မိပြီ။ ရင်ထဲတွင် ကြီးစွာသော နာကျင်မှုကို ခံစားရသည်။

လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ် ကာလ ခင်ပွန်းသည် ဂျက်ဖရီနှင့် သမီးလေး အေမီတို့ မီးလောင်၍ သေဆုံးခဲ့ရသော ညက ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာမျိုးကို သူ အသည်းကျွမ်းလုမတတ် တမြိုက်မြိုက် ခံစားနေရပြီ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၄

ဘာဘရာ ဂျာဘစ်သည် ဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်း ဖုန်းဆက်ပြီး နောက် နှစ်နာရီ အကြာတွင် လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသည်။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ဘာဘရာ၏ ဖုန်း နံပါတ်ကို ရှာပြီး ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာဘရာမှာ ကြားလိုက်ရသော သတင်းဆိုးကြောင့် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားပြီး ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံသို့ လိုက် လာခဲ့သည်။ သူ ရောက်လာတော့ နံနက် ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။ တာဝန်ကျ ဆရာမ က ဘာဘရာအား ခန်းမကြီး အတိုင်း ဦးဆောင် ခေါ်လာသည်။ ဘာဘရာ၏ မျက်နှာမှာ ညတုန်းက လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ရသည့် ပုံမျိုး ပေါက်နေသည်။

ဒက်ဖနီ ကားတိုက်ခံရ၍ ဆေးရုံသို့ ရောက်နေကြောင်း၊ ဆွေမျိုး သားချင်းများအား အကြောင်းကြားပေးစေလိုကြောင်း ဆရာမ ဝတ်ကင်းက သူ့ ထံ ဖုန်းဆက်သည်။

ဆရာမက ဘာဘရာ လာမှ လာပါ့မလားဟု စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။ ဖုန်းထဲမှ ဘာဘရာ ပြန်ပြောသံမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိလှ။ ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြား သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ထို့ကြောင့် ဒီအမျိုးသမီး က ဘယ်လို အမျိုးသမီးပါလိမ့်ဟု ဆရာမ ဝတ်ကင်းက တွေးမိခဲ့သည်။ ယခု ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ၍ ဒက်ဖနီ၏ အခန်းကို စုံစမ်းသော အခါတွင်လည်း သူ့ အမူအရာက ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေကြောင်း တာဝန်ကျ ဆရာမ က သတိထားမိသည်။

သူက အသံ မာမာဖြင့် မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသည်။

သတင်းစာတိုက်တွေကို အကြောင်း ကြားသေးသလား။ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်ကို ဘယ်သူ လာကြည့်သေးသလဲ။ မစ္စ ဖီးလ်ဒ် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ ဆေးရုံ အမှုထမ်းတွေက သိကြသေးလား။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ဟုတ်ကဲ့၊ သူဟာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ထဲက တချို့တော့ သိကြပါတယ်၊ သူ့စာအုပ်တွေကို ကျွန်မတို့ ဖတ်ဖူးကြပါတယ်' တာဝန်ကျ ဆရာမက ပြန်ပြောသည်။

'အေးလေ၊ ဖတ်ဖူးတာတော့ ဖတ်ဖူးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခု ဒီဆေးရုံကို စာရေးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မပေးဖို့ဘဲ၊ တကယ်လို့ သတင်းစာတိုက်တွေက ဖုန်းဆက်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူကိုယ်တိုင် ဖြစ်ဖြစ် သတင်း လာယူရင် သူနှင့် ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောပါနှင့်၊ အဲဒါတော့ အထူး သိစေချင်တယ်၊ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်က ဘယ်တော့မှ လူသိရှင်ကြား မနေချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခုလို အချိန်မျိုးမှာ သတင်းစာဆရာတွေကို အသိမပေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ' ဟု ဘာဘရာက အပေါ်စီး လေသံဖြင့် ပြောသည်။

တာဝန်ကျ ဆရာမကလည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'မနှစ်ကလည်း နယူးယောက် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဒီဆေးရုံကို လာတက်ဖူးပါတယ်၊ သူလည်း အတူတူပါပဲ၊ သူ ဆေးရုံ လာတက်တော့ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်လည်း သူ့လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့'

'အခု သူ့အခြေအနေ ဘယ်လို နေသလဲ'

'ရှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ အချိန်က စပြီး ဘာမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိသေးဘူး၊ ညကလည်း အခြေအနေ တော်တော် ဆိုးတယ်'

'သူ တော်တော် ခံရသလား'

'သိပ်တော့ ခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးတွေ နိုင်နိုင် ထိုးပေးထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့တော့ မရဘူးလေ၊ ညတုန်းကတော့ တော်တော် ခံနေရတဲ့ ပုံပဲ၊ ကယောင်ကတမ်းနှင့် စကားတွေလည်း ပြောနေတယ်၊ အိပ်မက် မက်နေ သလိုပဲ၊ သိပ်ပြီး လန့်သွားလို့ ဖြစ်ပုံ ရတယ်၊ အခု ရှင် သူ့ကို ကြည့်ချင်ရင် ခဏတော့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ သူက လုံးဝ သတိမရသေးဘူး၊ မေ့မြောနေတုန်းပဲ၊ ရှင့်ကို လည်း ဘယ်သူမှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဘာဘရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် မီးရောင် ထိန်ထိန် လင်းနေသော ခန်းမကြီး ဝဲယာရှိ လူနာခန်းများကို ကမန်းကတန်း မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ အရေးကြီး လူနာခန်းတွေကို မြင်ရသည်နှင့် ဘာမှ မဖြစ်သော လူကောင်းများပင် ကျောစိမ့်ချင်သည်။ ဘာဘရာက အရေးကြီး လူနာခန်းသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး။ သို့သော် ဒက်ဖနီ ရောက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဖူးကြောင်းတော့ သူ သိသည်။ သူက ဂျက်ဖရီနှင့် အေမီတို့ သားအဖ မီးလောင်ခံရ၍ သေဆုံးသွားပြီးနောက်မှ ဒက်ဖနီထံသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းကို တစ်ညတွင် သူ့အား ဒက်ဖနီက စီကာပတ်ကုံး ပြန်လည် ပြောပြခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဒက်ဖနီနှင့် ပေါင်းလာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုကာလ အတွင်း ဒက်ဖနီ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ မသိတာ ဘာမှ မရှိတော့။

'သူ့ကို အခု ဝင်ကြည့်လို့ ရမလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်'

သူနာပြုဆရာမက ဘာဘရာအား ဒက်ဖနီ၏ အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘာဘရာ၏ ခြေလှမ်းများက သွက်သော်လည်း ခြေသံက ငြိမ်လှသည်။

သူက ဒက်ဖနီ၏ ခုတင် ဘေးတွင် ရပ်ကာ ရောဂါ အခြေအနေပြ စက်ကိရိယာများကို တစ်ချက် စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တော်တော်ကျေနပ်သွားသည်။ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ အားလုံး ပြည့်စုံနေသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်က အိပ်ဆေး တစ်လုံး ထပ်ထိုးပေးထားသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် နာရီပေါင်း များစွာ အိပ်ပျော်နေဦးမည်မှာ သေချာသည်။

ဘာဘရာက ဒက်ဖနီ၏ လက်ကလေးကို ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးကျလာသည်။ သူက ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆုပ်မြဲ ဆုပ်ထားသည်။ မိခင်က သမီးငယ်၏ လက်ကို တယုတယ ဆုပ်ထားသလို ဆုပ်ထားသည်။ သွေးခုန်နှုန်းက အလွန်နှေးနေသေးသည်။ အသက် ရှင်နိုင်မည်ဟု ကျိန်းသေ မပြောနိုင်သေး။ အချိန်က အလွန် စောနေသေးသည်။

လူနာကို ကြည့်နေရင်းမှ ဘာဘရာ့ ရင်ထဲ ဆို့ကျပ်လာသည်။ မငိုမိအောင် စိတ်ကို တင်းထားသည်။ သို့သော် တင်း၍ မရ။ အသံ ထွက်၍ ငိုရှိုက်မိတော့သည်။

သူနာပြုဆရာမက ပြန်ထွက်သွားသည်။ လူနာကို ဘာဘရာ တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ရပ်ကာ ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ရင်ထဲတွင် အလှိုက် အလှိုက်တက်လာသည်။ စိတ်ကို မနည်းကြီး ချုပ်တည်းထားရသည်။

တော်တော် ကြာတော့ ဆရာမ ပြန်ရောက်လာသည်။ အခန်း တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ဘာဘရာအား မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြသည်။ ဘာဘရာက လူနာ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဘေးတွင် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေတုန်း။ ဆရာမ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာဘရာက ဆုပ်ကိုင်ထားသော လူနာ၏ လက်ကို ခုတင်ပေါ်တွင် အသာအယာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခန်းမကြီး အတိုင်း ပြန်လျှောက်လာစဉ် ဘာဘရာ၏ မျက်နှာတွင် အတိုင်းအဆ မရှိသော ကြေကွဲရိပ်များသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူနာပြုဆရာမများ၏ ရုံးခန်း စားပွဲသို့ ရောက်သော အခါ မျက်နှာဖုံးကို ပြန်ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

'သူ့အခြေအနေက မျှော်လင့်ချက်များ ရှိပါသေးရဲ့လား ဆရာမရယ်'

ဘာဘရာ၏ မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို တောင့်တနေသည်။ အားပေးချက် တစ်ရပ်၊ မျှော်လင့်ချက် တစ်ရပ်၊ ကတိ စကား တစ်ခွန်းကို အငမ်းမရ တောင့်တနေသည်။ သို့သော် ဒက်ဖနီ၏ လောလောဆယ် အခြေအနေကို ကြည့်လျှင် ဘာကိုမှ မျှော်လင့်နိုင်စရာ မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သေနေသူ တစ်ယောက်နှင့် ဘာမှ မခြားနားတော့။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဘာဘရာအား ကြည့်ပြီး အတော်ကလေး ကျေနပ်သွားမိသည်။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် အပေါ်တွင် သူ့စာဖတ် ပရိသတ်တွေက မေတ္တာထားသလို သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း မေတ္တာ ရှိကြတာကို မြင်ရသောကြောင့် သူ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

သို့သော် ယခု ဘာဘရာက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ သူ့ဆီမှ အဖြေ တောင်းနေလေပြီ။ ထိုအဖြေကို ဘုရားသခင်မှ တစ်ပါး မည်သူ ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

'အတိအကျ ပြောနိုင်ဖို့ အချိန် အများကြီး စောနေပါသေးတယ် မစ္စ ဘာဘရာ၊ သူဟာ အခြေအနေ ကောင်းရင်လည်း ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ ဒဏ်က တော်တော်ပဲ ပြင်းပါတယ်'

ဘာဘရာက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်နေသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဒက်ဖနီအား နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့ ဝင်တွေ့ခွင့် ရမှာလဲဟု တာဝန်ကျ ဆရာမအား မေးကြည့်သည်။ နောက်နာရီဝက် ကြာလျှင် ၁၅ မိနစ် တွေ့ခွင့် ပေးမည်ဟု ဆရာမက ပြောသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ဒါနှင့် မစ္စ ဘာဘရာ ဆာရှော့မယ်၊ ကော်ဖီ တစ်ခွက်လောက် သောက် လိုက်ပါလား၊ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ထပ်တွေ့လို့ ရပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း' ဆရာမက ဆက်မပြောတော့။ သဘောက ပြန်ချင်ရင်လည်း ပြန်လို့ ရပါတယ်ဟု ဆိုလိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာမ ဆိုလိုချက်ကို ဘာဘရာက ချက် ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

'ကျွန်မ မပြန်သေးပါဘူး၊ ဆက်နေပါဦးမယ်' သူက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံး သည်။ သို့သော် ထိုမျှ ပြုံးရန် အတွက်ပင် တော်တော် အားယူရဟန် တူသည်။ 'ကျွန်မ ကော်ဖီ သောက်မယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

အလုပ်သင် သူနာပြုဆရာမလေး တစ်ယောက်က ဘာဘရာအား ကော်ဖီ စက် ရှိရာသို့ ခေါ်လာသည်။ ကော်ဖီစက် အနီးမှ ဆိုဖာ ခုံတန်းများတွင် လူနာရှင်တွေ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ကား သူတို့ ချစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ သေရေး ရှင်ရေး သတင်းကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ထိုင်စောင့်နေကြသူများ ပင်တည်း။

ဆရာမလေးက အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ကော်ဖီ ပန်းကန် ကို ဘာဘရာအား ကမ်းပေးသည်။ ဘာဘရာက ကော်ဖီ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူ ကာ ဆရာမလေး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။

'ဆရာမရော သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးသလား'

ဆရာမလေးက စကား မပြောဘဲ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီး လှည့်ထွက် သွားသည်။ ဘာဘရာက ကော်ဖီ သောက်ရင်း ဆိုဖာ ခုံတန်းတွင် ထိုင်ကျန်ရစ် သည်။ သူ့မျက်နှာ ညှိုးရော်နေသည်။ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးစလုံး တော်တော်ပင် နွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။

ဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်း အလုပ် ပြန်ဝင်လာသည်။

ဒက်ဖနီ၏ လူနာ မှတ်တမ်းကို ယူကြည့်သည်။ ဘာမှ တိုးတက်မှု မရှိ။

ထို့နောက် ဘာဘရာထံသို့ လျှောက်လာပြီး စကားစမြည် ပြောကြသည်။ ဘာဘရာအား ကော်ဖီ တစ်ခွက် ထပ်ပေးသည်။ သူက ဘာဘရာကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ဒက်ဖနီနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိမည်ဟု ထင်မိသည်။ ဆရာမက ဘာဘရာအား ဒက်ဖနီ အကြောင်းတွေကို မေးကြည့်ချင်သည်။ သို့ သော် သူ့မျက်နှာက မသာမယာ။ စိတ်ဆိုးနေမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

'ဒါနှင့် သူ့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား မစ္စ ဘာ ဘရာ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆရာမက အရဲစွန့်၍ မေးဖြစ်အောင်တော့ မေးလိုက်သေးသည်။

ဘာဘရာက ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း 'မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး'

'ကျွန်မတို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ မုဆိုးမလို့ သိရပါတယ်'

ဘာဘရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော် သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ ပူပူကို တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။

'သတင်းစာတိုက်တွေက ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ကြဘူးလား' ဘာဘရာက ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်သူမှ မဆက်ပါဘူး၊ အဲဒီ ကိစ္စ ကျွန်မပဲ ကြည့်လုပ်ထားပါတယ်၊ ဒီအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ သူတို့ ဘယ်သူမှ အနား မကပ်စေရပါဘူး'

ဘာဘရာက ပထမဆုံး အကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးလိုက်တော့လည်း သူက တော်တော် ကျက်သရေ ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပါလားဟု ဆရာမက တွေးလိုက်သည်။

'မစ္စ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်က နာမည် ကြီးတာကို သိပ်ပြီး မုန်းပါတယ်'

'ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမ ဆိုတော့ သတင်းစာဆရာတွေက သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေကြမှာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်က တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ ခရီး ထွက်ရင်တော့ သတင်းစာဆရာတွေကို ရှောင်လို့ မရဘူး၊ ဒါတောင် သူက စကားကို သိပ်ပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောတတ်တယ်'

'မစ္စ ဖီးလ်ဒ်က သိပ်ပြီး ရှက်တတ်သလား မစ္စ ဘာဘရာ'

'ရှက်တတ်တယ်လို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနေတာ ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်၊ သူက လူတောသူတော သိပ်မရောချင်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတာကိုပဲ နှစ်သက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ လူတွေနှင့်ကျတော့ ရောရောနှောနှောနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပါတယ်'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ထိုင်ရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။

'ကျွန်မက သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး သူ့ကို သိပ်ပြီး လေးစားနေပါတယ်၊ သူ့ကို အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ၊ ကိုယ် အင်မတန် လေးစားတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ယောက်ကို အခုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် လာပြီး ပထမဆုံး အကြိမ် သိက္ခာမျိုး ရတာ တွေးကြည့်ရင် သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ’ သူ့မျက်နှာ တကယ်လည်း ညှိုးနေသည်။ ‘ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး မစ္စ ဘာဘရာ၊ နောက်ထပ် ဝင်တွေ့ ခွင့် ရတော့ ကျွန်မ လာပြောပါ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ ထိုင်စောင့်နေပါ့မယ်’

ဆရာမ ဝတ်ကင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူ နာရီဝက်လောက် နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့မှာ လူနာတွေ အတွက် လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသည်။ ဆေးရုံတွင် နေ့ပိုင်း တာဝန်သည် အလုပ် အများဆုံး။ နှစ်ဆ တိုး၍ လုပ်ရသည်။ ညပိုင်းလည်း တာဝန် ဆက်ယူရဦးမည်။

ယနေ့ကား သူ့အတွက်ရော မစ္စ ဘာဘရာ အတွက်ပါ စိတ်မချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေပေဦးမည်တကား။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၅

သူနာပြုဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်းနှင့် ဘာဘရာတို့သည် ဒက်ဖနီ၏ အခန်းထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဝင်လာကြသည်။

ဒက်ဖနီက မျက်လုံး တစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ဘာဘရာက ဆရာမ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ဆရာမက တည်ငြိမ်အေးဆေးဟန်ဖြင့် ဒက်ဖနီ၏ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်သည်။ သူက ပြုံးပြီး ဘာဘရာအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'အိပ်ဆေးတော့ နည်းနည်း ပြေလာပါပြီ'

ဘာဘရာက အားတက်သရော ပြောနေသည်။ ဒက်ဖနီ မျက်လုံး ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်ပွင့်လာသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးတွေက ကြောင်နေသည်။ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရဟန် မတူ။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ မသိမသာကလေး ပြုံးရိပ် သန်းလာသည်။ ပြီးတော့ မှေးခနဲ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် ကြာတော့ ပြန်ပွင့်လာကြပြန်သည်။ သူ တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံ ရသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ တရွရွ လှုပ်လာသည်။ ဘာဘရာက ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး နားစိုက်နေသည်။

'ပါတီ‥ ပါ‥ တီ‥ ပွဲ၊ အို‥ ကျွန်မ‥ ကျွန်မ ခေါင်း‥ ခေါင်းတွေ ကိုက်‥'

အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် အတူ အသံသဲ့သဲ့ပါ ပျောက်သွားသည်။

ဘာဘရာ့ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဝမ်းလည်း အလွန်သာမိသည်။ ဒက်ဖနီ စကားတောင် ပြောလာပြီ မဟုတ်လား။ သူက သူ့သမီးဦးကလေး စကား စပြောတတ်လာသည်ကို ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရသည့် မိခင် တစ်ဦး၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ မျက်နှာ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

က မရှင်လန်း။ အလုပ်လည်း ပင်ပန်းနေသည်။ ဒက်ဖနီ အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ယခုလို စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သည့် အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် ကျိတ်ပြီး အပြစ်တင်မိသည်။ တကယ်တော့ သူလည်း ခံစားတတ်သော လူသား တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မျက်စိ အောက်တွင် မြင်နေရသော မြင်ကွင်းက စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဤမိန်းမ နှစ်ယောက်ကား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကွာခြားလှပါဘိတကား။ တစ်ယောက်က သေးသေးသွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းကလေး၊ တစ်ယောက်က အားကောင်းမောင်းသန် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။

ဒက်ဖနီ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်လာသည်။ အားယူပြီး စကား ပြောသည်။

'ကျွန်မ·· ကျွန်မ·· ဘာ·· ဘာဖြစ်တာလဲ'

သူ့အသံက တိုးတိုးကလေး ကြားရရုံမျှသာ။

'ကားတိုက်ခံရတာလေ၊ ကျွန်မလည်း ဒီလောက်ပဲ သိရတာ'

'ကျွန်မ·· ကျွန်မကို အမှန်·· အမှန် အတိုင်း ပြော·· ပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်မ·· ကျွန်မ·· ဘယ်·· ဘယ်လို·· နေသလဲ'

'အို ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ဒက်ဖ်၊ အကောင်းကြီးပါ၊ မကြာခင် ကျန်းမာလာမှာပါ၊ ဘာမှ မပူပါနှင့်'

သူက ဘာဘရာ ပြောသည်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ အမြင် ကြည်လင်လာကြပြီ။

'ဟုတ်ပါတယ် မစ္စ ဖီးလ်ဒ်၊ အများကြီး ကောင်းလာပါပြီ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ပိုပြီး ကောင်းလာမှာပါ'

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ ဘာဘရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာက တင်းမာလာသည်။

'သား·· သားလေးကို မ·· မပြောပါနှင့်·· နော်' ဘာဘရာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ 'မက်·· မက်သယူးကိုလည်း··' ဘာဘရာ့ ရင်ထဲ ဆို့တက်လာသည်။ 'ကျွန်မ·· ကျွန်မကို ကတိ·· ကတိ·· ပေးပါ'

'စိတ်ချပါ ဒက်ဖ်၊ ကတိ ပေးပါတယ်၊ မပြောပါဘူး၊ စိတ်ချပါ'

'ဟင့်အင်း·· ဟင့်အင်း' သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားပြန်သည်။ မျက်လုံးတွေ ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ပြန်ပွင့်လာသည်။ 'ကျွန်·· ကျွန်မကို ကား·· ကားနှင့် တိုက်တာ ဘယ်·· ဘယ်သူလဲ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ဩဘာ် လောင်းအိုင်လင်းက ကလေကချေ တစ်ယောက်ပါ၊ ရဲက ပြော တော့ သူ အရက် မူးနေတယ်တဲ့၊ အဲဒီလူကတော့ ဒက်ဖ်က ကား လာတာ မမြင်ဘဲ လမ်းဖြတ်ကူးတယ်လို့ ပြောတယ်'

သူ ခေါင်းညိတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဒဏ်ရာက နာကျင်ဟန် တူပါရဲ့။ အသက်ကိုလည်း မနည်း ကြိုးစား ရှူနေရ သည်။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်သည် ပြန်ရန် အချိန်တန်ပြီ။ သို့သော် ဒက်ဖနီက စကား ပြောချင်သေးပုံ ရသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ရွရွ လှုပ်နေသည်။

'သူ့.. သူ့ကို..' အသံ ပြတ်သွားသည်။

ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့။

ဘာဘရာက အနား ကပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဒက်ဖ်'

'ကား.. ကားဆရာကို ဘာ.. ဘာမှ မ.. မလုပ်ကြပါနှင့် ပြော.. ပြောပြပါ၊ သူ့အပြစ် မဟုတ်.. မဟုတ်.. သူ.. သူတို့ကို ပြော.. ပြောပြပါ၊ ကျွန်မ.. ကျွန်မ ပြောတယ်.. လို့.. ပြော.. ပြောပြပါ' ဆရာမ ဝတ်ကင်း မျက်နှာကို ကြည့်ပြန်သည်။ 'ကျွန်မ.. ဘာမှ.. ဘာမှ မမှတ်.. မမှတ်မိတော့ ဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့'

ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ မျက်လုံးပြာကြီးများတွင် မျက်ရည် တွေ ရွှန်းလာသည်။ '.. ဥသြ.. ဥသြ ဆွဲသံလိုပဲ၊ အဲဒါလောက်ပဲ မှတ်.. မှတ်မိတော့.. တယ်' မျက်လုံးတွေ ပြန်ပိတ်သွားသည်။ မျက်ရည်ဥများ စီးကျ လာသည်။

ဘာဘရာက ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။

'စကား မပြောပါနှင့်တော့ ဒက်ဖ်၊ စကား မပြောပါနှင့်တော့၊ စိတ်ကို တင်းထားပါ၊ နေကောင်းသွားမှာပါ၊ သားလေးကို ချစ်ရင် မငိုပါနှင့်နော်'

မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာပြန်သည်။ ဘာဘရာ၏ မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက လက်ပတ် နာရီကို လက်ညှိုး ထိုး ပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ခဏ နားလိုက်ပါဦး မစ္စ ဖီးလ်ဒ်၊ တော်တော် ကြာတော့မှ မစ္စ ဘာဘရာ တစ်ခေါက် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်သက်သာအောင်သာ နေပါ၊ ပင်ပန်းခံပြီး ဘာမှ တွေးမနေပါနှင့်နော်'

သူက ခေါင်းခါပြသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးတွေ ပြန်မှိတ်သွားသည်။ သူ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားပြီ။

မစ္စ ဘာဘရာနှင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်းတို့ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်း ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာကြစဉ် ဆရာမက မစ္စ ဘာဘရာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

'မစ္စ ဘာဘရာ၊ ကျွန်မတို့ကို ဘာများ ပြောစရာ ရှိပါသေးသလဲ၊ လူနာအကြောင်း သိသင့်တာတွေ သိထားရရင် အများကြီး ကောင်းပါတယ်၊ ညတုန်းက သူ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ခြောက်အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ်'

'သူ မုဆိုးမ ဆိုတာ ဆရာမတို့ သိပြီးပြီပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်'

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက သူ့စားပွဲသို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာဘရာက ကော်ဖီစက်သို့ သွားပြီး ကော်ဖီကြမ်း တစ်ခွက် သောက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာခုံတန်းသို့ ပြန်လာသည်။ သက်မ တစ်ချက် ချကာ ဆိုဖာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ တော်တော် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသည်။

ဒက်ဖနီ ကားတိုက်ခံရကြောင်း သူ့သားကလေး အန်ဒရူးအား မပြောပါဘူးဟု ကတိ ပေးမိခဲ့တာ မှားသွားပြီ။ အန်ဒရူးကလေး အနေဖြင့် သူ့မေမေ အခုလို သေကောင်ပေါင်းလဲ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာကို သိခွင့် ရှိသည်။ တကယ်လို့ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း ဒက်ဖ် သေသွားလျှင် ဘယ်လို လုပ်မည်နည်း။ ဒက်ဖ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်များ အတွင်း စာအုပ်တွေ ရေးပြီး သားကလေး အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ သို့သော် သားကလေး အနေဖြင့် သူ့မေမေထံမှ ပိုက်ဆံထက် ပိုသော အရာကို ရသင့်သည်။ သူတို့ သားအမိက အမေ တစ်ခု သား တစ်ခု။ လောကကြီးတွင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာ ဆို၍ သည်နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ တကယ်လို့များ ဒက်ဖနီ သေသွားရင်ဖြင့် ဘုရား ဘုရား။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ဘာဘရာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် ဆီးနှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။ ဆောင်းတွင်း မြင်ကွင်းသည် ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးကာ မှုန်ဝါး

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နေသည်။ ဘာဘရာ၏ စိတ်သည်လည်း ဆောင်းတွင်း ရှခင်းလိုပင် ထိုင်းမှိုင်း ဝေဝါးနေသည်။

ဒက်ဖနီထံတွင် ဘာဘရာ အတွင်းရေးမှူး ဝင်လုပ်ပြီးနောက် ပထမ တစ်နှစ် အတွင်း သူ့သားကလေး အကြောင်းကို ဒက်ဖနီက တစ်ခွန်းမှ မဟခဲ့။

ဒက်ဖနီသည် အောင်မြင်နေသော စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်။ လူတော သူတော မသွားဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာ အနေ များသည်။ အလုပ်ကို အလွန် ကြိုးစားသည်။ ဘာဘရာက ဒက်ဖနီ့ အကြောင်းကို ဤမျှသာ သိရသည်။ သို့သော် ခရစ္စမတ် အကြိုညတွင် ဘာဘရာ နောက်ကျခဲ့ပြီး အလုပ် လုပ်နေရာမှ ဒက်ဖနီသည် သူ့အလုပ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ငိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုညတွင်မှ ဒက်ဖနီ၏ ဂျက်ဖ် အကြောင်း၊ အေမီ အကြောင်းနှင့် သားကလေး အန်ဒရူး အကြောင်းတို့ကို ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရသည်။

လင်နှင့် သမီးငယ်တို့ မီးလောင် သေဆုံးသည့် ညမှာပင် အန်ဒရူးကလေး ကို ပဋိသန္ဓေ စွဲကပ်ခဲ့သည်။ နောက်ကိုးလ ကြာတော့ အင်ဒရူးကလေးကို မွေးဖွားသည်။ မိသားစု တစ်ယောက်မှ မရှိ၊ ခင်ပွန်းလင် မရှိ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံ တက်၍ မွေးဖွားခဲ့သည်။ အသိ မိတ်ဆွေတို့ကို အသိမပေးခဲ့ခြင်းမှာ သူတို့ကို မြင်လျှင် ဂျက်ဖ်ကို သတိ ရမိမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အန်ဒရူးကလေးကို မွေးတော့ သမီးကြီး အေမီကို မွေးတုန်းကနှင့် တခြား စီ။ အေမီကို မွေးတုန်းက ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ အေမီကလေးက တဝါးဝါး အော်ငိုရင်း အမိ ဝမ်းမှ ထွက်လာ သည်။ မိဘ နှစ်ပါးမှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်များပင် ကျရှာသည်။

အန်ဒရူးကလေးကို မွေးတုန်းကတော့ ယင်းသို့ မဟုတ်။ မိခင်ရော ကလေး ပါ တော်တော် ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိုက်နာပြီး ၃၈ နာရီ ကြာမှ ကလေး ဝမ်းက ကျွတ်သည်။ သို့သော် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ကျွတ်လာသည် မဟုတ်၊ ချက်ကြိုး ငြိကာ ကလေး အသက် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၍ အရေးပေါ် ဗိုက်ခွဲ မွေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလေး အပြင် ရောက်လာတော့ တဝါးဝါး မငိုဘဲ စီစီသံကလေးသာ ထွက်သည်ဟု ဆရာဝန် ပြော၍ သိရသည်။ ကလေးက တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်း နေသည်။ မေ့ဆေး ပြေသွားသော အခါ ဒက်ဖနီမှာ အလွန် အားနည်းနေတုန်း ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးကို ကြည့်ချင်လွန်းသည် ဆို၍ သားဖွား

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဆရာမက ကလေးငယ်ကို ဒက်ဖနီ၏ ရင်ခွင်ပေါ် တင်ပေးသည်။ သားငယ်ကို ချီလိုက်ရတော့ ဝေဒနာ အားလုံး ယူပစ်သလို ချက်ချင်း ပျောက်သွားကြသည်။ သူ့အဖို့ လောကတွင် ဤသားကလေးမှ တစ်ပါး တခြား ဘာမှ အရေးမကြီး တော့။ သားကလေးက မျက်လုံး သေးသေးကလေးဖြင့် မေမေ့ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ ဂျက်ဖရီမှ ဂျက်ဖရီ။ ချွတ်စွပ် တူလှသည်။ သားကလေးအား အန်ဒရူး ဂျက်ဖရီ ဖီးလ်ဒ်ဟု နာမည် ပေးလိုက်သည်။ အမှန်ကတော့ ဖခင် နာမည် အတိုင်း ဂျက်ဖရီ ဖီးလ်ဒ်ဟုပင် ပေးချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ သားကလေး အား 'ဂျက်ဖ်' ဟု ခေါ်တိုင်း ဖခင်ကို သတိရမည် စိုး၍ 'အန်ဒရူး' ဟူ၍သာ နာမည် ပေးလိုက်တော့သည်။

ခရစ္စမတ် အကြိုည မီးလောင်ပြီးနောက် ခြောက်ပတ် ကြာတော့မှ သူမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ ဆိုသည်ကို စတင် သိရှိခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ သိလိုက်ရတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ထိတ်လန့်သွားမိခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်း တွင် ဝမ်းလည်း အကြီးအကျယ် သာမိသည်။ သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ကလေး ရှိနေပြီ ဆိုသော အသိကြောင့် ဘဝသည် ပျော်စရာ ကောင်းလာခဲ့ရသည်။ သေချင်စိတ် တွေ ပြယ်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။ အထီးကျန် ဘဝသည် ပြန်လည် လန်းဆန်း လာခဲ့ရသည်။ သားကလေးက ချောလည်း ချောသည်။ ပါးကလေးတွေက ဖောင်းပြီး နှင်းဆီရောင် လွှမ်းနေသည်။ မျက်လုံးပြာကလေးတွေကတော့ အမေ့ မျက်လုံး။ သို့သော် အားလုံး ခြုံကြည့်လျှင်ကား သူ့ဖေဖေမှ သူ့ဖေဖေ။

သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် အတွက် တိုက်ခန်းကလေး တစ်ခု ငှား သည်။ ကလေးထိန်းခန်းတွင် ဂျက်ဖရီ၏ ဓာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့ ဖေဖေ ရုပ်က ဘယ်လို ပုံမျိုး ဆိုတာကို တစ်နေ့သော အခါ သားကလေး သိ နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ့ ဓာတ်ပုံတွေ အပြင် အစ်မ ဖြစ်သူ အေမီ၏ ဓာတ်ပုံ ကိုလည်း ငွေရောင် မှန်ပေါင်ကလေးဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အန်ဒရူးကလေးက အလွန် အကျင့် ကောင်းသည်။ ဝဝကစ်ကစ်နှင့် ကျန်းလည်း ကျန်းမာသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် မီးဖိုခန်း စားပွဲပေါ်က ခြင်းတောင်းကလေးထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေတာ တွေ့ရတော့ ဒက်ဖနီက လက်ခုပ်တီးကာ သားငယ် ကို မြှူသည်။ ကလေးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ မိခင်ကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးကြည့် နေသည်။ ဒက်ဖနီ ရုတ်တရက် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်ဆီ သွား တော့ 'ကျွန်မ သားကလေး တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလား ဒေါက်တာ' ဟု အမှတ်မထင် မေးကြည့်မိသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆရာဝန်က ကလေးကို စစ်ဆေး စမ်းသပ်ကြည့်သော အခါ ကလေးသည် မွေးကတည်းက နားပင်းလာသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

ဤသို့ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို တိတိကျကျ ပြောရန်တော့ မလွယ်။ ကလေး ကိုယ်ဝန် ရှိပြီးနောက် မိခင် အနေဖြင့် ထိတ်လန့်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒက်ဖနီ မီးလောင်ခံရ၍ ဆေးရုံ တက်တော့ ထိုးဆေး စားဆေး လိမ်းဆေးတွေ များလွန်းလို့များ ယခုလို ဖြစ်သွားရတာလား။

ဒက်ဖနီသည် ဆေးရုံတွင် တစ်လကျော်ကျော် နေခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က သူမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိ။ သို့သော် ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ဖြစ် ကလေးကတော့ တစ်သက်လုံး နားကြားတော့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

သူ့သားကလေး ယခုလို လူစဉ်မမီ ဖြစ်နေကြောင်း သိရတော့ ဒက်ဖနီမှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ သားငယ်ကို ပို၍ပင် ချစ်လာမိသည်။ နေ့ပိုင်းကလေး အိပ်နေချိန်မှ တစ်ပါး တစ်ချိန်လုံး ကလေး အနားမှ တစ်ဖဝါး မခွာ။ မနက်ကျတော့လည်း ကလေး မနိုးခင် သူ အရင် နိုးအောင် ငါးနာရီခွဲလျှင် နှိုးစက် ချထားသည်။ သူက သားကလေး အတွက် လိုလေသေး မရှိအောင် ပြုစု ယုယသည်။ သူ့မှာ စားလည်း သားကလေးစိတ်၊ အိပ်လည်း သားကလေးစိတ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ သားကလေးကို ကြည့်ပြီး သနားစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျရှာသည်။ သူ့ခမျာ ဘယ်တော့မှ နားကြားတော့မည် မဟုတ်။ ကားဟွန်းသံနှင့် ခွေးမာန်ဖီသံများကိုလည်း မကြားနိုင်တော့။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဖနီ့ ဘဝတွင် အဖော် ဆို၍ သည်သားကလေး တစ်ယောက်ရလာသောကြောင့် တော်ပါသေးသည်။ နို့မဟုတ်လျှင် သူ့ဘဝသည် တစ်သက်လုံး ပျော်စရာ ကင်းမဲ့သော အထီးကျန် ဘဝ ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသည်။

ဒက်ဖနီသည် နေ့ရှိသရွေ့ သားကလေး တာဝန်များနှင့်သာ လက်မလည်အောင် အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အပြင် လောကနှင့် အဆက် ပြတ်လာသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေဆီလည်း သွားမလည်နိုင်တော့။ ရုပ်ရှင်လည်း သွားမကြည့်နိုင်တော့။

ခက်သည်က သားကလေးကို တခြားသူများနှင့်လည်း လွှဲမထားချင်။ သူတို့က ကလေးကို သူ နားလည်သလို နားလည်ကြမည် မထင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကလေး တာဝန် မှန်သမျှ သူ့ပခုံးပေါ်တွင်သာ ပုံကျနေတော့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

တစ်နေကုန် ကလေးကိုသာ အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် ထိန်းသိမ်း ပြုစုနေရသောကြောင့် ညကျတော့ စိတ်ပန်း ကိုယ်နွမ်းဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေတတ်သည်။

မွေးကတည်းက နားမကြားသော ကလေးတွေ အကြောင်း ရေးသားထားသော စာအုပ် ဟူသမျှ တစ်အုပ် မကျန် သူ အကုန် ဖတ်သည်။ နယူးယောက်မြို့တွင် ရှိသမျှ ကလေး ပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးများထံ သွားပြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြ။

'ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ပြုစုသွားနိုင်မှာလား၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား သေသွားတဲ့ အခါ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် သူ့ကို ဒီလို အပိုင်စီးထားခွင့် မရှိဘူး၊ ဒီလို လုပ်နေရင် သူ့အနေနှင့် အစစအရာရာ ခင်ဗျားကိုပဲ အားကိုးနေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကိုပဲ မှီခိုနေရလိမ့်မယ်၊ အမှန်က သူ့သဘာဝအတိုင်း သူ့ဟာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်အောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ အဲဒီလို နေနိုင်အောင် ကလေး ပြုစုရေး ကျောင်းက ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ သူ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အခါ လူကောင်း တစ်ယောက်လို နေထိုင် ဆက်ဆံတတ်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်'

'ကလေး ကျောင်းပို့တော့ကော သူ ဘယ်တော့မှ လူကောင်းလို ဖြစ်လာမှာလဲ၊ အသက် အစိတ် ရောက်မှလား၊ အသက် သုံးဆယ် ရှိမှလား၊ ကလေးကျောင်း ရောက်နေတဲ့ လူတွေ ကျွန်မ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ စကားပြန်နှင့် စကားပြောနေကြတာပဲ၊ သူတို့က နားကြားတဲ့ လူတွေကို မယုံကြည်တော့တဲ့ စိတ်တွေတောင် ဝင်နေကြတယ်၊ တချို့များ အသက် လေးဆယ်ပြည့်တောင် ကျောင်းက မထွက်နိုင်ကြသေးဘူး၊ ကျွန်မ သားလေးကို အဲဒီလို နေရာမျိုး ပို့တော့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပို့နိုင်ဘူး'

အင်ဒရူးကလေးသည် သူ့မိခင်နှင့် ဆရာဝန်တို့ အချေအတင် ပြောနေကြသည်ကို တစ်လုံးမှ နားမလည်။ မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့်သာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ဒက်ဖနီသည် သူ့စစ်ပွဲကို သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဆက်လက် ဆင်နွှဲသည်။ သို့သော် အန်ဒရူးကလေး၏ အခြေအနေက ပို၍ ကောင်းမလာ။ ပို၍သာ ဆိုးလာခဲ့သည်။

ကလေးက အသက် သုံးနှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် စကားလည်း မပြောတတ်သေး။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တစ်နေ့တွင် ဒက်ဖနီက သားကလေးကို ကစားကွင်း ခေါ်သွားပြီး တခြား ကလေးတွေနှင့် ကစားခိုင်းသည်။ သို့သော် အလုပ် မဖြစ်။ အခြား ကလေးတွေ က အန်ဒရူးကလေးအား အဖက်မလုပ်ကြ။ သူတို့နှင့် မတူသော-သူစိမ်း တစ် ယောက်လို ဆက်ဆံကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အန်ဒရူးကလေးက တခြား ကလေးတွေ ကစား နေကြသည်ကို ခုံတန်းများပေါ်မှ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလို့။ ကစားနေသော ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့မိခင် ကို ကြည့်လိုက်နှင့် သနားစရာကလေး။ သူ့ပုံကို မြင်ရသည်မှာ 'သား ဘာဖြစ် နေလို့လဲ မေမေ၊ သား ဘာအမှား လုပ်မိလို့လဲ ဟင်၊ သူတို့က သားကို ဘာ ဖြစ်လို့ အဖက်မလုပ်ကြတာလဲ မေမေရယ်' ဟူ၍ ပြောချင်နေသည့် ပုံမျိုး။

ဒက်ဖနီ၏ ရင်ထဲတွင် ဆို့နင့်လာပြီး သားကလေးဆီ ပြေးသွားကာ ပွေ့ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သားအမိ နှစ်ယောက် ဖက်ပြီး ငိုကြသည်။ သည်တော့မှ 'ငါ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့' ဟူ၍ ဒက်ဖနီက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဒက်ဖနီသည် သားငယ် အတွက် သင့်တော်သည့် ကလေး ပြုစု ထိန်းသိမ်းရေး ကျောင်းကို လိုက်ရှာရတော့သည်။ သူ မလုပ် ချင်ဆုံးသော အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်မို့ သူ့ရင်ထဲတွင် ခဲ ဆွဲထားသလို လေးလံနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြတ်တောက်ပေးလိုက် ရတော့မည်ကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရပြန် တော့သည်။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ မလုပ်လျှင် မဖြစ် လုပ်ကို လုပ်ရမည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို မလုပ်လျှင် သားကလေး၏ တစ်ဘဝလုံးကို ဖျက်ဆီး ပစ်သလို ဖြစ်လိမ့်မည်။ သားကလေးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့အနေဖြင့် အကောင်းဆုံး လက်ဆောင် ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ တွေးမိသော အခါတွင်မှ သူ၏ ပူလောင်နေသော ရင်သည် အေးသွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကံအားလျော်စွာပင် ကလေးနှင့် သင့်တော်မည့် ကျောင်း တစ်ကျောင်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုကျောင်းသည် နယူး ဟမ်းပရှိုင်းယား ပြည်နယ်မှ မြို့ကလေး တစ် မြို့တွင် ရှိသည်။ ကျောင်းပတ်ပတ်လည်တွင် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည်။ လှပသော ရေကန်ကလေး တစ်ကန်လည်း ရှိသည်။ ကျောင်း ဝင်းထဲတွင် ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းလည်း ဖြတ်စီးနေသည်။ ချောင်းထဲတွင်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ကလေးတွေ ငါးမျှားနေကြသည်။ ကျောင်းသားများမှာ အသက် နှစ်ဆယ် အရွယ် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို ဒက်ဖနီက အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းတွင် တခြား ကျောင်းများမှာလို ကလေးများအား လူနှာ တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံကြ။ သာမန် ကျောင်းသားများလိုပင် ဆက်ဆံကြသည်။ သူတို့အား ကလေးတို့၊ ကျောင်းသားတို့၊ တပည့်တို့ ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ကလေးတွေ အရွယ် ရောက်လာသော အခါ အများစုကို မိဘ သို့မဟုတ် အုပ်ထိန်းသူများထံသို့ ပြန်ပို့ကြသည်။ ကောလိပ် ဆက်တက်လိုက တက်နိုင်ရန် သို့မဟုတ် အလုပ် ဝင်လုပ်လိုက လုပ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဒက်ဖနီသည် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးကြီး မစ္စက် ကာတစ်နှင့် အတူ ကျောင်းဝင်းထဲ လျှောက်လာစဉ် ဆုံးရှုံးမှု ဝေဒနာကို ထပ်မံ ခံစားရပြန်သည်။ သူ့သားကလေးသည် မိခင်နှင့် ခွဲကာ ဤကျောင်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေနေရတော့မည်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ ဆိုသည်မှာ ၁၅ နှစ်လည်း ကြာချင် ကြာမည်။ အနည်းဆုံး ရှစ်နှစ် သို့မဟုတ် ဆယ်နှစ်လည်း ကြာချင် ကြာမည်။

ဤအတွေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာသည်။

သူ့သားကလေးသည် သူ၏ နောက်ဆုံး ကလေး ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အချစ် ဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ဘဝလုံးတွင် သူနှင့် သွေးသား တော်စပ်သော နောက်ဆုံး လူသားကလေး ဖြစ်သည်။ ဤလောကတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။

ယခု သူ့သားကလေးကို ဤကျောင်းတွင် အကြာကြီး ပို့ထားရတော့မည်။

တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် သူ့ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျလာသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စက် ကာတစ်က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူက မစ္စက် ကာတစ်ကို ဖက်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်ငိုနေတော့သည်။

'ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကလေး အတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်လိုက်တာပဲ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ ဒီလို လုပ်ရတာဟာ မိခင် အတွက် ဘယ်လောက် ခံစားရလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်' ဆရာမကြီး၏ ညင်သာ အေးဆေးသော စကားကြောင့် ဒက်ဖနီ မျက်ရည် တိတ်သွားသည်။ 'ဒါနှင့် မစ္စက် ဖီးလဒ်က လောလောဆယ် အလုပ် လုပ်နေပါသလား'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မစ္စက် ကာတစ် မေးခွန်းကြောင့် ဒက်ဖနီ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် ကလေး ကျောင်းလခမှ မှန်မှန် ပေးနိုင်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်၍ သည်လို မေးတာလား။

တကယ်တော့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် ရှိပါသည်။ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးကို ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် ချွေချွေတာတာ သုံးစွဲခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အဝတ်အစားပင် များများစားစား ဝယ်မဝတ်ခဲ့။ သူ့မှာ ဂျက်ဖ်၏ အသက် အာမခံ ငွေတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုငွေများဖြင့် သားကလေး အတွက် အကုန်အကျခံမည်။ ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မ အလုပ် မလုပ်ပါဘူး ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မမှာ ကျွန်မယောကျ်ားထားပစ်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အလုံအလောက် ရှိပါတယ်'

'အို ကျွန်မက အဲဒီ ကိစ္စ အတွက် မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စက်ဖီးလ်ဒ်' မစ္စက် ကာတစ်က တကယ့် မေတ္တာ စေတနာဖြင့် ပြုံးပြီး ပြောသည်။ 'ကျွန်မ မေးတာက ကလေးကို ကျောင်းအပ်ပြီးရင် မိခင်ပါ ကလေးနှင့် အတူတစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် နေစေချင်တာကြောင့် အချိန် ပေးနိုင်ပါ့မလားလို့ သိချင်တဲ့ အတွက်ပါ၊ တချို့ မိဘတွေ ဆိုရင် အဲဒီလိုပဲ နေနေကြပါတယ်၊ ကျောင်းမှာ ကလေး နေသားကျတော့မှ မိဘတွေ ပြန်သွားကြပါတယ်၊ အခုလည်း မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ရဲ့ သားကလေးက သိပ်ငယ်သေးတော့ မိခင်နှင့် ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ် နေနိုင်မယ် ဆိုရင် မြို့ထဲမှာ တည်းခိုခန်းလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ တော်တော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါတယ်၊ ဩစတြီးယန်း လင်မယား နှစ်ယောက် ဖွင့်ထားတာပါ'

'ကျွန်မ သားလေးကို နေ့တိုင်း လာကြည့်လို့ ရမှာလား ဆရာမကြီး' ဒက်ဖနီက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ပထမတော့ နေ့တိုင်း လာကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မသိမသာ အဆက် ဖြတ်သွားရင် ပိုကောင်းပါတယ်၊ ကျောင်းပို့ပြီးမှ ကလေးက မိခင်ကို ပိုပြီး တွယ်ကပ်နေရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ရက်ကြာလာတာနှင့်အမျှ ကလေးဟာ တခြား အဖော်တွေနှင့် အလုပ် များလာမှာပါ၊ မိခင်နှင့် ခဏ ခဏ တွေ့ဖို့လည်း အချိန် သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် သားလေးက ကျွန်မကို မေ့သွားမှာလား ဟင်' ဒက်ဖနီက အားငယ်သံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားကြသည်။

မစ္စက် ကာတစ်က ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့်ရင်း 'မစ္စက် ဖီးလ်ဒ် အနေနှင့် သားကလေးကို တစ်သက်လုံး စွန့်လွှတ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုလို ကျောင်းပို့တာဟာ ကလေး အတွက် လိုအပ်တာကို အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးတာပါ၊ ကလေး ကြီးလာတဲ့ အခါ လူစဉ်မီမီ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေး တာပါ'

နောက်တစ်လ အကြာတွင် ဒက်ဖနီနှင့် အန်ဒရူးတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်သည် နယူး အင်္ဂလန်နယ် တစ်ခွင်သို့ ကားဖြင့် လျှောက်လည်ကြသည်။

ဒက်ဖနီက ကားကို ဖြည်းဖြည်းကလေး မောင်းသည်။

ဤအချိန်သည် သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် အဖို့ ဘဝဟောင်း၏ နောက် ဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။ မကြာခင် သားအမိ နှစ်ယောက် ခွဲခွာကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဖနီက သားငယ်အား ကျောင်းသို့ ချက်ချင်း မပို့သေးဘဲ တတ် နိုင်သမျှ အချိန် ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက သားငယ်ကို မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေသည်။

တောဒေသ တစ်ခွင် အနှံ့ လျှောက်လည်ကြတော့ သဘာဝ အလှကြောင့် ပို၍ပင် စိတ်ထဲတွင် ခံစားရသည်။ သစ်ရွက်တွေက အရောင် ပြောင်းနေကြပြီ။ ကုန်းမြင့်များပေါ်တွင် အနီရောင်၊ အဝါရောင် သစ်ရွက်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ သည်။ ယာတော အိမ်ကလေးတွေကို အနှံ့အပြား မြင်နေရသည်။

သည်ရှုခင်းတွေ၊ ယာခင်းတွေ၊ စားကျက်ထဲမှ မြင်းတွေနှင့် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလေးတွေကို မြင်ရတော့ သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် နေထိုင်သော တိုက်ခန်းလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝ အလှကို မြင်ယောင်လာသည်။

အန်ဒရူးကလေးက သူ နှစ်သက်သော ရှုခင်းများနှင့် မြင်ကွင်းများကို လက်ညှိုး တထိုးထိုးဖြင့် ကရား ရေလွှတ် တစ်မေးတည်း မေးနေသည်။

သူ့ အသံက စီစီကလေးသာ ထွက်သည်။

သို့သော် လုံးဝ နားမကြားသော ကလေး တစ်ယောက် နားလည်အောင် မိခင် အနေဖြင့် ဘယ်စကားကို ဘယ်လို ပြောပြရပါမည်နည်း။

ဤလောကကြီးတွင် နေရာဒေသ အနှံ့အပြား၌ လူတွေ အများကြီး ရှိ သေးသည်။ လေယာဉ်ပျံတွေ ရှိသည်။ လန်ဒန်လို၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုလို မြို့ကြီး

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တွေ အများကြီး ရှိသေးသည်ဟု ကလေး နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောပြရပါမည်နည်း။

ဒက်ဖနီသည် နယူး အင်္ဂလန် နယ်မှ ကြက်သွေးရောင် တောင်တန်း တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ကားကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းရင်း သားကလေး၏ အဖြစ်ကို တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ အန်ဒရူးကလေးဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လောကနှင့် လုံးဝ အဆက် ပြတ်နေတဲ့ သက်ရှိ လူသား ကလေး တစ်ယောက်ပါလား။

သားကလေး နားလည်အောင် မိမိ အနေနှင့် ဘာမှ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား သင်မပေးနိုင်သေးပါကလား။

အန်ဒရူးကလေး အနှစ်သက်ဆုံး ပစ္စည်းများနှင့် ကစားစရာတွေကို ကား ပေါ်တွင် အပြည့် တင်လာခဲ့သည်။ ဝက်ဝံရုပ်၊ ဆင်ရုပ်နှင့် ရုပ်ပုံ စာအုပ်တွေ အစုံ ပါသည်။ ရုပ်ပုံ စာအုပ်တွေကို ကလေးက လှန်ကြည့်ရုံသာ လှန်ကြည့် နိုင်သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဖတ်မပြကြ။

ကားမောင်းလာရင်း ဒက်ဖနီက သည်အကြောင်း တွေးမိသည်။ တကယ် တော့ သားလေး အတွက် ငါ လုပ်နေတာတွေဟာ ဘာမှ မည်မည်ရရ မရှိသေး ပါကလားဟု နောင်တ ရမိ၏။ တကယ်လို့ သူ့ဖေဖေသာ အသက် ထင်ရှား ရှိခဲ့ရင် သားကလေး အတွက် ငါ့ထက် အများကြီး လုပ်ပေးနိုင်မှာပဲ၊ ဂျက်ဖ် က သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်တာဟု တွေးမိပြီး ငိုချင်လာသည်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဂျက်ဖ်က သားကလေး အတွက် တခြား ကိစ္စတွေကို အများကြီး ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပေမဲ့ ကလေးကို ချစ်တဲ့ နေရာမှာ တော့ မိခင်ကို ဘယ်တော့မှ မီနိုင်မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

ဒက်ဖနီက သူ့သားကလေးကို ငုံထားမတတ် ချစ်သည်။ သူ့သားကလေး သည် သူ့ဘဝ သူ့အသက်။ တကယ်လို့ သူ့နားရွက် နှစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပေးလျှင် သူ့သားကလေး နားကြားလာမည် ဆိုပါက တကယ်ပင် ဖြတ်ပေးမည်သာ ဖြစ် သည်။ သူ့အချစ်က သည်အထိပင် ထုထည် ကြီးမားလှသည်။

သူတို့ သားအမိသည် ကျောင်းသို့ မရောက်ခင် တစ်နာရီခန့်တွင် လမ်း ဘေး ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အဆာပြေ မုန့်ဝယ်စားကြသည်။ ဒက်ဖနီက သားငယ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ အန်ဒရူးကလေးသည် မိခင် နှင့် အတူ ခရီး ထွက်ရသည်ကို အလွန် ပျော်နေသည်။ အလွန် တက်ကြွနေ သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်မြင်သမျှကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သဘော ကျနေသည်။

ဒက်ဖနီသည် သားကလေးကို ကြည့်နေရင်းမှ ကျောင်းအကြောင်း ပြော ပြချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ကျတော့ ဘယ်လိုမှ ပြော ပြ၍ မဖြစ်နိုင်။ ထိုကျောင်းသည် ဘယ်လို ကျောင်းမျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို ကျောင်းတွင် သားလေးကို ဘာကြောင့် ထားရကြောင်း၊ သားလေးကို မေမေ ဘယ်လောက် အထိ ချစ်ကြောင်း၊ သားလေးနှင့် ခွဲခွာနေရလျှင် မေမေ ဘယ် လောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့သားလေး နားလည် အောင် သူ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရှင်းပြနိုင်ပါမည်နည်း။

တကယ် ဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် သားကလေး အတွက် ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အကူအညီများကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်သော်လည်း သူ၏ စိတ်ကူးများနှင့် ရင်တွင်း ခံစားချက်များကိုမူ သူကဲ့သို့ပင် သားကလေး ခံစားနိုင်အောင် ဘယ်လို နည်း နှင့်မျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါချေ။

မည်သို့ပင် ဆိုစေ မေမေက သူ့ကို အလွန် ချစ်သည် ဆိုတာကိုတော့ အန်ဒရူးလေးက သိပါလိမ့်မည်ဟု ဒက်ဖနီက ကောင်းစွာ ယုံကြည်သည်။

သို့သော် သူ့အား မိခင်နှင့် ခွဲပြီး ကျောင်းမှာ ထားပစ်ခဲ့သော အခါ အန် ဒရူးကလေးက မည်သို့ ထင်လိမ့်မည်နည်း။

သည်အကြောင်းကို ကလေး သဘော ပေါက်အောင် ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြ နိုင်ပါမည်နည်း။

ဒက်ဖနီသည် တွေးရင်း တွေးရင်းဖြင့် ပို၍သာ စိတ်ညစ်လာမိသည်။ သူ့ရင်မှာ ပူလောင်လာသည်။ သားကလေးနှင့် မကြာခင် ခွဲရတော့မည် ဟူသော အသိ ဝင်လာတိုင်း သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုက်၍ လှိုက်၍ တက်လာမိသည်။

ယခု ဆိုလျှင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စက် ကာတစ်သည် မြို့ထဲတွင် ဒက်ဖနီ အတွက် တိုက်ခန်းကလေး တစ်ခု အဆင်သင့် ငှားထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒက်ဖနီသည် ထိုအိမ်မှ နေပြီး သူ့သားကလေးထံသို့ နေ့တိုင်း သွားလည်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သားငယ်ထံသို့ နေ့တိုင်း သွားလည်နိုင်သော်လည်း သူတို့ သားအမိ ဘဝ သည် အတိတ် ကာလနှင့်တော့ လုံးဝ တူတော့မည် မဟုတ်။ ဟိုတုန်းက ဆို လျှင် သားအမိ နှစ်ယောက် အတူ အိပ်ရာ ဝင်ကြသည်။ အိပ်ရာမှ အတူ ထ ကြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ယခုမူ ထိုဘဝမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သူ့အသက်တမျှ ချစ်ခင်သော သားကလေးနှင့် ခွဲခွာနေရခြင်းသည် ဒက်ဖနီ အတွက် အကြီးမားဆုံး ဒုက္ခ ဆင်းရဲကြီး တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် သူ မခွဲချင်သော်လည်း သားကလေး ကောင်းကျိုး အတွက် အခြေအနေ အရ ခွဲကို ခွဲရတော့မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူ့ရင်ထဲတွင် တုံးတုံးချ လက်ခံထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ သားအမိသည် နေမဝင်မီ ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ အန်ဒရူးကလေးသည် သူတို့ ဘယ်နေရာ ရောက်လာမှန်း စဉ်းစား၍ မရသလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တသြ ကြည့်နေမိသည်။

သူက ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် မိခင် မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဒက်ဖနီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ အန်ဒရူးကလေးက တခြား ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ယခု သူ မြင်နေရသော ကလေးများမှာ နယူးယောက်မြို့ ဗဟိုပန်းခြံထဲ၌ သူ အမြဲတမ်း တွေ့နေခဲ့ရသော ကလေးများနှင့် မတူ ဆိုသည်ကိုတော့ သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဤကလေးများသည် သူနှင့် ဘဝတူ ကလေးများပင် ဖြစ်ကြသည် ဟူသော အချက်ကိုလည်း ဗီဇ အသိဉာဏ်ဖြင့် ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်မိသည်။

ကလေးတွေ ကစားနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် စကား ပြောနေကြသည်။ သူ့အနားသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ အန်ဒရူးကလေးက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ တအံ့တသြ ကြည့်နေမိသည်။

သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကလေးများကို မြင်ရ၍ သူ့ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသော ခံစားချက် တစ်ရပ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ထူးခြားစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုအခိုက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူ့အနား ကပ်လာပြီး သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးကလေးကို ညင်သာစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

ဒက်ဖနီမှာ မြင်ကွင်းကြောင့် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် စီးကျလာသည်။ သူ့သားကလေး မမြင်အောင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ အန်ဒရူးကလေးသည် သူ့ကို လာနမ်းသော ကလေးမလေးအား အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဤတွင် မစွက် ကာတစ်က တပ်ကူ ဝင်လာသည်။ သူက ကလေး၏ လက်ကို တယုတယ ကိုင်ကာ အခြား ကလေးတွေ ကစားနေကြသည်ကို လျှောက်လှည့်ပြသည်။

ဒက်ဖနီသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေရင်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိသည်။

သူသည် သားကလေး အတွက် အကောင်းဆုံး အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ပြီ။ သားကလေးသည် သူ့ဘဝနှင့် ဟပ်စပ်သော ကမ္ဘာသစ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ။

သူက အပျော်လုံး ဆို့ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ အခြေအနေသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။

အန်ဒရူးကလေးသည် တခြား ကလေးတွေနှင့် တစ်သားတည်း တစ်ဘဝတည်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူက တခြား ကလေးတွေ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြောနေကြပုံကို ကြည့်ကာ ပြုံးလည်း ပြုံးသည်။ ရယ်လည်း ရယ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ပါးစပ်မှ ခပ်စီစီ အသံကလေး ပြုကာ စောစောက မိန်းကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မိန်းကလေးအား နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ဒက်ဖနီက သားကလေး အနားသို့ လျှောက်သွားကာ သူ ပြန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

သို့သော် ကလေးက လုံးဝ မငို။ မျက်နှာပင် တစ်စက်ကလေးမျှ မပျက်။ သူကား တခြား ကလေးတွေနှင့် အဖွဲ့ကျသွားပြီ။ ဘဝတူတွေနှင့် တွေ့ရ၍ သူ အလွန် ပျော်နေပြီ။

ဒက်ဖနီသည် သားကလေးကို ဖက်ကာ အားတင်းပြီး ပြုံးရှာသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်တွေ သွန်ကျမလာမီတွင် သားကလေး အနားမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့သားကလေးကတော့ မိခင် မျက်နှာပေါ်မှ ကြေကွဲရိပ်ကို လုံးဝ မမြင်လိုက်ရတော့။

ဒက်ဖနီသည် ကျောင်းဝင်းထဲမှ ကားမောင်း၍ ထွက်လာရင်း သူ ဘယ်တော့မှ ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့သဖြင့် ဆုတောင်းရန် အလွန် ကြောက်နေမိသော ဘုရားသခင်ထံတွင် တိုးတိုးကလေး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

'ကျွန်မ သားလေးကို မေတ္တာတော် အနန္တနှင့် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ဘုရား'

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ့နှလုံးသားထဲမှ ဆုတောင်းသံကို ဘုရားသခင် ကြားကောင်း ကြားတော်မူလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိလေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၆

အန်ဒရူးကလေးသည် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် အတွင်း ဘဝသစ်နှင့် လုံးဝဥဿုံ နေသားတကျ ဖြစ်သွားသည်။

ဒက်ဖနီမှာလည်း နယူး အင်္ဂလန် နယ်က မြို့ကလေးတွင် တစ်သက်လုံး နေသွားရတော့မည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်မိသည်။ မစ္စက် ကာတစ်၏ အကူအညီနှင့် ငှားရမ်း နေထိုင်သော အိမ်ခန်းကလေးမှာ လုံလုံခြုံခြုံနှင့် သာတောင့်သာယာ ရှိသည်။ အိမ်ခန်းကလေးက ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းများ အစုံ ပါဝင်သည်။ မီးလင်းဖိုကလေးမှာလည်း ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီနှင့် အနေတော်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒက်ဖနီသည် များသောအားဖြင့် ဤအိမ်ခန်းကလေးထဲတွင် နေထိုင်ရင်း စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်းဖြင့်သာ အချိန် ကုန်သည်။ သူသည် အန်ဒရူးကလေး ကိုယ်ဝန် ရှိမှန်း သိကတည်းကပင် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း တစ်ခု ထားရှိခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ အခြေအနေ၊ သူ့အတွေးအမြင်နှင့် သူ့ခံစားချက်များကို ဆောင်းပါးတို ကလေးများ ပုံစံဖြင့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းထဲတွင် ရေးမှတ်ထားသည်။

သားကလေး ကြီးလာသော အခါ ယင်းမှတ်တမ်းများကို သားအမိ နှစ် ယောက် ဖတ်ပြီး မျှဝေ ခံစားကြရန် ရည်ရွယ်သည်။

ယခု နယူး ဟမ်းပရှိုင်းယားသို့ ရောက်လာတော့ နယူး အင်္ဂလန်နယ် တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ညတာ ရှည်ပြီး အထီးကျန်နိုင်လှသည်။ ထို့ ကြောင့် ညစဉ် ညတိုင်း နေ့စဉ် မှတ်တမ်း ရေးခြင်းဖြင့် အထီးကျန် ဘဝကို ဖြေသိမ့်ရသည်။

နေ့အခါများတွင်တော့ နေရောင် တောက်ပကာ သာသာယာယာ ရှိလှ သည်။ သူသည် ရှည်လျားသော သစ်တောလမ်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ စမ်းချောင်းကလေးများ ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆီးနှင်း ဖုံးနေသော တောင်တန်းများကို ကြည့်ကာ သားကလေးကို သတိရနေတတ်သည်။

ယခု သူ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ နယူးယောက် မြို့ကြီးနှင့် လုံးဝကွာခြားလှသည်။ မြို့ပြင်သို့ ထွက်လိုက်လျှင် မြင်းဇောင်းများ၊ စားကျက်ထဲမှ နွားများ၊ တောင်ကုန်းများနှင့် မြက်ခင်းပြင်များကိုသာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရသည်။ ဤနေရာတွင် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းသည်။ ဆိတ်ငြိမ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း မလျှောက်ဘဲ သားကလေးနှင့် အတူ အေးအေးလူလူ လျှောက်သွားနေရလျှင် ဘယ့်ကလောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိမ့်မည်နည်း။ တကယ်တော့ သားကလေးသည်သာလျှင် ဤဘဝတွင် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော အဖော် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် သားကလေးထံသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားလည်သည်။ ယင်းသို့ သွားလည်တိုင်းလည်း အမြဲတမ်း စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

သားကလေးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရသည့်တိုင်အောင် တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ သီးခြား နေရသောကြောင့် သူ့အဖို့ အထီးကျန် ဘဝတွင် ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ အထီးကျန် ဝေဒနာကို ခံစားရတိုင်းလည်း ကွယ်လွန်သူ ချစ်လင် ဂျက်ဖရီနှင့် သမီးငယ် အေမီတို့ကို အမြဲလိုလို သတိရမိသည်။ အေမီကလေးသာ အသက် ထင်ရှား ရှိခဲ့လျှင် ရှစ်နှစ် သမီး အရွယ် ရှိပေရော့မည်။ သမီးကလေး အရွယ် မိန်းကလေးတွေကို မြင်ရတိုင်း သူ့မှာ ဆွေးတသသဖြင့် အပူလုံး ကြွလာပြီး မျက်ရည် စမ်းစမ်းဖြင့် လှည့်ပြေးသွားလေ့ ရှိသည်။

သမီးငယ် အေမီအား ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့။ သားကလေး အန်ဒရူး ရှိနေသေး၍ တော်ပါသေးသည်။ ယခုအခါ သူ့မှာ သားကလေး တစ်ယောက် အသက် ထင်ရှား ရှိနေသေးသည်။ သားကလေးသည် သူ့ကျောင်းတွင် အလွန် ပျော်နေပြီ။ ပျင်းစရာ အချိန် မရလောက်အောင် အလုပ်တွေ များနေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သားကလေး အတွက် အကောင်းဆုံး အလုပ်ကို လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လို တွေးမိပြန်တော့လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ပြယ်ပျောက်ကာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာမိပြန်သည်။

သူသည် စိတ်ကူးရတိုင်း ကျောင်းသို့ သွားသည်။ သူ့သားကလေး တခြားကလေးတွေနှင့် ကစားနေသည်ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဆရာမကြီး မစ္စက် ကာတစ်နှင့် အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထိုင်ကြည့်ရင်း ကလေးတွေ အချင်းချင်း ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် စကား ပြောနည်းကို လေ့လာနေတတ်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'မစ္စက် ဖီးလ်ဒ် အတွက်တော့ တော်တော်ကလေး ခက်ခဲနေလိမ့်မယ်၊ ကလေးတွေ အတွက်တော့ ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိပါဘူး၊ သူတို့ အဖို့တော့ ဘာမဆို သူ့အလိုအလျောက် သဘာဝ အတိုင်း အဆင်ပြေသွားတာပါပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီကျောင်း ရောက်လာတာ သူတို့ အနေနှင့် လွတ်လပ်တဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကို ရောက်လာတာပဲ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်'

'ဒါပေမဲ့ သူတို့ အတွက် တစ်သက်လုံး ဒီအခြေအနေမျိုး ရှိနေနိုင်ပါမလား ဆရာမကြီး'

'ရှိနေနိုင်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ရှိသွားမှာပါ၊ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းနှင့် ပြုပြင်သွားရင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ တခြား လူတွေလိုပဲ ယုံကြည်မှု ရှိလာမှာပါ၊ တစ်နေ့ကျတော့ ကလေးက မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ကို ကျေးဇူးတင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါနှင့် မစ္စက် ဖီးလ်ဒ် နယူးယောက်ကို ပြန်သွားတဲ့ အခါ ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ၊ အလုပ် ပြန်ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးသလား'

'အဲဒါတော့ ကျွန်မ အတိအကျ မပြောတတ်သေးဘူး ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မ အလုပ် မလုပ်တာ တော်တော် ကြာသွားပါပြီ၊ ကျွန်မ အလုပ် ပြန်ဝင်ချင်ရင် သူတို့က ပြန်ပြီး လက်ခံပါ့မလား ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးပါဘူး'

'ဒါနှင့် ကျွန်မ တစ်ခု မေးပါရစေ၊ အခု မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ရဲ့ သားကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရလာတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ခံစားချက်တွေကို မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်လို တခြား အလားတူ မိဘတွေကို မျှဝေပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ မဖြစ်ပေါ်မိဘူးလား'

'ဘယ်လို မျှဝေ ပေးရမှာလဲ'

ဒက်ဖနီက အံ့သြစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ သည်လို အတွေးမျိုးကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူး။

'ဩော် ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ၊ အခုလို နားမကြား ကလေးတွေကို ပြုစု ပျိုးထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်စာတမ်းတွေ လုံလုံလောက်လောက် မရှိသေးပါဘူး၊ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ဟာ တက္ကသိုလ်မှာ သတင်း ပညာနှင့် ဘွဲ့ယူလာတဲ့ လူလည်း ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကောလင်းစ် မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း ဝင်လုပ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီဘာသာရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာလို့ စာအုပ် တစ်အုပ် မရေးတာလဲ၊ စာအုပ် မရေးတောင်မှ အခန်းဆက် ဆောင်းပါးတွေ ရေးရင် မဖြစ်ဘူးလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကြိုးစားကြည့်စေချင်ပါတယ်'

ဒက်ဖနီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး 'ဆရာမကြီး ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် အလွန်ကောင်းပါတယ်'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ကောင်းဆို ကျွန်မကတော့ ဒီကိစ္စကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်မယ် ဆိုရင် မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ဟာ အသင့်တော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်'

ထိုနေ့ ညနေက နေ့စဉ် မှတ်တမ်းကို ရေးသွင်းပြီးသည့်နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း မစ္စက် ကာတစ် ပေးသော အကြံဉာဏ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေမိသည်။ မစ္စက် ကာတစ် အကြံဉာဏ်က တကယ့်ကို တကယ့်ကို ကောင်းမွန်သော အကြံဉာဏ်ပါပဲ။ ဤအချက်ကို ဒက်ဖနီက အငြင်း မရှိ လက်ခံပါသည်။ သို့သော် သူသည် သူ့သားကလေး အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မရေးချင်ပါ။ ယင်းသို့ ရေးလျှင် သူ့သားကလေးအား လဲရာ ဖိထောင်းသလို ဖြစ်သွားမည်ကို သူက စိုးရိမ်သည်။ ဤအကျိုး သက်ရောက်မှုကို ခံနိုင်ရန် သူ့မှာ အင်အား မရှိသေးပါ။ သတ္တိ မရှိသေးပါ။ ခင်ပွန်းသည် ဂျက်ဖရီနှင့် သမီးငယ် အေမီတို့ ဖြစ်ရပ်လိုပင် သားကလေး အန်ဒရူး၏ ဖြစ်ရပ်ကလည်း ပူပူနွေးနွေး ရှိနေပါသေးသည်။ ရင်နှင့်အမျှ ခံစားနေရတုန်း ရှိပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့် သမီးငယ်တို့၏ ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူ ဘာမှ မရေးဖြစ်ခဲ့။

သို့သော် ခံစားချက်ကတော့ ရင်နှင့် အပြည့် ရှိနေသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် မလွဲမသွေ ပွင့်အန် ထွက်လာနိုင်သည်။

သူသည် အထီးကျန် မုဆိုးမ ဘဝကို သားကလေးနှင့် အတူ မျှဝေခံစား ကုန်လွန်စေခဲ့သည်မှာ လေးနှစ်လုံးလုံး ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့တွင် အနီးကပ်ဆုံး အဖော် ဟူ၍ သားကလေးသာ ရှိသည်။ သူ့မှာ တခြား လူတွေ အတွက် အချိန် မပေးနိုင်။ တခြား လူတွေ၏ သနား ကြင်နာခြင်းကို သူ မလိုချင်။ တခြား ယောကျ်ား တစ်ယောက်နှင့် တွဲဖို့ ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေး။ ယင်းသို့ လုပ်ခြင်းသည် ကွယ်လွန်သူ ချစ်လင်ကြီးနှင့် အတူ နေခဲ့ရသော ဘဝကို စော်ကားရာ ရောက်မည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ယောကျ်ားနှင့်မျှ မတွဲဘဲ သားငယ်ကို ပြုစုရင်းဖြင့်သာ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

ယခု အချိန်တွင်မူ သားကလေးမှာ ကလေး ပြုစုရေး ကျောင်းသို့ ရောက်နေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် နယူးယောက်သို့ ပြန်ကာ ကိုယ့်အခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက် နေနိုင်ပြီ။ သို့သော် သူက နယူးယောက်သို့ ပြန်ချင်စိတ် အလျှင်း မရှိတော့။ နယူး ဟမ်းပရှိုင်းယား ပြည်နယ်မှ အိမ်ကလေးတွင်ပင် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားပေတော့မည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

သူသည် မနက်တိုင်း ခရီးရှည် လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဘေးရှိ သြစတြီးယန်း ထမင်းဆိုင်ကလေးတွင် ရပ်နားကာ နံနက်စာ ဝင်စားလေ့ ရှိသည်။ ဆိုင်ရှင် လင်မယားမှာ ပါးစပ် ဖွာသော်လည်း စိတ်ကောင်း ရှိကြသည်။ ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီး နာမည်က ဟီလဒါ အိုဘာမီးယား။

မစ္စက် အိုဘာမီးယားသည် ဒက်ဖနီ ရောက်လာတိုင်း သားကလေး အကြောင်းကို အမြဲတမ်း မေးတတ်သည်။ သူက ဒက်ဖနီ ဤမြို့သို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာကြောင်းကို မစ္စက် ကာတစ်ထံမှ တစ်ဆင့် သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဤမြို့ကလေးတွင် လူတိုင်းပင် တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက် သိနေကြသည်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူနှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်နေသည်၊ ဤမြို့သို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာရသည်၊ ဘယ်တော့ ရောက်လာသည်၊ ဘယ်တော့ ပြန်သွားသည် စသည်တို့ကို တစ်ခု မကျန် သိနေကြသည်။ ဤသည်မှာ တောမြို့ကလေးများ၏ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့လည်း ဤမြို့ကလေးတွင် ဒက်ဖနီလို ရောက်လာကြသူတွေက အများကြီး။ အများစုမှာ ထမင်းဆိုင်များ၊ တည်းခို ရိပ်သာများတွင် တည်းသည်။ တချို့လည်း ဒက်ဖနီကဲ့သို့ပင် သီးသန့် အိမ်ခန်း ငှားကာ နွေရာသီ တစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် သားငယ် သမီးငယ်များပါ ခေါ်လာကြသည်။ အပျော်ခရီး ထွက်သလို မိသားစု တစ်သိုက်တစ်ဝန်း ရောက်လာကြသည်။

သို့သော် ဒက်ဖနီကတော့ သူတို့နှင့် မတူ။ သူ့မှာ အဖော် တစ်ယောက်မျှ ပါမလာ။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ သူက တခြား မိန်းမတွေနှင့် မတူ။ တည်ငြိမ်သည်။ ဣန္ဒြေ ရှိသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည်။ သူ့အသက်က ၂၈ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ သူသည် လောကဓံ တရား၏ အဖိအထောင်းကို ခံနေရသူ တစ်ယောက် ဆိုတာ အကဲခတ်လို့ ရသည်။

'ဒီကလေးမကလေး အခုလို တစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့် နေနေရတယ် ဆိုတာ တော် စဉ်းစားမိသလား ဟင်'

တစ်နေ့တွင် မစ္စက် အိုဘာမီးယားက သူ့ယောကျ်ားကို မေးမိသည်။

'သူ့လင်နှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ရှင်မရဲ့၊ မင်း သိတဲ့ အတိုင်း အိမ်ထောင်စု တစ်ခုမှာ အဲဒီလို မသန်မစွမ်း ကလေး တစ်ယောက် ယောက် မွေးလာရင် အများအားဖြင့် လင်မယား ကွဲတတ်တာ သဘာဝပဲ၊ ဒီ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကလေးမက သူ့သားကလေးကိုပဲ တဖူးဖူး မှုတ်နေလို့ လင်က ပစ်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ သူ့ခမျာ ကြည့်ရတာ သနားစရာကလေးပဲ'

အဘိုးကြီးက ပြုံးသည်။ သူ့မိန်းမက သည်လိုပဲ လူတိုင်းကို သနားတတ်သည်။ သူများ အပူကို သူ့အပူ လုပ်တတ်သည်။

'သူ့ခမျာ သားကလေးကို အောက်မေ့နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မစ္စက် ကာတစ်က ပြောတော့ ကလေးက တော်တော် ငယ်သေးတယ် ဆိုပဲ၊ သူ့မှာ ဒီကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိသတဲ့၊ ဂရက်ချင် ကောလိပ် သွားတော့ မင်းလည်း သူ့လိုပဲ ဆွေးကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား'

'ဒါပေမဲ့ သူ့အဖြစ်က ကျွန်မ အဖြစ်နှင့် မတူပါဘူးတော်၊ ဒါနှင့် တော် သူ့မျက်လုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်မိရဲ့လား ဟင်'

'ကြည့်မိပါတယ်၊ တော်တော် လှတဲ့ မျက်လုံးတွေပဲကွ'

အဘိုးကြီးက ဇနီးသည်၏ ကျောကို ချစ်စနိုး တစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး နောက် ထင်းသယ်ရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ကျေးဇူးတော်နေ့ ရောက်တော့ ဒက်ဖနီသည် ကျောင်းသို့ သွားပြီး သူ့သားကလေး အပါအဝင် ကလေးတွေနှင့် အတူ တပျော်တပါး ညနေစာ သွားစားသည်။

ညစာ စားပြီးသော အခါ အပျင်းပြေ ကစားကြသည်။ အန်ဒရူးကလေး က ခြေဟန်လက်ဟန် ပြကာ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် သူ့ကို ကြည့်တော့ ဒက်ဖနီမှာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးသော အားငယ် ဝမ်းနည်းခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ သားကလေးအား ဤကျောင်းသို့ ပို့မိတာ အမှားကြီး မှားခဲ့ပြီဟုလည်း တွေးမိသည်။ အန်ဒရူးကလေးသည် သူ့သား မဟုတ်တော့။ အန်ဒရူးကလေးကို သူ မပိုင်တော့။ ကျောင်းက ပိုင်သွားပြီ။ သူ ကျောင်းကို စိတ်နာလာသည်။ သားကလေးကိုလည်း ဒေါသ ထွက်သည်။ ထို့ကြောင့် သားကလေးအား ဒေါသ မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

သားအမိ နှစ်ယောက်၏ တင်းမာနေသော အခြေအနေကို ကျောင်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဆရာမကြီး မစ္စက် ကာတစ်က ကြားဝင် ဖျန်ဖြေပေးရသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ သားအမိ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်သာ ဖြစ်သည်ဟု မစ္စက် ကာတစ်က ဒက်ဖနီအား ရှင်းပြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အန်ဒရူးကလေး အတွက် အရာရာတိုင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲနေသည်။ သို့သော် ဒက်ဖနီ အတွက်မူ ပြောင်းလဲမှု နှေးကွေးနေသည်။ နောက်ကျနေသည်။ သို့သော် ဘာမှ ပူစရာ မလို။ ဤသည်မှာ သဘာဝသာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ အချိန်တန်လျှင် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပြေပြစ် ကောင်းမွန်သွားမည်မှာ မလွဲဧကန် ဖြစ်သည်ဟု မစ္စက် ကာတစ်က ရှင်းပြသည်။

ထိုနေ့က ညစာ စားချိန် ရောက်တော့ သားအမိ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး စားသောက်ခန်းသို့ လာကြသည်။ အခြား ကလေးများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။ ညစာ မစားမီတွင် အန်ဒရူးကလေးသည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သည်။ ဒက်ဖနီမှာ သားကလေး အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ကာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင် လည်မိသည်။

သားကလေးက သူ့မေမေကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

စားသောက်ပြီးသော အခါ တခြား ကလေးများနှင့် ကစားကြပြန်သည်။ ကစား၍ ညောင်းလာတော့ အန်ဒရူးကလေးက မေမေ့ ရင်ခွင်ပေါ် လာထိုင်ပြီး မေမေ့ကို ဖက်ထားသည်။ ခဏကြာတော့ အန်ဒရူးကလေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒက်ဖနီက သားကလေးအား တယုတယ ပွေ့ဖက်ကာ အသာအယာ လှုပ်သိပ်သည်။

ထို့နောက် သားငယ်အား အိပ်ခန်းသို့ ချီယူလာခဲ့သည်။ အဝတ်အစား လဲပေးပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် သိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သားကလေး၏ နဖူးကလေးကို တစ်ချက် နမ်းရှုပ်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်တွင် တခြား ကလေးများ၏ မိဘများ ထိုင်နေကြသည်။ ဒက်ဖနီက သူတို့နှင့် စကား မပြောချင်တော့။ သူ့အခန်းသို့ ပြန်ရန်ကိုသာ စိတ်စောနေသည်။ သူက တစ်ကိုယ်တည်းသာ အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ကူး နေချင်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို နေ့စဉ် မှတ်တမ်းထဲတွင် ဖွင့်အန်ရင်း သာ အချိန် ဖြုန်းနေချင်သည်။

သူသည် ခါတိုင်း ပြန်နေကျ လမ်းအတိုင်း ကားမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဖောက်ခနဲ အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ကားကလေးသည် ရှေ့သို့ အရှိန်ဖြင့် ဟပ်ထိုး သွားပြီးနောက် စက်ရပ်သွားသည်။

ကားဝင်ရိုး ကျိုးသွားပြီ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒက်ဖနီ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် မဟုတ်၍ တော်ပါသေးသည်။ သို့သော် လမ်းပေါ်တွင် ကားသွား ကားလာ လုံးဝ မရှိ။ ညကြီးသန်းခေါင် လမ်းပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိမ်ခန်းနှင့်လည်း ခုနစ်မိုင်လောက် ဝေးသေးသည်။ လရောင် တော့ ရှိသည်။ လမ်းကို လင်းလင်းကျင်းကျင်း မြင်ရသည်။ သို့သော် အရိုးကွဲ မတတ် ချမ်းအေးလှသော ယခုလို အချိန်တွင် ခုနစ်မိုင် ခရီးကို ခြေကျင် လျှောက်သွားရမည်မှာ မိန်းမသား တစ်ယောက် အဖို့ အလွန်တရာ မလွယ်သော အလုပ် ဖြစ်သည်။

ဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲ ကျနေရသည့် အထဲ လေကလည်း တဟူးဟူး တိုက် ခတ်နေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လာ နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း စေ့ပြီး လည်ပင်း လုံအောင် ဖုံးလိုက်သည်။ ဦးထုပ်နှင့် လက်အိတ် မပါလာသည်ကို နောင်တ ရမိသည်။ မျက်လုံး အစုံမှ ဆီးနှင်းတွေ စီးကျလာသည်။ အေးလွန်းသဖြင့် ပါး တွပင် ကျဉ်လာသည်။ ထုံကျဉ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

တစ်နာရီလောက် လျှောက်လာပြီးသော အခါ ရှေ့တည့်တည့်မှ မီးရောင် တစ်ခုကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကားတစ်စီး၏ ရှေ့မီး ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူ အလွန် စိုးရိမ်သွားသည်။ အန္တရာယ် တစ်ခုခုများ ဖြစ်ရင်တော့ အကျိုးနည်းရချည်ရဲ့။ အကာလ ညအချိန်တွင် မြို့ပြင် လမ်းမပေါ်၌ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း တစ်ခုခု ဖြစ်လျှင် အကူအညီ တောင်းစရာ ဆို၍ ဘယ်သူမှ မရှိ။ အော်ဟစ် ၍ အသံ ပေးလျှင်လည်း မည်သူမှ ကြားနိုင်မည် မဟုတ်။ သူသည် ခွေးလိုက် ခံရသော ယုန်ကလေး တစ်ကောင်ပမာ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေမိသည်။ ရှေ့မှ မီးရောင်က သူ့ဆီသို့ လာနေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သတိ ဝင်လာပြီး အနီးရှိ သစ်ပင် နောက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သူ့ရင်သည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကိုပင် ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည်။

ကားဒရိုင်ဘာက သူ့ကို မြင်များသွားပြီလား။ သူ သစ်ပင် နောက်သို့ ပြေးဝင်ချိန်တွင် ကားက တော်တော်တော့ ဝေးသေးသည်။

ကားသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ကုန်တင်ကား ဖြစ်သည်။

ကားက သစ်ပင် ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားမလို လုပ်ပြီးတော့မှ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒက်ဖနီ အသက်ရှူ ရပ်သွားသည်။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ကားတံခါး ပွင့်လာပြီး ကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

'ဟေး ဒီနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိသလား'

ဒရိုင်ဘာက အော်၍ မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အရပ်က တော်တော် ရှည်သည်။ ငါ ပုန်းနေတာ မှားများ မှားသွားပြီလားဟု ဒက်ဖနီက တွေးမိသည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် ခြေလက် တွေလည်း ထုံကျင်နေပြီ။ ပုန်းနေရာက ထွက်ပြီး ကားကြုံ လိုက်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းလိုက်ရ ကောင်းမည်လား။ ဒါပေမဲ့ ငါ ပုန်းနေခဲ့တာကို ဘယ်လို လုပ် ရှင်းပြရပါ့မလဲ။ ရိုင်းရာကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အို မထူးတော့ပါဘူး၊ ပုန်းလက်စနှင့် ဆက်ပုန်းနေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

ဒရိုင်ဘာသည် ကားနားသို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပခုံး တစ်ချက် တွန့်ကာ ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။

ဒက်ဖနီက သစ်ပင် နောက်မှ ပြန်ထွက်လာသည်။

တကယ်တော့ ငါ မိုက်တာပဲ။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ကား ကြုံ လိုက်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက် တုန် နေပြီ။ အိမ်အရောက် လမ်းလျှောက်သွားရတော့မယ်။

စင်စစ် သူက အကြောက် လွန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြောက်မည် ဆိုက လည်း ကြောက်စရာပင်။ အချိန်က အကာလ ညအချိန်ကြီး။ သည်အချိန်တွင် ဘယ်သူ့ကို ယုံနိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် မြို့ကြီးပြကြီးတွင် အကြာကြီး နေ လာသူ ဖြစ်သည်။ တောရပ် တောရွာကို မကျွမ်း။ တစ်ကိုယ်တည်း အနေ များ၍ လူတွေကို ကြောက်သည်။ အထူးသဖြင့် သားကလေး အတွက် အမြဲ တမ်း တွေးပူနေသည်။ သားကလေး အနေဖြင့် ဤလောကတွင် အားကိုးစရာ ဆို၍ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အကယ်၍ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလျှင် သားကလေး အတွက် အကျိုးနည်းရချည်ရဲ့။

သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်မိုင်လောက် ခရီး ပေါက်လာပြီ။

သူ့ နောက်ဘက် အဝေးဆီမှ ကားသံလိုလို ကြားလိုက်ရ၍ ထိတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

လမ်းဘေး ဆင်းပြေးပြီး ပုန်းနေလိုက်ရ ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိ သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ စိတ်ကို

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တင်းပြီး လမ်းဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကားက သူ့ဆီကို လာနေသည်။ သူ့အနီး ရောက်တော့ ကားရပ်သွားသည်။ ကားရှေ့မီး လင်းသွားပြီး ကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာ ဆင်းလာသည်။ လူပုံက တော်တော် ကြမ်းသည်။ ဆံပင်တွေကလည်း အဖြူရောင် သန်းနေပြီ။ ရင်အုပ် ကားကားနှင့် ပခုံးကလည်း အကျယ်ကြီး။ ကိုယ်ပေါ်တွင်တော့ သိုးသားရေ ကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်လို့။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲ နှိုက်ထားသည်။

'ဟိုနောက်နားမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကားဟာ မင်းကားလား'

'ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကားပါ'

ဒက်ဖနီက မဝံ့မရဲ ပြုံးပြရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။

ကြောက်စရာ လက်ကြမ်းကြီးတွေပါကလား။

ဒက်ဖနီ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထသွားသည်။ သို့သော် သည်အချိန်မှတော့ ထွက်ပြေး၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒရိုင်ဘာသည် လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လျှင် သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိလိမ့်မည်။ အကယ်၍ လူဆိုးသူဆိုး တစ်ယောက် ဖြစ်လျှင်လည်း သူ့အနေဖြင့် ဘာမှ မတတ်သာတော့။ အချိန်က သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဒရိုင်ဘာ ပြုသမျှ နုရတော့မည်သာ။ ဖြစ်လာသမျှ ရင်စည်းခံရတော့မည်သာ။

'ဒါနှင့် စောစောပိုင်းက မင်းအနားက ငါ ဖြတ်သွားသေးသလား၊ လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် မြင်လိုက်မိသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ကားရပ်ပြီး ဘေးဘီကို ရှာကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ နောက် မင်းကားကို တွေ့တော့မှ မင်းကို ငါ ကျော်လာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိတာ' သူ့အသံက အသံသြကြီး။ သို့သော် ညင်သာသည်။ 'မင်းကား ဝင်ရိုး ကျိုးသွားတာ ငါ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ငါ့ကားနှင့် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒီလောက် ချမ်းတဲ့ အချိန်မှာ ညကြီးမင်းကြီး လမ်းလျှောက်သွားတာ မကောင်းပါဘူး'

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ တော်တော် ကြာကြာ ရပ်နေကြသည်။ ဒက်ဖနီက ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ နောက်တော့မှ သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကားကြုံ လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲရှင်'

ချမ်းလွန်း၍ သူ့အသံက တုန်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာကတော့ ဒီကလေးမ ကြောက်လို့ တုန်နေတာဟု ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သို့သော် ဒက်ဖနီ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာကတော့ အမှန်ပင်။ လက်တွေ တုန်နေ၍ ကားတံခါးကိုပင် မဖွင့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒရိုင်ဘာက တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ဒက်ဖနီက ကားပေါ် တက်ပြီး ဒရိုင်ဘာ ဘေးမှ ထိုင်ခုံလပ်တွင် ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာက သူ့နေရာတွင် သူ ဝင်ထိုင်သည်။ သူက ဒက်ဖနီအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

'မင်း ကား အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မပျက်တာ ကံကောင်းတယ်၊ မပျက်ခင် ကြိုတင် မသိဘူးလား'

'မသိပါဘူး၊ ဖောက်ခနဲ အသံ မြည်ပြီး ရုတ်တရက် ဦးစိုက် ရပ်သွားတယ်၊ အဲဒါလောက်ပါပဲ'

ယခု အချိန်တွင်တော့ ဒက်ဖနီက စိတ်ချ ယုံကြည်သွားပြီ။ ကားထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား နွေးထွေးလာသည်။ ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီအား သိုးမွေး လက်အိတ် တစ်စုံ ကမ်းပေးသည်။ ဒက်ဖနီက လှမ်းယူပြီး လက်အိတ်ကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာက စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီအား လှည့်ကြည့်ကာ အသံသြကြီးဖြင့် မေးသည်။

'ကားပျက်တုန်းက ထိခိုက် ဒဏ်ရာ ရတာများ ရှိသေးသလား'

ဒက်ဖနီက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မထိခိုက်ပါဘူး၊ ချမ်းတာ တစ်ခုပါပဲ၊ အခုလိုသာ ကားကြုံ မတွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်မတော့ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်ရဦးမှာ သေချာတယ်'

'မင်း နေတာက အဘွားကြီး လန်ကတ်စတာ ပိုင်တဲ့ အိမ်ခန်း မဟုတ်ဘူးလား'

'အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မက ဒေါ်ဆီလို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့် ငှားတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ လူချင်း မဆုံဖူးပါဘူး၊ အိမ်ငှား ကြော်ငြာ တွေ့တာနှင့် စာတိုက်က တစ်ဆင့် စာပေးစာယူ လုပ်ပြီး ငှားတာပါ'

ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ အဘွားကြီး လန်ကတ်စတာရဲ့ သမီးပေါ့၊ အဘွားကြီးက မနှစ်က ဆုံးသွားရှာပြီ၊ သူ့သမီးက ဒီကို ပြန်မလာတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တောင် ရှိရော့မယ် ထင်တာပဲ၊ သူက ဘော့စတွန်မှာ နေတာ၊ သူ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ယောကျ်ားက ရှေ့နေလို့ ပြောတယ်၊ ဒါနှင့် မင်းလည်း ဘော့စတွန်က လာတာ ပဲလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ နယူးယောက်က လာတာပါ'

'အနားယူဖို့ လာတာလား'

ဒက်ဖနီက ပြန်မဖြေ။ သက်မ တစ်ချက်သာ ချလိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် လက်ကာပြပြီး တောင်းပန်သည်။

'စိတ်မရှိပါနှင့်၊ ငါ မေးမိတာ မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ငါက ဒီမှာ နေတာ ကြာပြီ ဆိုတော့ ဒီဒေသက စရိုက်တွေ အကျင့်ပါနေလို့ စပ်စုမိတာ၊ ငါ မှား သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီဒေသမှာက ဒီလိုပဲ လူသစ် တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာရင် သိပ်ပြီး စပ်စုချင်ကြတာ၊ တကယ် ဆိုတော့ မင်း ဒီမှာ ဘာပဲ လာလုပ် လာလုပ် ငါနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါ့အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ မေးမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ဒရိုင်ဘာ၏ စကားကို ကြားရတော့ ဒက်ဖနီ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ဒရိုင်ဘာက စိတ်ကောင်း ရှိသည်။ အကြင်နာ တရား ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ယောကျ်ားတန်မဲ့ စပ်စပ်စုစု မေးခွန်း ထုတ်နေသော်လည်း ဒက်ဖနီ စိတ်မဆိုးမိ။

ဒက်ဖနီက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

'ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်၊ ရပါတယ်၊ တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ က ကျွန်မသားကလေး အတွက် ဒီကို ရောက်လာတာပါ၊ သူ့ကို ကျွန်မ ကျောင်း ပို့ထားလို့ပါ၊ ဟိုးဝပ် ကျောင်းကို ပို့ထားလို့ပါ'

ဒက်ဖနီ စိတ်ထဲကတော့ 'နားမကြား ကလေးသူငယ် ပြုစုရေး ကျောင်း ကို ပို့ထားလို့ပါ' ဟု ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် ထိုစကားကို သူ့ပါးစပ်မှ ပြောမထွက်။

ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ ဟိုးဝပ်ကျောင်း ဆိုတာ ဘယ်လို ကျောင်းမျိုး ဆိုသည်ကို သူ သိပြီးသား။ သူ သာ မဟုတ်၊ တစ်မြို့လုံး အသိ။

သို့သော် ဤမြို့မှ မြို့သူမြို့သားများက ဟိုးဝပ် ကျောင်းကို အထင်မသေး ကြ။ နားမကြားသော ကလေး တစ်ယောက်အား ဟိုးဝပ်ကျောင်းသို့ ပို့ခြင်း ကို သူတို့က သိက္ခာကျစရာဟု လုံးဝ မထင်။ ထို့ကြောင့် သည်လို ကိစ္စမျိုးကို လျှို့ဝှက်ထားစရာဟုလည်း လုံးဝ မထင်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ကလေးက ဘယ်အရွယ် ရောက်ပြီလဲ၊ ငါက မစပ်စုပါဘူး ပြောပြီးမှ စပ်စုနေမိပြန်ပြီလား မသိဘူး'

သူ့အသံတွင် ရင်းနှီးမှု ပါသည်။ စေတနာ ပါသည်။

'ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သားလေးက လေးနှစ်သား အရွယ် ရှိနေပါပြီ'

ဒရိုင်ဘာက မျက်လုံးကို ပင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဒက်ဖနီ၏ ဘဝကို သူ နားလည် ခံစားမိသည့် ဟန်မျိုး။

'သြော် ကလေးက တော်တော် ငယ်သေးတာပဲ၊ ဒီအရွယ်မှာ မအေနှင့် ခွဲနေရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ'

အင်း တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ။ သူ့စကား ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။ ဒက်ဖနီက သူ့ကို မေးခွန်းတွေ ထုတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာမိသည်။ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ။ သူ့မှာရော ကလေးတွေ ရှိသလား။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် တစ်ကားတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ခဏကြာတော့ ဒက်ဖနီ၏ အိမ်ခန်း ရှေ့တွင် ကားရပ်သွားသည်။

ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီအား ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ဒက်ဖနီသည် လက်အိတ်ကို ပြန်ပေးရန် လုံးဝ သတိမရ။

သူက ဒရိုင်ဘာအား ပြုံးကြည့်နေရင်းမှ 'အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်နှင့်သာ မတွေ့ရင် ကျွန်မတော့ အိမ်ရောက်အောင် အကြာကြီး လမ်းလျှောက်ရမှာပဲ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက ပြန်၍ ပြုံးပြသည်။

'ပထမ အကြိမ် ကတည်းကသာ ငါ့ကို ယုံခဲ့ရင် မင်းအနေနှင့် တစ်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်ရ သက်သာသွားမှာပဲ'

ဒက်ဖနီက ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးရင်း ရယ်နေသည်။

'ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ ပုန်းနေရာက ထွက်လာမလို့ လုပ်နေပါပြီ' ဒက်ဖနီက စကား ဆက်ရမည်ကို ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ 'ဒါပေမဲ့ .. ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲက ကြောက်သလိုလို ဖြစ်မိတာနှင့်'

ဒက်ဖနီက အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံသည်ကို ဒရိုင်ဘာက သဘောကျသွားသည်။ သူက ပြုံးပြီး ဒက်ဖနီအား အိမ်တံခါးဝသို့ ခေါ်လာသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းလုပ်တာ မမှားပါဘူး၊ မတော်လို့ မကောင်းတဲ့ လူနှင့် တွေ့နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ဒီဒေသမှာက တချို့ လူပေ လူရှုပ်ကလေးတွေ ရှိတယ်၊ အမှန်ကတော့ ခုခေတ်မှာ နယူးယောက် မြို့မှာသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာလိုလို လူပေ လူရှုပ်တွေ ရှိကြတာပါပဲ၊ အခုလို မင်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရပြီး အိမ်ကို လိုက်ပို့ရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်'

'ကျွန်မလည်း အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်'

သူ့ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်ပြီး ကော်ဖီလေး ဘာလေး တိုက်လိုက်ရ ကောင်းမလား။ အို မဖြစ်သေးပါဘူး ထင်တယ်။ အချိန်က ကိုးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ငါက တစ်ယောက်တည်း နေရတာ။ ပြီးတော့ သူနှင့် ငါနှင့်က ခုမှ တွေ့ကြရတဲ့ လူတွေ။ သူ့နာမည်ကိုတောင် သိရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။

'မင်း ဒီမှာ ရှိနေတုန်း အကူအညီ လိုအပ်ရင် ပြောပါ၊ အားနာစရာ မရှိပါဘူး' သူက သူ့လက်ကြမ်းကြီးကို ကမ်းပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ 'ငါ့နာမည် ဂျွန် ဖောင်းလားလို့ ခေါ်ပါတယ်'

'ကျွန်မ နာမည်က ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်ပါ'

'တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်'

ဒက်ဖနီက တံခါးကို သော့ဖွင့်သည်။ ဖောင်းလားက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူ ကားပေါ် တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။

ဒက်ဖနီက အိမ်ခန်းဝတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ရစ်သည်။

သူ့ကို အိမ်ပေါ် မဖိတ်လိုက်ရတာ မှားတာပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ စကားပြောဖော် ရတာပေါ့။

သည်ညတွင် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း ရေးခြင်းကိုပင် ဒက်ဖနီ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာ၊ ဖွာဖွေးသော ဆံပင်များနှင့် သန်မာသော လက်ကြီးများကိုသာ မြင်ယောင်နေပြီး ဂျွန် ဖောင်းလား အကြောင်းကိုသာ တစ်ချိန်လုံး တွေးနေမိတော့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၄

ဒက်ဖနီသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဩစတြီးယန်း တည်းခို ရိပ်သာနှင့် ထမင်းဆိုင်ကလေးသို့ သွားပြီး ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး မစ္စက် အိုဘာမီးယားနှင့် အပျင်းပြေ အာလာပသလ္လာပ စကား ပြောသည်။ နံနက်စာကို ထိုဆိုင်မှာပင် ဝယ်စားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မနေ့ညက လမ်းပေါ်တွင် ပျက်ကျန်ခဲ့သော သူ့ကားကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လို လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီး မစ္စတာ ဖရန့်နှင့် တိုင်ပင်သည်။ အဘိုးကြီးက မြို့ထဲမှ ဝပ်ရှော့ တစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။

သို့ဖြင့် ဒက်ဖနီသည် အဘိုးကြီး ညွှန်လိုက်သော ဝပ်ရှော့သို့ လာခဲ့သည်။ ဝပ်ရှော့တွင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ဝပ်ရှော့ဆရာက ဒက်ဖနီ၏ ကားကလေးကို ထရပ်ကားဖြင့် သွား၍ ဆွဲယူရန် အလုပ်သမား လူငယ် တစ်ယောက်အား ခိုင်းသည်။ လမ်းပြရန် ဒက်ဖနီပါ လိုက်လာသည်။

ကားပျက်သော နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ထိုနေရာတွင် ကားကို မတွေ့ရတော့။ လမ်းဘေး ဗွက်ထဲတွင် ကားဘီးရာများကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

'မမ ကားကို တစ်ယောက်ယောက် လာယူသွားတာကတော့ သေချာတယ် မမ၊ မမကများ လာယူဖို့ ပြောထားသလား'

'ဟင့်အင်း၊ မမ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမထားပါဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်များ လာခိုးသွားတာလားကွယ်'

'အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီး သေချာအောင် တခြား ဝပ်ရှော့တွေမှာ အရင် သွားကြည့်ပါဦး၊ မမ အတွက် တစ်ယောက်ယောက်က လာယူပြီး ဝပ်ရှော့ သွားပို့ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်'

'အဲဒါတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမြို့မှာ မမ အသိလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး' ပြောရင်းဆိုရင်းမှ ဂျွန် ဖောင်းလားကို သွား၍ သတိရမိသည်။ သို့

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

သော် သူလည်း ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ကြိမ် တွေ့ဖူးရုံသာ ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းနှီးကြသေးသည် မဟုတ်။ 'ဒါနှင့် ဒီမြို့မှာ မောင်လေးတို့ ဝပ်ရှော့ အပြင် တခြား ဝပ်ရှော့ ဘယ်နှခု ရှိသေးသလဲ ဟင်'

'တခြား ဝပ်ရှော့ နှစ်ခု ရှိသေးတယ် မမ'

'ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ ဝပ်ရှော့တွေကို မမ သွားကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ ရဲကို တိုင်မယ်'

မနေ့ညတုန်းက ဝျှန် ဖောင်းလား ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို သတိရမိသည်။ ဒီမြို့ထဲမှာ တချို့ လူပေ လူရှုပ်ကလေးတွေ ရှိသတဲ့။ ကေန္တ သူတို့ လက်ချက် ပဲ ဖြစ်မည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အရပ်ကားပေါ် တက်ပြီး မြို့ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ သည်။ ပထမဆုံး တွေ့ရသော ဝပ်ရှော့ ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။

ဒက်ဖနီသည် ကားပေါ်မှ မဆင်းခင်ကပင် သူ့ကားကလေးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ လူငယ်ကလေး နှစ်ယောက်က ကားကို ပြင်နေကြသည်။

'ဒါ ခင်ဗျား ကားလား' လူငယ် တစ်ယောက်က မေးသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မမ ကားပါပဲ'

'ကားက တော်တော် ပျက်နေတယ်၊ မနက်ဖြန် ပြင်လို့ ပြီးမယ်၊ မစ္စတာ ဖောင်းလားကတော့ ဒီနေ့ နေ့လယ် အပြီး ပြင်ပေးပါလို့ ပြောသွားတာပဲ'

'ဩော် ဟုတ်လား၊ ဒါနှင့် သူ ဘယ်အချိန်က လာပို့သွားသလဲ'

'အခု မနက် ခုနစ်နာရီလောက်က လာပို့သွားတယ်၊ သူ့ကားကြီးနှင့် ဆွဲ ယူလာတာ'

'သူ့ကို မမ ဘယ်မှာ သွားတွေ့နိုင်မှာလဲကွယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မမကို လမ်းညွှန်ပါဦး'

လူငယ်ကလေးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး 'သူ ဘယ်မှာ နေမှန်းတော့ မသိဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ် လုပ်တာကတော့ အင်ဒါဆင် သစ်ခုတ် စခန်းမှာပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်လေးရယ်'

ဒက်ဖနီသည် ဝပ်ရှော့ထဲမှ ပြန်ထွက်ပြီး လမ်းမဘက်သို့ လျှောက်လာ စဉ် ထရပ်ကား တစ်စီး ဟွန်းသံ ပေးကာ သူ့ဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ဒက်ဖနီက ဝမ်းသာစွာဖြင့် ကားဆရာကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်မကတော့ မစ္စတာ ဖောင်းလားကို ကျေးဇူးတင်လို့ ဆုံးနိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အခုလို ကျွန်မ အပေါ်မှာ စေတနာထားတာ'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

'ကဲ ကျေးဇူးတင်မနေနှင့်၊ ကားကြို လိုက်ဦးမှာလား၊ တက်ပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သစ်ပင်နောက် ဝင်ပုန်းမနေတော့ပါဘူးနော်' ဖောင်းလားက ရယ်ပြီး ပြောသည်။

ဒက်ဖနီက ကားပေါ် ဝင်ထိုင်ပြီး ဖောင်းလား၏ မျက်နှာကို စောင်းကြည့်ရင်း 'ဒီလို ပြောတာတော့ မတရားဘူး၊ ကျွန်မက အစတော့ ကြောက်မိတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း ဘာကို ကြောက်နေတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကြောက်လည်း ကြောက်စရာပါပဲ၊ ငါ့ရုပ်ကလည်း ကြောက်စရာရုပ်ကြီး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်း ကြောက်အောင် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး'

'ကျွန်မ သစ်ပင်နောက် ဝင်ပုန်းတဲ့ အချိန်မှာ မစ္စတာ ဖောင်းလားကို လုံးဝ မမြင်ရသေးဘူး၊ ကျွန်မ ကြောက်တာကတော့ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သားလေး မွေးပြီးကတည်းက ကျွန်မ ကြောက်တတ်လာခဲ့တာပဲ၊ သားလေးမှာ အားကိုးစရာ ဆိုလို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့ တကယ်လို့များ ကျွန်မ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က အမြဲတမ်း ဖိစီးနေတော့တာပဲ'

ဖောင်းလားသည် ဘာမှ မပြောဘဲ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။

ပြီးတော့မှ 'မင်းက ယောကျ်ားနှင့် ပြတ်စဲထားတာလား'

ဒက်ဖနီက ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ယောကျ်ားက ဆုံးသွားတာပါ'

'သြော် ကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ဒက်ဖနီ၏ အခန်း ရှေ့တွင် ကားရပ်သွားသည်။

'ဒါနှင့် အိမ်ပေါ် တက်ပြီး ကော်ဖီလေး ဘာလေး သုံးဆောင်ပါဦးလား မစ္စတာ ဖောင်းလား'

'ကောင်းသားပဲ၊ ငါက တနင်္လာနေ့ အထိ အားနေတယ်၊ ဒီရက် အတွင်း ဘာအလုပ်မှ မရှိပါဘူး'

သူတို့ နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ကုတ်အင်္ကျီများကို ချွတ်ပြီး တံခါးဝ ဘေးမှ အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ဒက်ဖနီသည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်သွားပြီး မနက်က ကျန်နေသော ကော်ဖီကို ပြန်နွေးသည်။ ဖောင်းလားက မီးဖိုခန်း တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
'ဝပ်ရှော့က ကလေးတွေက ပြောတယ်၊ မစ္စတာ ဖောင်းလားက သစ်ခုတ်စခန်းမှာ အလုပ် လုပ်တယ်ဆို' ဒက်ဖနီက ကော်ဖီ ပန်းကန်များကို ကြောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်ယူရင်း နောက်ပြန် လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ အဲဒီမှာ လုပ်ပါတယ်'

ဒက်ဖနီက ဖောင်းလား၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဖြစ်ကတော့ တော်တော် ဆန်းသည်။ ဤလူကြီးသည် မနေ့ညက သူ့ကို ကားကြုံခေါ်လာခဲ့သည်။ ယခု မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။ တကယ်တော့ ဤသစ်ခုတ်သမားကြီးမှာ လူစိမ်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒက်ဖနီက သည်လူကြီးကို သဘောကျနေသည်။ သူ့အိမ်ပေါ်သို့ သည်လူကြီး ရောက်နေသည်ကို ဝမ်းသာနေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ကြောက်သလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ သည်လူကြီးကို ကြောက်ခြင်း မဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ကြောက်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီ၏ အတွင်းစိတ် အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသည်။ သို့ဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဒက်ဖနီက ကော်ဖီ ပန်းကန်များကို စားပွဲပေါ် လာချသည်။

'ငါ မီးမွှေးလိုက်ရမလား' ဖောင်းလားက မေးလိုက်သည်။

'အို နေပါစေ၊ မမွှေးပါနှင့်၊ သိပ်မအေးလှပါဘူး၊ ကျွန်မက အေးပေမဲ့ မီးလှုံလေ့ မရှိပါဘူး'

'ဒီလို ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊ ငါက မင်း ချမ်းများ ချမ်းနေမလားလို့ပါ၊ ဒါနှင့် မင်းက မီးကို ကြောက်တတ်တယ် ထင်တယ်'

'ကျွန်မ ယောကျ်ားနှင့် သမီးကလေးတို့က မီးလောင်ပြီး ဆုံးသွားကြပါတယ်'

'အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ၊ မင်းရော မီးလောင်ခံရသေးသလား၊ သားကလေးရော'

ဒက်ဖနီသည် သက်မ တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ကိုယ်ဝန်နှင့်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန် ရှိနေမှန်း မသိဘူး၊ မီးလောင် ဒဏ်ရာကြောင့် ကျွန်မ ဆေးရုံ တက်ရတော့ ကျွန်မကို စားဆေး ထိုးဆေးတွေ အမျိုးမျိုးနှင့် ကုသကြတယ်၊ ဆေးရုံမှာ နှစ်လလောက် ကုသခံခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေမှန်း သိရတော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်က နှောင်းသွားပြီ၊ စားဆေး ထိုးဆေးတွေ အမျိုးမျိုးနှင့် ကုသ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တာကြောင့် ကျွန်မတော့ လူကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သားကလေးကတော့ နားမကြားဘဲ မွေးလာခဲ့ပါတယ်'

'ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး အသက် မသေဘဲ ရှင်လာခဲ့ကြတာ သိပ်ပြီး ကံကောင်းတာပေါ့၊ အင်း လူ့ဘဝဟာ တော်တော်လည်း ဆန်းကြယ်ပါတယ်၊ ကြုံရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တစ်ခါတလေ ဘယ်လိုမှ ကျိုးကြောင်း ညီညွတ်မှု မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာ မရှိဘူး၊ ငါ့အဖြစ်ကလည်း မင်းအဖြစ်နှင့် အတူတူပါပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က နှင်းတွေ ကျနေတဲ့ ညတစ်ညမှာ ကားတိုက်ခံရပြီး ငါ့မိန်းမ ဆုံးသွားရှာတယ်၊ သူက သိပ်ပြီး စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ မိန်းမ၊ တစ်မြို့လုံးက သူ့ကို ခင်ကြတယ်'

သူသည် အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်း သတိရကာ မျက်လုံးတွေ ရီဝေလာသည်။ 'တွေးကြည့်ရင် တော်တော် စိတ်နာစရာ ကောင်းတယ်၊ လောကမှာ စိတ်ကောင်း မရှိတဲ့ လူတွေ ဒုနှင့်ဒေး ရှိနေကြတာပဲ၊ ငါ့မိန်းမလို စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ လူကိုမှ ကြမ္မာဆိုးက ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ရတာလဲ'

'ကျွန်မ ယောကျ်ား ဆုံးတုန်းကလည်း ကျွန်မ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ခံစားခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သိပ်ပြီး ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်'

'အဲဒီ အချိန်မှာ အိမ်ထောင်သက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ'

'လေးနှစ်ခွဲ ရှိပါပြီ'

ဖောင်းလားသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ငါ့မိန်းမ နာမည်က ဆော်လီတဲ့၊ သူ ဆုံးတော့ အိမ်ထောင်သက် ၁၈ နှစ် ရှိနေပြီ၊ တို့နှစ်ယောက် ၁၉ နှစ် အရွယ်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ၊ ကလေး အရွယ်တွေပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ တို့လင်မယားက တော်တော် ရုန်းကန်ခဲ့ကြရတယ်၊ ထမင်း ငတ်မယ့် ဘဝမျိုးတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ နောက်တော့ ပြေလည်လာတယ်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်ခြမ်းလို့တောင် ပြောလို့ ရတယ်၊ သူ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတော့ ငါ့မှာ ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရတယ်'

'ကျွန်မလည်း ဂျက်ဖ် ဆုံးတုန်းက တစ်နှစ်လောက် ရူးမတတ် ခံစားရတာပါပဲ၊ သားလေး မွေးဖွားလာတော့မှပဲ ဘဝမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိလာခဲ့ပါတယ်၊ သားလေးကို ပြုစုနေရတာနှင့်ပဲ အတိတ်ကို ပြန်တွေးဖို့ အချိန်မရခဲ့သလောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့လည်း ညညကျ စိတ်က

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အတိတ်ကို ပြန်ရောက်သွားတတ်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် မစ္စတာ ဖောင်းလားမှာ သားသမီး ရှိသေးလား'

'မရှိပါဘူး၊ တို့လင်မယားက ကလေး မလိုချင်ကြဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆော်လီ ဆုံးသွားပြီးတော့မှ ငါက သားသမီး လိုချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာမိတယ်၊ မင်းမှာ သားကလေး တစ်ယောက် ကျန်ရစ်တာ သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့'

'အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. ဒါပေမဲ့'

'မင်းက မင်း သားလေးရဲ့ လက်ရှိ အဖြစ်မှန်ကို တွေးပြီး သိပ်ပူနေသလား'

'အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ပူမိပါတယ်၊ အမြဲတမ်း မဟုတ်တောင်မှ မကြာခဏ တွေးပြီး ပူမိပါတယ်၊ သူ့ခမျာ တစ်သက်လုံး နားပင်းကလေး ဘဝနှင့်'

'ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဒက်ဖနီ၊ အဆိုးဘက်ကိုချည်းလည်း မကြည့်ပါနှင့်၊ အကောင်းဘက်လည်း လှည့်တွက်ပါဦး၊ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ဒုက္ခ သုက္ခ ရောပြွမ်းနေတဲ့ ဌာန တစ်ခုပါ၊ အဆင် ပြေနေတဲ့ ဘဝတိုင်းလည်း အကောင်းဆုံး ဘဝ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သားလေးရဲ့ ဘဝက သိပ်ကို ဆိုးရှာပါတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဒီဘဝမျိုးနှင့် မမြင်ချင်ပါဘူး'

'ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်သူကရော မြင်ချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူ့ဟာသူ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါနှင့် မင်း သားလေးနှင့် အတူ မနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်း ဘာလုပ်သလဲ'

'ခုအထိတော့ ဘာမှ မလုပ်သေးဘူး၊ အရင်ကတော့ ကျွန်မ မဂ္ဂဇင်း တိုက်တစ်တိုက်မှာ လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ'

'အဲဒီ အလုပ်ကို သဘောကျသလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သဘောကျခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်မှာတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ လင်မယား ညားခါစ ဆိုတော့ ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ အသက်ကလည်း ငယ်ပါသေးတယ်'

'အခု အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ၊ ၂၅ လား၊ ၂၆ လား'

'၂၉ နှစ်ပါ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'အများကြီး အရွယ် ရှိသေးတာပဲ၊ ငါဆိုရင် ၅၂ နှစ်တောင် ရှိနေပြီ၊ ငါ့အသက်နှင့်စာရင် ၂၉ နှစ် ဆိုတာ ကလေး အရွယ်ပဲ ဆိုပါတော့'

သူက ကော်ဖီ လက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ခန်းလုံးကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် 'မင်း ဒီနေရာမှာ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား'

'ပျော်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး နေသွားရကောင်းမလားလို့တောင် စိတ်ကူးမိပါတယ်'

'မင်း ဒီမှာ ဘာအတွက် လာနေတာလဲ၊ မင်းအတွက်လား၊ သားကလေး အတွက်လား'

ဒက်ဖနီက အဲဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူးဟု ဖြေလိုက်ချင်သည်။ တကယ်တော့ သူ ပြောတတ်ပါသည်။ သားကလေး အတွက် ဖြစ်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများက အဖြေ ပေးနေကြသည်။

ဖောင်းလားက ဆက်ပြောသည်။

'မင်းအနေနှင့် နယူးယောက်ကို ပြန်သွားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာ အချိန် ဖြုန်းနေလို့ အလကားပဲ၊ ဟိုပြန်သွားရင် မင်းနှင့် အဆင့်အတန်းတူ လူတွေနှင့် တွေ့ရမယ်၊ မင်းဘဝက ငြီးငွေ့စရာကြီးပဲ၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေသွားရင် မင်း မကြာခင် အိုစာသွားလိမ့်မယ်၊ မင်းအရွယ်နှင့် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ အများကြီး လုပ်ပေးနိုင်သေးတယ်'

'ကျွန်မတော့ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်သေးဘူး၊ ဘဝမှာ ဘာလုပ်မယ်၊ ဘာဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်လည်း အတိအကျ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဖြစ်ဖို့လည်း မမျှော်လင့်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒီမှာ နေရင် ဘာလို့ အကျိုး မရှိရမှာလဲ'

'မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေမှာလဲ၊ ဘာအလုပ် ရှိသလဲ၊ သားကလေးဆီ သွားလည်လိုက်၊ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လိုက်၊ ကားပျက်လိုက်၊ ဩစတြီးယန်း ထမင်းဆိုင်ကလေး သွားပြီး ညစာ စားလိုက်နှင့်ပဲ အချိန် ဖြုန်း နေတော့မှာလား၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနှင့် ကလေးမ၊ မင်းက အဲဒါတွေ လုပ်ပြီး အချိန် ဖြုန်းနေရမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက အဲဒီထက် တန်ဖိုး ရှိတဲ့ လူပါ'

'ကျွန်မက အဲဒီထက် တန်ဖိုး ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ဘာကြောင့်လဲဆို မင်းက အသိဉာဏ်လည်း ရှိတယ်၊ လှလည်း လှတယ်၊ အရွယ်လည်း ရှိသေးတယ်' ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေး ဖြာသွားသည်။ ဖောင်းလားက ပြုံးလိုက်ပြီး 'ကဲ ငါ မိန့်ခွန်း ခြွေနေတာ မင်းလည်း နားငြီးလှရောပေါ့၊ ငါ့ကို ခွင့်ပြုဦး၊ ဝပ်ရှော့ သွားပြီး မင်း ကား အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

'အို မသွားပါနှင့် မစ္စတာ ဖောင်းလား၊ ကျွန်မပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ မစ္စတာ ဖောင်းလားကို သက်သက် ဒုက္ခ ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ၊ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ'

ဖောင်းလားက တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ဒက်ဖနီအား ပြုံးကြည့်ရင်း 'ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူး၊ ငါက မင်းကို ခင်လို့ တမင် စေတနာ ပိုနေတာ၊ ဒါနှင့် ငါ မင်းကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးချင်တယ်၊ အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ညနေမှာ အဲဟို ဩစတြီးယန်း ထမင်းဆိုင်မှာ သွားစားကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ငါ မိန့်ခွန်း မပြောပါဘူး၊ ငါက အလကား အချိန် ဖြုန်းနေတဲ့ မိန်းမချောကလေးတွေ ကြည့်ချင်လို့ပါ'

'ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်စားပါ့မယ်'

'ဒါဖြင့် ဟုတ်ပြီ၊ မနက်ဖြန် ညနေဆို သိပ်များ စောနေမလား'

'မစောပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်'

'ငါ ခြောက်နာရီခွဲမှာ လာခေါ်မယ်'

ဖောင်းလားက ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဒက်ဖနီက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်ပြီး အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖောင်းလားက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်ရင်း ကားမောင်း ထွက်သွားသည်။

ဒက်ဖနီသည် ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ဖောင်းလား အကြောင်းကို တွေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၈

စနေနေ့ ညနေ ခြောက်နာရီခွဲတိတိတွင် ဖောင်းလား ရောက်လာသည်။ ခါတိုင်း ဝတ်နေကျ သိုးသားရေ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်လာသည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဘလေဇာ အင်္ကျီ၊ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် လည်စည်းများပါ အကျအန ဝတ်စားလာသည်။ အဝတ်အစားတွေက အကောင်းစား မဟုတ်သော်လည်း သူနှင့်တော့ တော်တော် လိုက်ဖက်သည်။ ယောကျ်ား ပီသသော သူ့ရုပ်သွင်ကြောင့် လူကလည်း ခန့်ချော ချောနေသည်။

တကယ်တော့ သူသည် ဒက်ဖနီနှင့် အတူ ညစာ စားပွဲ သွားရန် ရှိုး အပြည့်နှင့် ဝတ်စားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

'အံမယ်၊ အမိက သိပ်ပြီး လှနေပါလား' သူက ဒက်ဖနီကို ကြည့်ပြီး ချီးမွမ်းနေသည်။ ဒက်ဖနီသည် စကတ် အဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ အပြာရောင်ဆွယ်တာ အင်္ကျီမှာ သူ့မျက်လုံး အရောင်နှင့် ဟပ်နေသည်။ အပေါ်ကတော့ သိုးမွေး ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကိုတော့ နောက်တွဲ ထုံးထားသည်။ 'မင်းက ဆံပင်ကို ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း နောက်တွဲ ထုံးသလား' သူက ရှက်ပြုံး ပြုံးပြီး စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

ဒက်ဖနီက ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ ခေတ္တ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း 'မထုံးပါဘူး၊ အခု နောက်ပိုင်းမှ ဒီလို ထုံးတာပါ'

ဟုတ်ပါသည်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ဆံပင် ကုပ်ဝဲကလေးပါ။ ဂျက်ဖရီ အလွန် ကြိုက်သော ပုံစံပေါ့။ ထိုအချိန်က အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

'ငါက မိန်းကလေးတွေ ဆံပင် နောက်တွဲ ထုံးတာကို သဘောကျတယ်' သူက သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်ရင်း ပြောသည်။ 'ငါက ရွှေရောင် ဆံပင် ရှိတဲ့ မိန်းမချောကလေးတွေကို မြင်ရင် အရူးအမူး ဖြစ်မိတတ်တယ်၊ အဲဒါတော့ မင်းကို ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

သူက နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့် ပြောသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲက တကယ် ပါ၍ ပြောကြောင်းကို သူ့မျက်လုံးတွေက သက်သေ ခံနေကြသည်။

ဖောင်းလားနှင့် အတူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာတော့ ဒက်ဖနီ၏ စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်နေသည်။ ပျော်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် သည်လူကြီး ရှိနေသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း လုံခြုံ စိတ်ချမိသည်။ ဤအချက်ကို ဒက်ဖနီက သိသိသာသာ ပင် ခံစားမိသည်။

တကယ်တော့ ဖောင်းလား၏ ကျားကျားလျားလျား ထွားထွားကျိုင်း ကျိုင်းနှင့် ယောကျ်ား ပီသသော ရုပ်သွင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့အား ဖခင် တစ်ယောက်လို ဟန်ပန်မူရာမျိုးဖြင့် ဖောင်းလားက ဆက်ဆံနေ သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က သတိတော့ ရှိရမည်ဟု ဒက်ဖနီ တွေးမိသည်။

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ် တက်ပြီး ထမင်းဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တွဲလာသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဆိုင်ရှင် လင်မယားက အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့အား ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုပြီး အရေး တယူ နေရာထိုင်ခင်းတော့ ချပေးကြသည်။

'ဒါနှင့် ဒီသူငယ်မက ဟိုလူကြီးနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့ကြတာလဲ မသိဘူး၊ ရှင် သိသလား ဟင်'

ထမင်းဆိုင်ရှင်မက မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်တော့ လင်ဖြစ်သူအား စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်သည်။

'ငါ မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းကရော ဘာလို့ သိချင်ရတာလဲ၊ သူတို့ဟာ သူ တို့ ဘယ်လိုပဲ တွေ့တွေ့ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မလည်း သိပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖောင်းလားက သူ့မိန်းမ ဆုံးသွားပြီး ကတည်းက ကျွန်မတို့ ဆိုင် လာပြီး ဘယ်တော့မှ စားသောက်လေ့ မရှိလို့ ကျွန်မက မေးကြည့်တာပါ'

'ဒီစကားမျိုး မပြောပါနှင့် ဟီလဒါရယ်၊ သူတို့က သူငယ်နှပ်စားလေး တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးတွေပါ၊ သူတို့အလုပ် သူတို့ လုပ်ကြပါစေ၊ မိန်းမ ချောချောကလေး တစ်ယောက်ကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးရမယ် ဆိုရင် ဖောင်းလား သာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်း ကျွေးချင်မှာပေါ့ကွ'

'ကျွန်မကလည်း မနာလိုလို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ထူးထူးဆန်း ဆန်းမို့ မေးမိတာပါ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ကဲ ဒါဆိုရင် မင်း ပါးစပ် ပိတ်တော့၊ သူတို့ကို ကော်ဖီသာ သွားချပေးချေတော့'

ဆိုင်ရှင် ဖရန့်က ဇနီးသည်၏ ကျောကုန်းကို အသာ ပုတ်ကာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် တခြား ဧည့်သည်များ အတွက် လိုအပ်သည်များ လုပ်ကိုင်ပေးရန် စားသောက်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခဏကြတော့ ဂျွန် ဖောင်းလားနှင့် ဒက်ဖနီတို့ နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီ သောက်ရင်း စကား ပြောနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖောင်းလားက ရယ်စရာတွေ ပြောနေသည်။ ဒက်ဖနီက သဘောကျကာ ကလေး တစ်ယောက်ပမာ တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

'ဒါနှင့် မစ္စတာ ဖောင်းလား အနေနှင့် အခု လုပ်နေတဲ့ အလုပ်မှာ ပျော်ရဲ့လား ဟင်'

ဒက်ဖနီက ဖောင်းလားကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကိုပင် အရဲစွန့်၍ စပ်စုလိုက်မိသည်။ ဖောင်းလားက အသိဉာဏ်လည်း ရှိသည်။ စာလည်း တော်တော် ဖတ်ပုံ ရသည်။ ပြီးတော့ လောကကြီး အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိနားလည်သည်။ သို့သော် သူသည် နယူး အင်္ဂလန် နယ်က တောရွာကလေးတွင်ပင် နေနေသည်။ သူသည် ကာယ စွမ်းအားဖြင့် အသက်မွေးရသော အလုပ်သမား ဘဝကိုလည်း အလွန် မြတ်နိုးသည်။

'အင်း ပျော်ပါတယ်၊ ဒီအလုပ်က ငါနှင့် သိပ်ပြီး သင့်တော်တယ်၊ ငါက ရုံးခန်းထဲက ပန်ကာ အောက်မှာ ထိုင်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ ငါ့အနေနှင့် ရုံးလုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်မယ် ဆိုရင် အချိန်မရွေး လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ ဆော်လီရဲ့ အဖေက ဘဏ်လုပ်ငန်း လုပ်နေတာ၊ သူက ငါ့ကို သူ့ လုပ်ငန်းထဲ ဝင်လုပ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါ့သဘာဝနှင့် မကိုက်ဘူး၊ အခု အလုပ်ကမှ ငါနှင့် ပိုပြီး သင့်တော်တယ်၊ တစ်နေ့လုံး ကွင်းပြင်ထဲမှာ လုပ်ရတယ်၊ လေကောင်းလေသန့် ရတယ်၊ ဘဝတူ လူသားတွေနှင့် ဆက်ဆံရတယ်၊ ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေကို အသုံးချပြီး ချွေးထွက်သံယို လုပ်ရတယ်' သူက ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် 'တကယ်တော့ ငါဟာ ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေနှင့် လုပ်ကိုင်ရတဲ့ အလုပ်သမား ဘဝကို ပင်ကိုက မြတ်နိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်'

နှစ်ယောက်သား စားရင်း သောက်ရင်း စကား ပြောရင်းဖြင့် တော်တော် ရင်းနှီးလာကြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တစ်ယောက် သဘောထား တစ်ယောက် နားလည်လာကြသည်။

ညစာ စားပြီးနောက် အချိုပွဲတွင် ထိုင်ကြပြန်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အတွေး ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီအား အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတော်ကလေး ကြာတော့မှ ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောသည်။

'တို့နှစ်ယောက်ဟာ အများကြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေပါ ဒက်ဖနီ၊ ဒီအချက်မှာ မင်းနှင့် ငါ သိပ်ပြီး တူညီကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဟာ စိတ်ဓာတ်မကျဘူး၊ ဘဝကို အရှုံး မပေးဘူး၊ အားမာန် အပြည့် ရှိနေဆဲပဲ၊ အသက် ရှင်နေဆဲပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင် ရပ်တည်နေတုန်းပဲ'

'ကျွန်မ အနေနှင့်ကတော့ တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ် ကျမိပါတယ် မစ္စတာ ဖောင်းလား'

ဒက်ဖနီက သူ၏ ဘဝမှန်ကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိုက်ရ၍ ရင်ထဲ ပေါ့သွားသလို ခံစားရမိသည်။

'မင်း စိတ်ဓာတ် မကျပါဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း သတိ မထားလို့ပါ'

'တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သံသယ ဝင်မိပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင် ကျွန်မ ဘဝဟာ ရေစုန် မျောတော့မှာပဲလို့ တွေးမိတယ် မစ္စတာ ဖောင်းလား'

'အဲဒီ အတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မင်းဘဝ ဘယ်တော့မှ ရေစုန် မမျောနိုင်ပါဘူး၊ သို့သော် မင်းအနေနှင့် တစ်ခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်တွေးပြီး ကြိတ်ခံမနေပါနှင့်၊ အထီးကျန် အဖော်မဲ့ ဘဝမှာပဲ နစ်မွန်းမနေပါနှင့်၊ စိတ်ကို တင်းပြီး ရုန်းထွက်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒါနှင့် မင်းခင်ပွန်း ဆုံးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူးလား၊ ဒီလို မေးမိတာ စိတ်မရှိပါနှင့်နော်'

ဒက်ဖနီက ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးရင်း 'ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘယ်ချစ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်း ဆုံးပြီးကတည်းက အခု အကြိမ်ဟာ သူစိမ်း ယောကျ်ား တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မ ပထမဆုံး တွဲတဲ့ အကြိမ်ပါပဲ'

'မင်းလို မိန်းမချော တစ်ယောက် အနေနှင့် အလကား ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်တွေ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်တာ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ အလကား ဖြုန်းပစ်စရာ အချိန် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ သားကလေး အတွက် ပေးစရာ အချိန်တောင် မလောက်ဘူးလို့ ထင်နေမိတယ်၊ သားကလေးသာ မရှိခဲ့ရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ မတွေးတတ်သလောက်ပါဘဲ'

ဖောင်းလားက မျက်လုံးကို မှေးကြည့်ပြီး 'ငါတော့ မင်းအနေနှင့် အရေးပါတဲ့ အလုပ် တစ်ခုခုကို လုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်'

ဒက်ဖနီက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

'ဘယ်လို အလုပ်ပါလိမ့်၊ ပြည်သူ့ ကိုယ်စားလှယ် အရွေးခံဖို့ ပြောတာလား'

'ဒါကတော့ မင်းဆန္ဒ အပေါ် တည်တာပဲ၊ မင်းက အရွေးခံချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် အရွေးခံပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဆိုလိုတာက အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ အတွင်း သန္တာန်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ကိန်းအောင်းနေတာ တစ်ခု ရှိတယ် ဒက်ဖနီ၊ အဲဒါကို ငါ သတိထားမိတယ်၊ အဲဒါကို မင်းအနေနှင့် လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ရမယ်၊ အပြင်ကို ထုတ်ပြရမယ်'

ဖောင်းလား၏ စကားကြောင့် ဒက်ဖနီ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူက လည်း ဤအချက်ကို မကြာခဏ တွေးမိသည်။ သူသည် အတွင်း ခံစားချက်ကို ဖွင့်အန်သည့် သဘောဖြင့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းများ မပြတ် ရေးနေခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကို ဖောင်းလားအား ဖွင့်ပြောလိုက်မည်လားဟု စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် မပြောရဲ။ သူ့ကို အလကား စိတ်ကူးယဉ်နေသူဟု ဖောင်းလားက ထင်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည်။

ဖောင်းလားက ဆက်ပြောသည်။ 'တို့ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြရအောင်လား'

နှစ်ယောက်သား စားပွဲမှ ထကာ ထမင်းဆိုင် အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ဆိုင်ရှင်မ မစ္စက် အိုဘာမီးယားက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရပ်ကြည့် ကျန်ရစ်သည်။

'မင်းကို ဒီမြို့က လူတွေ ခင်နေကြပြီ သိလား' လမ်းလျှောက်လာရင်း ဖောင်းလားက ပြောသည်။ 'မစ္စက် အိုဘာမီးယားက မင်းကို တော်တော် ခင်နေပုံ ရတယ်'

'ကျွန်မလည်း သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မိပါတယ်'

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

နှစ်ယောက်သား စကား မပြောတော့ဘဲ ဘေးချင်း ယှဉ်ကာ တော်တော် ကြာကြာ လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူသူ ကင်းပြတ်နေသည်။ ဒက်ဖနီ၏ လက်အိတ် စွပ်ထားသော လက်ကို ဖောင်းလားက ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'ဒါနှင့် အန်ဒရူးလေးကို ငါ ဘယ်တော့ တွေ့ရမှာလဲ'

တကယ် ဆိုသော် ဖောင်းလား အနေဖြင့် ဤမေးခွန်း မေးရန် အချိန် အလွန် စောနေသေးသည်။ သူနှင့် ဒက်ဖနီနှင့် တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးရသည်မှာ နှစ်ရက်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ထိုနှစ်ရက် ကာလ အတွင်းမှာပင် ဖောင်းလားသည် ဒက်ဖနီ၏ ဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ရှေ့အဖို့တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လို စခန်းသွားကြမည်ကိုတော့ မသိ။ သို့သော် သူ့ဘဝထဲသို့ ဖောင်းလား ဝင်ရောက်လာခြင်းကိုတော့ ဒက်ဖနီက သဘောကျနေသည်။ ဝမ်းသာနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း နှစ်ပေါင်း များစွာ အကျဉ်းကျနေရာမှ ရုတ်တရက် လွတ်မြောက်လာသူ တစ်ယောက်ပမာ ထင်မိသည်။

သူက ဖောင်းလား၏ အားမာန် အပြည့် ရှိသော မျက်နှာကို ဘေးစောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့ဘဝနှင့် မည်သို့ ဆက်စပ်လာမည် ဆိုသည်ကိုတော့ သူ မပြောတတ်။ သို့သော် သူ့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုတာကိုတော့ သေချာပေါက် ပြောလို့ ရသည်။

'မနက်ဖြန် ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ကျွန်မ ညနေပိုင်း သွားမလို့၊ ရှင် လိုက်နိုင်ပါ့မလား'

'လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်'

ထို့နောက်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ထရပ်ကားဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီအား အိမ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဒက်ဖနီက အိမ်ပေါ် တက်ပါဦးဟု မဖိတ်။ ဖောင်းလားကလည်း ဖိတ်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်။

ဒက်ဖနီက အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ပိတ်ရင်း လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ဖောင်းလားက ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် တစ်လမ်းလုံး ဒက်ဖနီ့ အကြောင်းကိုသာ တွေးလာခဲ့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

၉

ဒက်ဖနီနှင့် ဖောင်းလားတို့ ကျောင်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် အန်ဒရူးကလေးသည် ကျောင်းခြံဝတွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ သူနှင့် အတူ ဆရာ နှစ်ယောက်နှင့် တခြား ကလေးတွေလည်း ရှိနေကြသည်။

သူ့သားကလေး၏ မျက်လုံးများတွင် သံသယရိပ်များ ပေါ်လွင်နေသည်ကို ဒက်ဖနီ ချက်ချင်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ဖောင်းလား၏ သန်မာထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကလေးက လန့်နေပုံ ရသည်။

ဒက်ဖနီသည် သားကလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ တယုတယ နမ်းသည်။ သားအမိ နှစ်ယောက် ပါးချင်း အပ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ထားကြသည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ချင်း ခွာကာ ဖောင်းလားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဖောင်းလားသည် သူ၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဒက်ဖနီက ခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် သူ့သားကလေးအား ပြောပြသည်။

ဖောင်းလားက ကလေး၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်သည်။ သူက ဒက်ဖနီလို ခြေဟန် လက်ဟန်ပြ ဘာသာစကားကို မပြောတတ်။ သို့သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာ အမူအရာကို ကလေးက မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် နားလည်သွားပုံ ရသည်။

အန်ဒရူးကလေးသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဟန်ဖြင့် ဖောင်းလား၏ အနားသို့ ကပ်လာသည်။ ဖောင်းလားက စကား မပြောဘဲ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကာ ကလေးငယ်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက အသံသြကြီးဖြင့် အေးဆေး ညင်သာစွာ စကား ပြောသည်။ ကလေးက သူ့အား မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူက ဖောင်းလား၏ စကားကို နားလည်ဟန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အန်ဒရူးကလေးနှင့် ဖောင်းလားတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်သွားကြပြီ။ ဒက်ဖနီ အလွန် ဝမ်းသာနေသည်။

ထို့နောက် အန်ဒရူးကလေးသည် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ဖောင်းလား၏ လက်ကို ဆွဲကာ သစ်ပင် အောက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား သစ်ပင် အောက်မှာ ထိုင်ပြီး ပြောကြသည်။ အန်ဒရူးကလေးက ခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ဖောင်းလားက ပါးစပ်ဖြင့် ပြောသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကား မိနစ်ပိုင်း အတွင်းတွင်ပင် ရင်းနှီး ခင်မင်သွားကြပြီ။

ဒက်ဖနီက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိသည်။ သားကလေး၏ ဒုက္ခိတ ဘဝကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သူ အသက်တမျှ ချစ်သော သားကလေးအား ဖောင်းလားက နားလည်သည့် အတွက် ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရသည်။

ဖောင်းလားနှင့် အန်ဒရူးတို့သည် လက်ချင်းတွဲကာ အပြုံး ကိုယ်စီဖြင့် ဒက်ဖနီဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် သုံးယောက်သား ပျော်ရွှင် မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့် ကစားကြသည်။ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောကြသည်။

ခဏကြာတော့ ညစာ စားချိန် ရောက်လာသည်။ ဒက်ဖနီက ဖောင်းလား အား ကျောင်းတွင်း ကျောင်းပြင် လှည့်လည်ပြီး လိုက်လံ ပြသသည်။ ဒက်ဖနီက သူ့အနေဖြင့် သားလေး အတွက် ကောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပြီးပြီဟု တွေး ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူမိသည်။

အန်ဒရူးကလေး၏ အိပ်ခန်းမှ ပြန်ထွက်လာရင်း ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီ ၏ မျက်နှာကို နွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

'တကယ်တော့ မင်းလုပ်ရပ်ဟာ အလွန် ချီးကျူးစရာ ကောင်းတဲ့ လုပ် ရပ်ပဲ ဒက်ဖနီ' ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာတွင် နှင်းဆီရောင် သန်းသွားသည်။ ဖောင်း လားက ဒက်ဖနီ၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့အနီးသို့ ဆွဲကပ်လိုက်သည်။ ဒက်ဖနီ၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး မျက်လုံး အစုံကို မှိတ်ထား လိုက်မိသည်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ တကယ် ပြောတာပါ၊ မင်းဟာ တော်တော် သတ္တိ ရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းလုပ်ရပ်က သိပ်လှတဲ့ လုပ်ရပ်၊ ကလေး အတွက်ရော မင်းအတွက်ရော အလွန် ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါ ချစ်မိတာပဲ' ဒက်ဖနီက ခဏမျှ ရပ်ပြီး ဖောင်းလား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ဘယ်စကား ပြန်ပြောရမည်ကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဖောင်းလားက ပြုံးနေသည်။ ပြီးတော့ ဒက်ဖနီ၏ နဖူးပြင် နုနု

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကို ကုန်းနမ်းလိုက်သည်။ 'ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်ကွယ်၊ မင်းကို ငါ အကျိုး ယုတ်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး ကလေးရယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဖောင်းလား'

ဤစကားကို သူ ဘာကြောင့် ပြောလိုက်မိကြောင်း သူ မသိတော့။ တစ်ဆက်တည်းတွင် သူက ဖောင်းလား၏ ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထား လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့် ဖောင်းလား ပြောသလို ပြောမည့် လူတစ်ယောက် အလွန်အမင်း လိုအပ်နေသည်။ သူသည် သားကလေးကို ပစ် မထားကြောင်း၊ သားကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူလုပ်ခဲ့သမျှ လုပ်ရပ်တွေ အား လုံး မှန်ကန်ကြောင်း ပြောပြရန် လူတစ်ယောက် တကယ် လိုအပ်နေသည်။ 'အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဖောင်းလား'

ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီ၏ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကလေး ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှေကား အတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြ သည်။

အန်ဒရူးကလေးနှင့်တကွ တခြား ကျောင်းသားကလေးများ ညစာ စား ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒက်ဖနီနှင့် ဖောင်းလားတို့ ပြန်ချိန် ရောက်ပြီ။

အန်ဒရူးကလေးက သူ့မိခင်နှင့် ဖောင်းလားတို့အား ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောသည်။ ဒက်ဖနီက သားကလေးကို ဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲကပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်ကို ကလေး၏ ပါးနားသို့ ကပ်ကာ ညင်သာစွာ ပြော လိုက်သည်။

'သားကို မေမေ အများကြီး ချစ်ပါတယ် သားရယ်'

ဒက်ဖနီက သူ့ပါးစပ် လှုပ်၍ စကား ပြောတာကို သားကလေး မြင်အောင် ကလေးကို ရင်ခွင်မှ ပြန်ခွာလိုက်သည်။ သို့သော် ကလေးက မိခင် ရင်ခွင်ထဲ အတင်း ပြန်ဝင်ကာ စူးစူးဝါးဝါးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ တကယ်တော့ သူက 'သားကလည်း မေမေ့ကို အများကြီး ချစ်ပါတယ် မေမေရယ်' ဟု ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စက် ကာတစ် ရောက်လာသည်။ သူက ပြုံး ပြီး ကလေး၏ ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုး ပွတ်ရင်း ညစာ စားချိန်တန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အရိပ် လက္ခဏာ ပြလိုက်သည်။ ပထမတွင် အန်ဒရူးကလေးသည် ခဏကြာမျှ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးသည်။ သူ ညစာ သွား

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
စားပါမည် ဟူသော အရိပ် လက္ခဏာ ပြန်ပြသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ လက်ကို မြှောက်ကာ မိခင် ဖြစ်သူအား ဆတ်ခနဲ နမ်းပြီး ဖောင်းလားအား ရင်းနှီးစွာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နေရာမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

'သွားကြတော့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခဏ စောင့်နေချင်သေးသလား'

ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီအား အတင်း ဆွဲခေါ်လိုသော ဆန္ဒ မရှိ။ ဒက်ဖနီ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို သူကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး မြိုးမြိုးမြက်မြက် ခံစားနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒက်ဖနီက သားကလေးအား မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်သော အမူအရာဖြင့် ဖောင်းလား၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပြီနော်'

'ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့'

ဖောင်းလားက ဒက်ဖနီ နောက်မှ လိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် သူ့အဖို့ အာရုံ အပြောင်းအလဲ ရရန် ကူညီ စောင့်ရှောက်မည့်သူ တစ်ယောက် ရှိလာခြင်း အတွက် ဒက်ဖနီ အလွန် ဝမ်းသာမိသည်။ ကျောင်းဝင်း အပြင်သို့ ရောက်တော့ ညနေခင်း လေအေးက မျက်နှာကို လာတိုးသည်။ ဒက်ဖနီသည် စိတ်လိုလက်ရ ပြေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိသည်။ ယခု အချိန်တွင် သားကလေးအား ခွဲခွာလာခဲ့ရပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယခင်ကလို ဆို့ဆို့နင့်နင့် မခံစားရတော့။ သူ့ဘဝသည် ယခင် ကာလများကလို ထိုင်းမှိုင်း လေးလံနေခြင်း မရှိတော့။ ရှင်သန် တက်ကြွလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကားဆီသို့ မြူးမြူးရွှင်ရွှင် ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖောင်းလားက သူ့ဘေးမှ အမီ လိုက်၍ လျှောက်လာသည်။

'ကလေးက အင်မတန် တော်တဲ့ ကလေးပဲ၊ သူ့အတွက် မင်း အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးထားတာပဲ'

ဖောင်းလားက ကားကို စက်နှိုးလိုက်ရင်း ဒက်ဖနီအား လှည့်ကြည့်ကာ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'သူ့အဖြစ်ကိုက အဲဒီလို ဖြစ်လာတာကိုး၊ ကျွန်မ အနေနှင့် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့်၊ သူ့အတွက် မင်းလုပ်ပေးတာ အလွန် ထူးခြားတာပေါ့၊ ဒါကို မင်း မေ့ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ' ဖောင်းလားက ကားကို မောင်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ထွက်လာသည်။ သူ့စကားကြောင့် ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာရိပ် မြင်ရ၍ သူလည်း ဝမ်းသာမိသည်။ 'ဒါနှင့် တို့ ဟိုထမင်းဆိုင်ပဲ ပြန်သွားပြီး ညစာ စားကြရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော် ပျော်နေမိတယ်၊ အောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်ကလေး တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ရ ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိလို့ပါ'

သူက ဒက်ဖနီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆုံကာ စေ့စေ့ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အကြားတွင် ခိုင်မြဲသော နှောင်ကြိုး ချည်နှောင်မိကြပြီ။

ဒက်ဖနီက သူ့ဘဝထဲသို့ ဖောင်းလား ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ဖောင်းလားက သူ့အား အန်ဒရူးကလေးနှင့် တွေ့ဆုံပေးသောကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။

'ဒီလို လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းဆိုင် ပြန်မသွားဘဲ ကျွန်မ အိမ်ခန်းကိုပဲ ပြန်ကြမယ်လေ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချက်ပြီး ညစာ ကျွေးမှာပေါ့'

'အမိက ကောင်းကောင်း ချက်တတ်လို့လား၊ ကျုပ်က အချက်အပြုတ် ကောင်းရင် အရမ်း စားတဲ့ အကောင်နော'

နှစ်ယောက်စလုံး ရွှင်မြူးစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

'အီတာလျံ ခေါက်ဆွဲ ကြော်ကျွေးမယ်လေ၊ မကြိုက်ဘူးလား ဟင်'

'ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့်၊ အလွန် ကြိုက်ပေါ့၊ ဒါနှင့် ခေါက်ဆွဲ တစ်မျိုးပဲ ကျွေးမှာလား'

'ဒါဆို အမဲပြုတ်ကြော်ရော လက်သုပ်ရော လုပ်ကျွေးမယ်လေ'

'ဟာ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့'

'ဟင်းအမည်တွေ များလွန်းတော့ ရှင့်အနေနှင့် သိပ်ပြီး အကုန်အကျ များနေလိမ့်မယ်နော်'

'များပါစေ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ငါ့မှာ အလုပ် လုပ်လို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ တော်တော်များများ ရှိပါတယ်'

'ဒါနှင့် ရှင့်အလုပ်က တော်တော် အန္တရာယ် များမှာပဲနော်'

'တစ်ခါတလေတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ အလုပ်သမားတွေက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် နားလည်ကြတယ်၊ ကျွမ်းကျင်ကြတယ်'

ဒက်ဖနီက ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တိုက်ခန်း ရှေ့တွင် ကားရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာကြသည်။

နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မီးဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ် များနေကြတော့သည်။ ဖောင်းလားက အမဲသားပြုတ်ကြော် ချက်သည်။ ဒက်ဖနီက ခေါက်ဆွဲ ကြော်သည်။ လက်သုပ် သုပ်သည်။

ဖောင်းလားက မီးလင်းဖိုဘက်သို့ ခဏ ခဏ လှည့်ကြည့်ကာ တွေးနေတတ်သည်။ သူ ဘာတွေ တွေးနေကြောင်း ဒက်ဖနီ အလိုလို သိသည်။

'မီးဖိုချင်ရင် ဖိုပါ မစ္စတာ ဖောင်းလား၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်မကို ဘာမှ အားမနာပါနှင့်၊ ဒီအခန်းက မီးလင်းဖိုနှင့် ဆိုရင် သိပ်ဟန်ကျတာ'

'နေပါစေ၊ မလိုပါဘူး၊ မီးလင်းဖို မရှိလည်း ဟန်ကျပြီးသားပါ'

'ဖိုသာ ဖိုပါ၊ ရပါတယ်၊ ပိုကောင်းပါတယ်'

'မင်း စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်တာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး ဒက်ဖနီ'

'ဒီအတွက် မပူပါနှင့်၊ အခု အချိန်မှာ အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေစရာ မလို တော့ပါဘူး'

ဖောင်းလားက စားပွဲမှ ထသွားပြီး မီးလင်းဖိုကို မီးမွှေးသည်။ ထင်းတွေ ထည့်သည်။ မကြာမီတွင် မီးတောက်လာပြီး တစ်ခန်းလုံး နွေးထွေးသွားသည်။

ဒက်ဖနီသည် မီးလင်းဖိုကို အကြာကြီး ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့သော ခရစ္စမတ်ညကို သတိရမိသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ညများတွင် ဂျက်ဖရီ နှင့် အတူ မီးဖို ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း သတင်းစာ ဖတ်နေခဲ့ကြသည့် နေ့ရက် များကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။

ဖောင်းလားက စားပွဲမှ ကျော်ကာ ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။ အန်ဒရူးကလေးဆီ သွားလည်ကြတုန်းက သူ့ပခုံးကို ဖောင်းလားက ဖက်ထားခဲ့သည်ကို ဒက်ဖနီက ပြန်တွေးမိသည်။ ဖောင်းလား၏ အနားတွင် နေရသည်မှာ လုံခြုံမှု ရှိလေစွ။ နွေးထွေးလေစွ။

'ဆရာမကြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ မင်းရုပ် ကြည့်ရတာ သိပ်ပျော် နေသလိုပဲ'

ဖောင်းလားက ကျီစယ် နောက်ပြောင်သလို ပြောလိုက်သည်။

'အို ကျွန်မက မစ္စတာ ဖောင်းလား အကြောင်း တွေးနေတာပါ၊ ဟိုည တုန်းက လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မကို ကားကြုံ ခေါ်လာခဲ့တာ အများကြီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဖောင်းလားက ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းသာ သစ်ပင် နောက်မှာ ပုန်းမနေရင် ပထမ အခေါက် ကတည်းက ငါက ကားပေါ် ဆွဲတင်မှာပေါ့' နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဒက်ဖနီက ကော်ဖီ ပူပူ နှစ်ခွက် သွားယူသည်။ 'မင်းက အချက်အပြုတ် တော်တော် ကောင်းတာပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်လည်း ကောင်းပါတယ်၊ အမဲပြုတ်ကြော်တွေက စားချင်စရာပဲ'

ဖောင်းလားက မျက်နှာ ခပ်ညှိုးညှိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး 'ငါက အချက်အပြုတ် အလေ့အကျင့် အများကြီး ရှိခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချက်စားလာခဲ့တာ ၁၅ နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ'

'ရှင် ဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင် မပြုတာလဲ ဟင်'

'ငါ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး၊ ငါ သဘောကျတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်းကိုလည်း လုံးဝ မတွေ့ခဲ့လို့ပါ' သူက 'အခုတော့ တွေ့ရပါပြီ' ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်မှ ပြောလို့ မထွက်။ ဒက်ဖနီ စိတ်ထိခိုက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ 'ငါ့အနေနှင့်တော့ ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သိပ်မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနှင့်တော့ ပြုသင့်တယ်၊ မင်းမှာက အရွယ် ရှိသေးတယ်'

ဒက်ဖနီက မှိုင်တွေတွေ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ဖောင်းလား၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ ဘဝမှာ လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့ အရာကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်ပြီး ဖန်တီးယူလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒါမျိုး ဆိုတာက တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်သာ ရနိုင်တဲ့ အရာမျိုးပါ မစ္စတာ ဖောင်းလား'

'အဲဒါလည်း အဲဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တခြား အတွေ့အကြုံ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတာပဲ၊ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုဟာ တခြား အတွေ့အကြုံ တစ်ခုနှင့် မတူနိုင်ပါဘူး'

'ဘာလို့ မတူရမှာလဲ၊ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ မစ္စတာ ဖောင်းလားရဲ့ ဘဝနှင့် ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ ဘာထူးသလဲ၊ အတူတူပဲ မဟုတ်လား'

'မတူပါဘူး၊ မင်းက ငါ့ထက် ပိုပြီး ကံကောင်းပါတယ်'

'ဟင် ကျွန်မက ပိုပြီး ကံကောင်းတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ရှင်'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'မင်းမှာက အနန္တရှုးကလေး ရှိသေးတယ်၊ ငါ့မှာ မရှိတဲ့ ကလေးတွေကို မြင်တိုင်း စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေရတယ်'

'နောက်မကျသေးပါဘူးရှင်'

'ငါက အသက် ကြီးပြီ ဒက်ဖနီ၊ ငါ့အသက်က ၅၂ နှစ်ကြီးများတောင် ရှိသွားပြီ၊ ငါ အိုသွားပြီ၊ ကလေး ဖခင် ဖြစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး'

ဒက်ဖနီက ဖောင်းလား၏ စကားကို ပြုံး၍သာ နားထောင်နေသည်။ တကယ်တော့ သူက ဖောင်းလားကို အဘိုးကြီး တစ်ယောက်လို မမြင်။ သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်လိုသာ မြင်သည်။ ဖောင်းလားနှင့် တွေ့ရတော့မှ သူကိုယ်တိုင်လည်း အားမာန်တွေ ပြည့်လာမိသည်။ တကယ့်ကို မိန်းမ ပီပီသသ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဘဲ ဆိုဖာ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မီးလင်းဖိုကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဖောင်းလားနှင့် အတူတူ ထိုင်နေရသည်ကို ဒက်ဖနီက အလွန် ပျော်နေမိသည်။ သူနှင့် အတူ စကားပြောနေသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ အေးဆေး တည်ငြိမ်သည်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ သူ၏ အချိုးကျသော မျက်နှာကို မီးရောင်တွင် မြင်ရသည်မှာ ကျက်သရေ ရှိလှသည်။

'ဂျွန်'

ဒက်ဖနီက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သည်။ ရှေ့ကို ဘာဆက် ပြောရမှန်းတော့ မသိ။ သို့သော် နောင်အခါ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွင်တော့ သူ့ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ကောင်း တင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

'ပြောပါ ဒက်ဖနီ'

သို့ပေမဲ့ ဒက်ဖနီ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ပြောစရာ စကားလုံး ရှာမရ ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ သူက လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

'ရှင်နှင့် တွေ့ရတာ ကျွန်မ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာမိတယ် ဂျွန်'

ဖောင်းလားက ဖြည်းဖြည်းကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒက်ဖနီ ခံစားရသလို သူလည်း ခံစားနေရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အကြားတွင် စိတ်ချမ်းသာခြင်းနှင့် နားလည်ခြင်းတို့သည် စမ်းရေပမာ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေကြသည်။

mgyoe.com